



## Saldırırlara karşı 15-16 Haziran ruhunu kuşanalım!

Suç dosyaları fazlasıyla kabaran AKP iktidarının şefleriyle onların tetikçiliğini yapan kolluk kuvvetleri, sıradan demokratik eylemlere bile azgınca saldırıyorlar. Demokratik haklarını kullanarak eylem yapan veya yapmak isteyen işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara, Kürtlere, Alevilere akıl almaz bir kinle saldıran devlet güçleri, sokaklarda faşist terör estirmeyi ise, “olağan vaka” haline getirmek istiyorlar.

Haziran Direnişi’ni tetikleyen Gezi Parkı eyleminin birinci yıldönümünde kolluk kuvvetlerini sefer eden dinci-gerici iktidar, polis ordusuyla güç gösterisi yaparak, faşist yüzünü, tüm iğrençliğiyle gösterdi. Akıl dışı boyutlara ulaşan polis terörü, rejimin efendilerinin korkuyla saldırganlaştıklarını gözler önüne seriyor. (devami 2’de...)

### Suriye’de seçimler - M. Dağlı

Baas yönetiminin Suriyeli işçi ve emekçileri temsil etmediği kesin. Ancak yıkıcı savaşın bitmesi için Esad yönetimi dışında güven duyabilecekleri bir gücün olmadığı yerde halkın çoğunluğu Baas yönetimini, verili koşullarda “tek umut” olarak görmeye başladı.

s.22



### Ekim Gençliği kampa çağırıyor

Ekim Gençliği, “Gençliğin devrimci birliği için” şiarıyla, 7-13 Temmuz tarihleri arasında İzmir Seferihisar’da düzenleyeceği 2. Yaz Kampı’na çağırıyor

s.26

# Sermayenin saldırıları 15-16 Haziran'ın direniş ruhuyla püskürtülebilir!

Suç dosyaları fazlasıyla kabaran AKP iktidarının şefleriyle onların tetikçiliğini yapan kolluk kuvvetleri, sıradan demokratik eylemlere bile azgınca saldırıyorlar. Demokratik haklarını kullanarak eylem yapan veya yapmak isteyen işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara, Kürtlere, Alevilere akıl almaz bir kinle saldıran devlet güçleri, sokaklarda faşist terör estirmeyi ise, “olağan vaka” haline getirmek istiyorlar.

Haziran Direnişi'ni tetikleyen Gezi Parkı eyleminin birinci yıldönümünde kolluk kuvvetlerini sefer eden dinci-gerici iktidar, polis ordusuyla güç gösterisi yaparak, faşist yüzünü, tüm iğrençliğiyle gösterdi. Akıl dışı boyutlara ulaşan polis terörü, rejimin efendilerinin korkuyla saldırganlaştıklarını gözler önüne seriyor. Direnişin yıldönümünde gösteri düzenlenmesini engellemek isteyen kolluk kuvvetleri kent merkezlerini işgal ederek, sermayenin vurucu gücü AKP iktidarının korkusunun nasıl da derinleştiğini dünya âleme gösterdiler.

## Gezi paranoyası

Haziran Direnişi AKP iktidarının, onun şefi Tayyip Erdoğan'ın ve müritlerinin cilalarını döktü. Sahte parlıtları uçtu gitti, cazibelerini yitirdiler. “Mağdur” değil “eli kanlı” birer “zebani” olduklarını herkes gördü. Sonrasında ise yalancı, hırsız, rüşvetçi ve yolsuzluk batağına saplandıkları, tartışmaya mahal bırakmayacak somutlukta kanıtlandı.

Haziran Direnişi'nde korku duvarını yıkan milyonlar, gücünün doruğunda olduğunu sanan gözük dönmüş despota öyle bir şamar indirdiler ki, aradan bir yıl geçmesine rağmen, kendine gelemedi. AKP iktidarının şefleri, ama özellikle madenci dövecek derecede zivanadan çıkan büyük şef Tayyip Erdoğan, ne zaman ağzını açsa, Haziran Direnişi'ne kin kusuyor. Parlak pullarını döken, kimyasını bozan direnişi bir türlü unutamıyor.

Haziran Direnişi'nin yıldönümünde eylem yapılmasını engellemek için on binlerce polisi seferber eden, metroyu kapatan, İstanbul'un iki yakası arasındaki vapur seferlerini iptal eden, yolları araç trafiğine kapatan AKP iktidarı, tam bir hezeyan içinde olduğunu bir kez daha kanıtladı.

## Polis ordusu direnişi önleyemedi

Polis ordusunu sefer eden gerici iktidar, Haziran Direnişi'nin yıldönümünde eylem yapılmasını engellemeyi hesaplıyordu. Ancak polisin azgın



zorbalığına rağmen İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere, pek çok kentte on binlerin sokaklara çıkmasını engelleyemedi. Haziran Direnişi'nde gençleri katleden polis, aynı kinle saldırıya geçerek, Taksim ve çevresi başta olmak üzere, birçok kentte faşist terör estirdi.

Devlet terörüne rağmen on binlerin direnişini engelleyemeyen sermaye iktidarı, direnen emekçilere azgınca saldırarak intikam almaya çalıştı. Burjuva yasalarını bile ayaklar altına alan polis, AKP iktidarının “özel tetikçi”si gibi hareket etti. Yüzlerce kişiye saldıran polis, yüzlerce kişiyi de gözaltına aldı. Korktukça saldırganlaşan iktidar, Haziran Direnişi'nde korku duvarlarını yıkan kitlelerin direnişi karşısında hezeyana kapılarak, saldırganlaşıyor.

## Despot şiddete tapıyor...

Haziran Direnişi'yle kimyası bozulan AKP şefi, bir yıldan beri her kitle eylemine saldırı için bizzat emir veriyor. Yüzlerce madencinin katledilmesinden sorumlu olan iktidarın başı olmasına rağmen, Soma'da madenci dövecek kadar zivanadan çıkan “büyük şef”, Okmeydanı'nda uluorta cinayet işleyen polisi savunmakla kalmamış, “polis nasıl sabrediyor” açıklamasıyla tam bir caninin ruh hali içinde olduğunu ilan etmiştir.

Polis provokasyonları veya “sivil” faşist çetelerini sokaklara salan AKP iktidarı ve onun başındaki despot, gelinen yerde tam bir şiddet tapıcısı olduklarını döne döne ispatlıyorlar. Polis terörünü “olağan” hale

getirmek isteyen iktidar, gaz bombaları, plastik mermi ve biber gazıyla yönetmeye çalışıyor. Her vesileyi kaba güç gösterisi yapmak için gerekçe sayan sermaye iktidarı, kitle eylemlerini terörize ederek kabarcık suç dosyasının açılmasını ertelemeye çalışıyor.

Despot şef şahsında billurlaşan dinci-gerici sermaye iktidarının, işçi ve emekçilere kaba sömürü, zorbalık ve ölüm dışında sunabileceği bir şey yoktur. Bu da, iktidara karşı tepkilerin birikmesini, Greif'in açtığı yoldan ilerleyen birçok fabrika ve işletmedeki işçilerin militan direnişlerini ve kitle eylemlerini tetikliyor. İktidarın icraatları toplumsal hareketi körüklerken, işçi ve emekçi kitlelerin sokaklara taşan tepkisi ise, dinci-gerici iktidarı daha da saldırganlaştırıyor. Bu döngü, sınıflar mücadelesinin sertleşme dönemine girdiğinin işaretlerini veriyor.

## 15-16 Haziran'ın direniş ruhunu kuşanma zamanı

Sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı tarafından estirilen devlet terörü ancak militan bir mücadele ile püskürtülebilir. Yıldönümü yaklaşan şanlı 15-16 Haziran Direnişi, işçi sınıfı ve emekçilere izlenmesi gereken mücadele yoluna ışık tutuyor.

15-16 Haziran Direnişi, sermaye iktidarının işçi sınıfını hedef alan saldırılarının nasıl püskürtülebileceğini gösteren, şanlı mücadele deneyimlerinden biridir. Meşru/militan temelde gelişen, düzenin gerici yasalarına takılmayan, sınıfın geniş kesimlerini harekete geçiren 15-16 Haziran Direnişi, sermayeye geri adım attırılmıştır. Gücünü meşruluğundan ve militanlığından alan 15-16 Haziran Direnişi'nin ruhunu kuşanmak, hem hareket halindeki işçi sınıfının farklı kesimlerinin ortak talepler etrafında buluşabilmesi hem dinci-gerici iktidarın saldırılarının püskürtülmesi için şarttır. Bu direniş izlenmesi gereken yolu hem işçi sınıfına hem öncülerine göstermektedir.

**“15-16 Haziran Direnişi, sermaye iktidarının işçi sınıfını hedef alan saldırılarının nasıl püskürtülebileceğini gösteren, şanlı mücadele deneyimlerinden biridir. Meşru/militan temelde gelişen, düzenin gerici yasalarına takılmayan, sınıfın geniş kesimlerini harekete geçiren 15-16 Haziran Direnişi, sermayeye geri adım attırılmıştır.”**



Burjuvazinin saldırıları ve sendikal bürokrasi:

# Aşılması gereken iki eşik!

İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi mücadelesinin aracı olarak doğan sendikalar önce işyeri ve işkolu düzeyinde ve giderek bölgesel ve ulusal birlikler olarak yönetimlerinin niteliğinden bağımsız olarak her zaman sömürüyü sınırlayıcı bir potansiyel taşıdılar. Bu yüzden azami düzeyde kar elde etmek isteyen burjuvazinin hedefi oldular ve hala da hedef olmaya devam ediyorlar.

Gerçek şu ki burjuvazinin sendikal harekete saldırmadığı hiçbir tarihsel dönem yoktur. Bu saldırı kimi zaman cepheden ve sert müdahalelerle yapılırken kimi zaman da yumuşak ve tatlı sert biçiminde kendini göstermektedir. Hatta öyle zaman olmuştur ki burjuvazinin sendikal hak ve örgütlenme özgürlüğünü isteyen ve bu alandaki engelleri ortadan kaldıran bir hava kasıtlı olarak propaganda edilmektedir. Son yıllarda hazırlanan yasa tasarılarının içeriğine baktığımızda bunu rahatlıkla anlayabiliriz. İşçilerin isterse birden fazla sendikaya üye olabileceği gibi söylemler bu yaklaşımın sonucudur. Ancak genel olarak bakıldığında sendikal kazanımlar ve örgütlenme arayışı hep saldırıya maruz kalmıştır. Bu saldırı başka şeyler bir yana özellikle şu iki nedenden dolayı önemlidir. Birincisi toplumun üye sayısı bakımından en güçlü örgütüne sendikalar sahiptir. Bu sendikaların içinde bulunduğu durum ve üye kaybına rağmen hala böyledir. İkinci olarak kısmi veya budanmış da olsa ekonomik, demokratik ve siyasal özgürlüklerin teminatı pozisyonundadır. Durum böyle olunca bu saldırının dar sendikal anlamı dışında derin politik bir anlamı var. Yani bu sınıfsal bir saldırının ve refleksin dışavurumudur. Tüm bunlar birarada düşünüldüğünde bu alanda verilecek mücadelenin anlamı ve önemi daha iyi anlaşılacaktır.

## İşçi sınıfı mücadelesinde sendikal bürokrasi baş belasıdır

Günümüzde sendikaların sınıf mücadelesi içindeki rolü ülkemizde öncesi bir yana son yıllarda giderek tartışılır bir seyir aldı. Bunun tam da sermayenin işçi sınıfının kazanımlarına topyekün bir saldırı içerisinde olduğu bir döneme denk gelmesi tesadüfi değildir. Amaç bu sömürü cehenneminde işçi sınıfını örgütsüz ve silahsız bırakmaktır. İşçi sınıfı mücadelesini zaafa uğratan sendikal bürokrasinin sermaye ve burjuva devletle ilişkileri hayli derin ve uzun bir geçmişe sahiptir. Hak-İş Sendikası'nı bir kenara bırakırsak, ki, bu sendikanın diğer konfederasyonlardan farkı dinci-gerici siyasal iktidarların işçiler içerisindeki borazanlığını yapmaktır. Türk-İş ve son yıllarda giderek DİSK içerisinde belirginleşen bu ihanet şebekesi sendika yönetimlerini



kuşatarak buraları adeta rant ve zenginleşme alanlarına çevirmişlerdir. Yıllık işçi aidatlarından milyonlarca lirayı bulan bir paraya hükmediyorlar. Baş döndürücü rant, talan ve sermaye birikimi sendika bürokratlarının militan işçi direnişlerini çeşitli yollarla bastırıp açığa çıkan enerji ve mücadele potansiyelini düzen kanallarına akıtmada daha da

pervasızlaşmalarına neden olmuştur. Güncel olması bakımından maden sektöründeki sendika içi iktidar kavgaları mafyavari yöntemlerle güç olma alanlarına dönüştürülmüştür. Sendika bürokrasinin bu pervasızlığı Greif işçilerinin direnişlerinde olduğu gibi devletin kolluk güçlerini direnişi bastırmak ve teslim almak için kullanmakta sakınca görmemektedirler.

İzmir özelinde belirginleşen başka bir durum da yerel yönetimlerle kurdukları kafa-kol ve çıkar ilişkilerinin sonucunda belediyelerdeki işçi potansiyelini ve dinamizmini kontrol etme ve düzen

partilerinin hizmetine sunmada sakınca görmemektedirler. Tüm bu sorunların toplamı üzerinden baktığımızda üye işçilerde sendikaya karşı güvensizlik, bürokratların yönetimlerden atılmasının zorluğu gibi bir eğilim ciddi anlamda kendini açığa çıkarmaktadır. Örgütsüz işçilerde ise "sendikalara üye

olsak ne değişir" ya da "üye olup da sendikacıları mı zengin edelim" türünden bir eğilim hayli yaygındır. Burjuvazinin toplumun alt tabakalarını işçi sınıfı aleyhine kazanmak için önemli adımlar atıp bir hayli mesafe aldığını belirtmek gerekir. Özelleştirme ve taşeronlaştırma bu saldırı ayağının en önemli boyutunu oluşturmaktadır.

## Güne yüklenip geleceği kazanmak için ileri!

Bütün olumsuzluklara rağmen yine de Türkiye proletaryası dünya proletaryasının hala en dinamik kollarından birini temsil etmektedir. Burjuvazi ve onların sendika içerisindeki uzantısı olan sendika bürokrasinin tüm saldırı kampanyalarına rağmen işçi sınıfı mücadelesini tamamen sindirip bastıramadığı da başka bir gerçekliği ifade etmektedir. Üstelik sendikaların içinde bulunduğu tüm olumsuzluklara rağmen son yıllarda açığa çıkan fabrika işgalleri biçimindeki eylemlilikler işçi sınıfının üzerindeki ölü toprağı atıp ayağa kalkacağına ipuçlarını vermektedir.

Hem burjuvazinin doğrudan saldırıları hem de onun uzantısı olan sendika bürokrasinin yıkıcı etkisini boşa çıkarmak için Greif tarzı eylemlilik biçimlerinin lokalden çıkartılıp işçi sınıfının mücadelesinin merkezine doğru evrilmesi mücadelenin geleceği için hayati öneme sahiptir. Bu eylem biçimi hem sermayenin saldırılarını bertaraf edip hem de bürokratların etkinlik alanını daraltacaktır. Bugün olanaklar ve koşullar dünden daha fazladır. Önümüzdeki dönemler sert sınıf kavgasına gebe. Yeter ki sınıf devrimcileri üzerine düşen sorumluluğu yerine getirip politika sahnesinde cesaretle ve kararlılıkla öne atılıp koşulları ve olanakları kendi lehine çevirecek uyanıklığı ve esnekliği gösterebilsin.

***Hem burjuvazinin doğrudan saldırıları hem de onun uzantısı olan sendika bürokrasinin yıkıcı etkisini boşa çıkarmak için Greif tarzı eylemlilik biçimlerinin lokalden çıkartılıp işçi sınıfının mücadelesinin merkezine doğru evrilmesi mücadelenin geleceği için hayati öneme sahiptir. Bu eylem biçimi hem sermayenin saldırılarını bertaraf edip hem de bürokratların etkinlik alanını daraltacaktır.***

# AKP iktidarının polis ordusu!

**AKP'nin polis ordusunu tahkim etmesi ise işçi ve emekçi çocuklarına, gençliğe biçtikleri tek bir gelecek olduğunu gösteriyor. O da işsizlik sömürülmek, katledilmek ya da gerici düzenlerin sadık birer askeri-polisi olmaktır.**

Polis Akademisi Başkanlığı İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü'nden okulların 7. ve 8. sınıflarında okuyan 30'ar başarılı öğrenci istedi. Ek olarak bu öğrencilerin yoksul ve sosyal güvencesi olmayan gecekondulu semtlerde oturanlar arasından seçilmesi talimatı verildi. Dün dinci-gerici koalisyon tüm uzantıları ile birlikte uyum içinde çalışıyor, işçi ve emekçi sınıflara mensup gençleri düzenlerinin sivil ya da üniformalı kadroları haline getirmek için seferber oluyordu. Düzenin temel militarist kurumları (ordu, emniyet, MİT) ve yargı başta olmak üzere kadrolarının on yıllardır bu şekilde seçilerek burjuvazi için eğitildikleri bilinen bir gerçektir. Şimdi ise AKP ve cemaat arasındaki iplerin kopması ile AKP kendi kadrolaşmasını polis içinde güçlendirmek için kollarını sıvadı. Polis ordusunu güçlendirmek için cumhuriyet tarihi boyunca tüm düzen güçlerinin yaptığı gibi emekçi çocuklarını çekirdekten yetiştirerek burjuva sınıfın hizmetkârı haline getirmeyi hedefliyor. Fattullah Gülen cemaatinin '70'lerin sonundan bugüne yükselen gücünün dayandığı kadro dayanağına benzer bir yapılanmayı sermaye devletinin olanakları üzerinden AKP de kendi için oluşturmayı hedeflemektedir. AKP toplumsal muhalefeti kontrol altına almak için baskı ve terör rejimi tahkim etmekte ve izlediği politikalarla yoksullaştırdığı işçi ve emekçilerin çocuklarını gerici politikalarına dolgu malzemesi olarak sömürü düzeninin askeri yapmak istemektedir.

Emperyalistlerin ve sermaye düzeninin sadık bir uşağı olan cemaatin bizzat devlet eliyle gerçekleştirdiği (düne kadar kendisine hizmet eden) kadrolaşmanın bir benzerini it dalaşından zaferle çıkmak için istiyor. Bu girişim işçi ve emekçi sınıflara mensup çocukların düzenin hizmetine alınarak AKP iktidarının kendisine devşirmesi ve itaatkâr birer ordu yaratması demektir. Bu çaba AKP'nin daha uzun bir süre iktidarda kalmak için polis rejimini koyulaştırma politikasını kararlılıkla izleyeceğini gösteriyor. Son 1 yılın gelişmeleri ve Haziran Direnişi'nin yıldönümünde Taksim'i 25 bin polis ve 50 Toma ile kuşatma altına alması, Ankara ve diğer kentlerde sergilenen polis şiddeti ve AKP şeflerinin açıklamaları sermaye iktidarının önümüzdeki dönemde toplumsal muhalefeti zapturapt altına almak için izleyeceği politikaya ışık tutuyor.

Sermaye düzeninin dışarıda saldırganlık ve savaş, içeride ise azgın iktisadi sömürü ve baskı politikası AKP iktidarı ile birlikte yeni bir düzeye ulaştı. Uluslararası tekellerin ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarları doğrultusunda Türkiye yarım asrı aşkın bir süredir ABD ve NATO'nun bölge halklarına karşı bir savaş ve saldırı üssü olarak kullanılıyor. Bu nedenle milyonlarca işçi ve emekçiyi kapitalist sömürüye boyun eğdirmenin, emperyalistlerin kurşun askeri olmalarını sağlamanın yolu dün olduğu gibi bugün de fiziki-ideolojik saldırıları daha da şiddetlendirmekten geçiyor. Sosyal mücadelelerin dünyada ve Türkiye'de güçlenmeye başlaması ile büyüyen toplumsal devrim korkusu ise demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesine neden



oluyor. İşte bu nedenle başa geçen tüm hükümetler sermayenin vurucu gücü olarak dışarıda kararlılıkla izlenen saldırganlığın bir devamı olarak içeride faşist-militarist bir rejimi derinleştirmek görevi ile hareket etmişlerdir.

Sermaye düzeninin 12 yıldır dümeninde oturan dinci-gerici AKP ise bir taraftan rejim krizinin derinleşmesi diğer taraftan yükselişe geçen sınıf ve kitle hareketi yüzünden faşist-devlet terörünü tırmandırmak için her türlü yöntemi devreye sokmaktadır. Artık gelinen yerde yalan, demagoji ve manipülasyon milliyetçi-şoven-gerici ideolojik arka planı ile Hitler faşizminin propaganda bakanı Göbels'in uygulamalarını gölgede bırakacak düzeye ulaşmıştır. Milyonları kontrol altında tutmak ve kötürümleştirmek için uygulanan bu politikaya derinleşen yoksulluk ve azgın emek sömürüsü eşlik etmektedir. İşçi sınıfının ve emekçilerin mahkûm edildiği kölelik ve yoksulluğa karşı direnme iradesini yok etmek için kapsamlı bir örgütsüzleştirme saldırısı devreye sokulmuştur. Milyonların insanca bir yaşam umudunu kırmak ve bilincini dumura uğratmak için dilencilik, biat etme, şükretme kültürü tüm topluma enjekte edilmiştir. Tarımdaki yıkım, özelleştirme saldırıları, eğitimin ve sağlığın ticarileştirilmesi başta olmak üzere kapsamlı neoliberal yıkım politikaları bu şekilde zor

yoluyla kabul ettirilmiştir. Bu politikanın başarıya ulaşmasındaki en temel koşul milyonlarca işçi ve emekçinin mahkûm edildiği yoksulluk ve işsizliğe karşı kendini çaresiz hissetmesidir. Sermaye devletinin militarist güç kaynağını emekçilerin yoksulluğunu istismar ederek oluşturmasının koşulu bununla birlikte aynı zamanda kitle hareketinin vahşice ezilmesidir. Çünkü sermaye iktidarının milyonlarca emekçiyi ideolojik-politik-ekonomik zor yoluyla kontrolü altında tutmasının bir sınırı vardır. İşçi sınıfı ve emekçiler maddi koşulların yarattığı çelişkiler gerici ablukayı parçalama ve köleliğe karşı mücadele etme gücünü göstermektedirler. İşte bu durumda sermaye düzeni için tek çare faşist devlet terörüdür.

AKP'nin polis ordusunu tahkim etmesi ise işçi ve emekçi çocuklarına, gençliğe biçtikleri tek bir gelecek olduğunu gösteriyor. O da işsizlik, ucuz işgücü olarak fabrikalarda, atölyelerde, tarlalarda sömürülmek, Soma'da olduğu gibi daha çok kar hırsı uğruna toprağın altında diri diri katledilmek ya da gerici düzenlerin sadık birer askeri-polisi olmaktır. AKP iktidarının politikalarını boşa düşürmenin yolu yoksulluğun ve sömürünün kaynağı olan sermaye düzenine karşı devrimci sınıf kavgasını büyütme geçiyor.



# Haziran eylemleri ve düzenin topyekûn saldırısı!



Seçimlerden istediğini aldığını düşünen AKP şefi muhalif olan tüm toplumsal kesimlere yönelik nefretini, öfkesini, büyük halk hareketinin yıldönümü eylemlerinde gösterdi. AKP iktidarı 31 Mayıs'ta yaşanan en barışçıl eylemleri bile tehdit olarak algıladı. Tehdit olarak algıladığı eylemleri ve eylemcileri yok etmek için emrindeki kolluk terörünü tepe tepe kullandı.

## Ülkenin dört bir yanında eylemlere yönelik kolluk terörü ayyuka çıktı

Haziran eylemleri sırasında kitleleri sindirmek için her türlü zorbalık ve işkence metodu kolluk tarafından kullanıldı. Kolluk eliyle işkence ülkenin dört bir yanına yayıldı. Sokakların teslim alınması için TOMA'lar, akrepler, panzerler, biber gazları, plastik mermiler, çevik kuvvet ordusu ile kitlesel eylemler terörize edildi. Haziran eylemlerinde öncü rolü oynama potansiyelini içinde taşıyan devrimci güçler yoğun saldırılara maruz kaldılar. Devrimci güçlerin tecridi için düzen güçleri her türden yalanlara başvurular.

Haziran Direnişi'nin yıldönümünde ortaya çıkan kitlesel eylemleri düzen saldırı dalgasıyla karşıladı. AKP iktidarının şefi saldırılara, polis terörüne tam destek verdi. Erdoğan'ın desteğine mazhar olan kolluk terörde sınır tanımadı. Sokaklarda emekçilere yönelik sistematik şiddet uygulandı. Ardından da gözaltı terörü devreye sokuldu.

31 Mayıs eylemlerine katılan emekçiler kolluk güçlerinin zehirli gazına, tazyikli suyuna, plastik ve gerçek kurşununa, copuna, kelepçesine ve gözaltı işkencesine maruz kaldılar. Devlet terörü eyleme katılmayan emekçilere kadar uzandı. Örneğin kolluk İstanbul Fatih'te eyleme katıldıkları düşüncesiyle esnafları copladı.

Ankara'da kolluk terörü ayyuka çıktı. Onlarca emekçi, genç gözaltına alındı. Adana'da kolluk terörüne karşı, tıpkı Ankara'da olduğu gibi emekçiler direndiler. Bu nedenle onlarca emekçi yaralandı, ayrıca Ankara'da polisin başından gaz bombasıyla vurduğu bir genç ağır yaralandı. Bir gazeteci polisin gaz bombasıyla göğsünden vuruldu. Avukatlar da polis teröründen paylarını aldılar, dövülüp yerlerde sürüklendiler,

gözaltına alındılar. İşkence emniyette de sürdü. Bir avukatın kolu kırıldı.

İzmir'de Haziran eylemine polis sert saldırıda bulundu. Emekçilere yönelik olarak tazyikli su, gaz bombası ve cop kullanan kolluk güçleri onlarca emekçiyi yaralarken, onlarcasını da gözaltına aldı. Polis terörü kafeteryalara uzandı. Kafeteryalarda oturanlar da terörün hedefi oldular ve gözaltı terörüne maruz kaldılar.

Adana'da da emekçiler polis terörüne maruz kaldılar. AKP binasına yürümek isteyen kitle polis terörünün hedefi oldu. Tüm baskı ve zorbalığa rağmen kitle dağılmadı. Uzun süre devlet terörüne karşı, emekçiler direndi. 27 emekçi gözaltı terörüne maruz kalırken onlarca emekçi de yaralandı. Birçok kentte de benzer saldırı manzaraları yaşandı.

Kolluk terörü yeni katliamlara yol açtı. Okmeydanı Cemevi'nde cenazeye katılan Uğur Kurt polis kurşunuyla katledildi. Berkin Elvan eylemi sırasında kitleye pervasızca saldıran polisin silah kullanması nedeniyle yaşamını yitirenlerin daha fazla olmaması ise tamamen tesadüftü.

## Saldırıların fitilini Erdoğan ateşledi...

Saldırıların rejisörlüğünü Erdoğan üstlendi. Her platformda büyük halk hareketine, Alevilere, tüm muhalif toplumsal kesimlere yönelik öfkesini pervasızca dile getirdi. Irkçılığı, Kürt düşmanlığını körükleyen açıklamalar yaptı. Erdoğan "Tüm halkıma sesleniyorum. Burada Taksim'i anıtlştırma konusunda attığımız ve anlatacağımız adımları engelleme yöntemi vardır. Paralel yargı da bunlarla birlikte hareket ediyor. Eğer buraya gelme gibi bir duruma gelerseniz kusura bakmayın güvenlik güçleri kesin talimat almıştır gereği neyse a'dan z'ye yapılacaktır. Geçen Gezi olaylarında olduğu gibi oralara gelemeyeceksiniz. Yasalara uymak zorundasınız, uymuyorsanız devlet güvenlik için gereğini yapacaktır. İstedğim yerde istediğim gibi yaparım yok burası yolgeçen hanı değil. Normal hayatın akışı devam edecek sen de gelip hakkını kullanacaksın" diyerek saldırılara, devlet terörüne öncülük etti.

Eylemlerle doğrudan hiçbir bağlantısı olmayan Uğur Kurt'a uzanan katliam dalgası Soma maden ocağında işçilere de uzandı. Tam 301 (devletin açıkladığı rakam) işçinin önlem alınmadığı için katliamın kurbanı olması yetmezmiş gibi, AKP iktidarının şefi ve şürekası terör dalgasını Soma'ya da taşıdı. Soma'da emekçiler AKP şefi ve ekibinin şiddetine maruz kaldılar. Ayrıca Soma Katliamı protestolarında Türkiye genelinde hemen hemen her yerde polisin şiddeti vardı.

Özelde AKP iktidarı ve genelde sermaye devleti bir Haziran'ı daha baskı ve şiddetle, cinayetlerle karşıladı. Tüm bunlara rağmen emekçilerin eylemlerini bastıramadı. Emekçilerin yüreklerinde taşıdıkları "bu daha başlangıç mücadeleye devam" ateşini söndüremedi. Şimdi yapılması gereken ortaya çıkan toplumsal tepkiyi ve mücadele dinamiklerini devrimci sınıf mücadelesini güçlendirmek için değerlendirmektir.



## Sermaye medyasının direniş düşmanlığı

Sermaye medyası da boş durmadı. Kolluk terörünü aklayan, büyük halk hareketinin birinci yılında sokağa çıkan emekçileri suçlayan yalan haberler furyası ortalığa saçıldı. Asparagas, kontra haber yapımında liberal ve gerici sermaye basını tam bir anlayış birliği içinde hareket ettiler. 31 Mayıs günü birçok gazete, parkta nöbet tutanlara yönelik polis baskınını birinci sayfalarına taşıırken, *Haber Türk, Milli Gazete, Ortadoğu, Sabah, Star, Takvim, Türkiye ve Yeni Şafak* gazeteleri eylemleri birinci sayfadan duyurmamayı tercih etti. *Akşam* gazetesi "provokasyon tutmadı" başlığı ile yayınladığı haberde emekçileri provokatörlükle suçladı.

AKP iktidarının elini güçlendirmek için sermaye medyası saldırının ön cephesinde yer aldı. Sermaye medyası olayların nedenini göstermemeyi vazife bildi. Ortaya çıkan isyanı provokatif manşetlere konu etti. Çünkü onlara göre AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın bayraktarlığını yaptığı kolluk terörü normaldi.

AKP iktidarının hizmetindeki sermaye medyası da sadece büyük halk hareketinin yıldönümünde ortaya çıkan eylemlere düşmanca yaklaşmakla yetinmedi. Haziran eylemlerini bahane edip Alevi düşmanlığı yapan Tayyip Erdoğan'la aynı dili kullanarak mezhepçiliği kışkırttı. Halka yönelik kolluk terörüne tam destek verdi. Yer yer devlet terörünün önünü açmaya yönelik yalana dayalı haberlere sarıldı. Ortaya çıkan kan revan tablodan emekçilerin haberdar olmaması için ise tüm hünerini sergiledi.

Sermaye medyasının ezici çoğunluğu AKP iktidarının direktifleri doğrultusunda 31 Mayıs eylemleri ve eylemcilerine yönelik hasmane bir tutum sergiledi. Öncelikle dinci basın AKP iktidarını arkalama noktasında elinden geleni ardına koymadı. AKP iktidarının yanında yer alan "yandaş basın" AKP iktidarının emrindeki kolluk güçlerinin emekçilerin taleplerine karşı şiddet araçlarını pervasızca kullanmasını "orantısız güç kullanma" söylemiyle servis ederek devlet terörünü önemsizleştirmeye çalıştı. Sermaye medyası bununla da yetinmedi. Devlet terörüne rağmen harekete geçen emekçilerin kitlesel eylemlerinin görüntülerine sansür uyguladı.



# TOMA'nın üzerine çıkan direnişçi o anları anlattı!



31 Mayıs günü, Adana'da Haziran Direnişi'nin yıldönümü eyleminde TOMA'nın üzerine çıkan BDSP'li Onurcan Taşdemir'in eylemi sosyal medyada geniş yer bulmuş, yankı yaratmıştı. Taşdemir, eylemde TOMA'nın üzerine çıktığı anı [kizilbayrak.net](http://kizilbayrak.net)'e anlattı.

Taşdemir eylem için şunları söyledi:

"Beni görenler 'TOMA'nın üstüne nasıl çıktın' ve 'neden çıktın' sorularını soruyorlar. Benim de soranlara ilk cevabım 'ben o gün Berkin için, Ali İsmail için, Ethem Sarısülük ve diğer Gezi şehitleri için oradaydım. Katillerden hesap sormak için, Soma'da katledilen işçi sınıfı için, Greif'te yapılan polis saldırısı ve diğer saldırılar karşısında işçi sınıfının aslında ne kadar büyük bir güç olabileceğini ve güç olduğunu göstermek için o gün alandaydım. Tankıyla, topuyla, silahıyla, TOMA'larıyla emekçilerin ve işçi sınıfının hak arayışı karşısında azgınca saldıran polis ve devlete karşı asıl yapmamız gereken şey örgütlü bilinçli militan bir direniş sergilemektir. Ve bunun bilincinde olan her insanın yapabileceği bir şeydir bu' oluyor.

O anlık inisiyatifimi kullanarak bana ve yoldaşıma, devrimcilere karşı yapılan, oradaki işçi ve emekçilere karşı yapılan azgınca saldırıyı bir nebze durdurabilmek için, polis şiddeti ve devlet terörüne karşı çıktım o TOMA denilen devletin aracının üzerine. TOMA'nın üzerine çıktığımda ilk aklıma gelen şey 'TOMA fıskiyesini çevirebilir miyim?' oldu. Ne kadar başarılı olduğum tartışılır. Önünden tırmanarak çıktım aslında, o kadar da zor bir şey değil TOMA'nın üzerine çıkmak ve orda durmak. Ama burada tartışılması gereken nasıl ve neden çıktığım değil. Aslında tartışılması gereken o eylem hangi bilinçle katıldığım. TOMA'ya çıkış refleksimin asıl altında yatan örgütlü bir gücümün olmasıdır. Sınıf devrimcisi olarak BDSP saflarında mücadele ve bilinç kazanarak inançlarımın doğrultusunda o gün alandaydım ve bu bilinçle mücadele alanlarını bırakmadık. O gün

mücadele alanında sloganlarla, TOMA'nın, tazyikli suyun karşısında direnen yoldaşımdan ve devrimcilerden direnme gücü olarak çıktım.

'Hiç korkmadın mı, ne büyük bir cesaret örneği sergiledin' sorusuna ise elbette ilk çıktıktan sonra biraz çekindim ama TOMA'nın üzerinde ilk sloganı attıktan sonra hiçbir korku kalmadı. TOMA'nın üstünden inene kadar ve indikten sonra da sloganlarıma devam ettim. TOMA'dan sıkılan sulara karşı sloganlarla cevap verdim. İki TOMA beni düşürmek için birbirlerine su sıkmaya başladıklarında bir yandan slogan atıp bir yandan gelen tazyikli suya karşı bazen eğilip bazen de yumruklarımı sıkarak sloganla karşılık verdim. 'İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!', 'Katil devlet hesap verecek!' sloganlarıyla karşılık verdim. Orada sıkılan sulara, sivil polisin attığı taşlara, çevik kuvvetin sıkıdığı plastik mermilere karşı tok bir sesle, sloganlarımızla cevap verdim.

TOMA'nın üzerinden atladıktan sonra sivil polisler tarafından darp edildim. Sayamayacağım kadar sivil polis bir yanda uluorta işkence yaparken bir yandan da ağzımı kapatmaya çalışıyordu. Çünkü onlar da bizim en büyük gücümüz sloganlarımızdan ve örgütlü tavrımızdan korkuyorlar. Gözaltında bile sloganlarla girip sloganlarla çıktık. Polisin keyfi uygulamalarına karşı devrimci duruşumuzla direndik. Keyfi dayatmalarına karşı direndik. Ve sınıf devrimcilerine yakışan şekilde oradan çıktık. İçeride gözaltında kaldığımız süre zarfında asla duruşumuzdan ödün vermedik. Keyfi dayatmalara karşı duruşum açık ve netti. Gözaltı sürecinde bu tutum bizimle alınan diğer apolitik insanları da etkiledi. Açlık grevindeydik, onlar da bu eylemi benimsedi. Oradakilerin çoğu çıktıktan sonra daha fazla eylem katılacağını söyledi. Sisteme, bu düzene karşı hınçları bir kat daha arttı."

## Adana'da hukuk terörü

Temel hak ve özgürlüklerin kullanımına, söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğüne yönelik saldırılara her gün bir yenisi daha ekleniyor.

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı'nın "silahlı terör örgütü adına eylem ve faaliyetlerde bulunmak" ve "TKİP adına propaganda" yapmak gerekçesiyle "TKİP ile ilgili yürütülen soruşturma kapsamında" sınıf devrimcilerinin ifadelerine başvurulması için işlem başlatıldığı öğrenildi.

Suç olduğu iddia edilen eylemler arasında Haziran Direnişi süreci ile ilgili eylemlere, basın açıklamalarına, forumlara ve 19 Aralık Katliamı ile ilgili basın açıklamalarına katılmak da var.

Karakolda ifade vermeyen sınıf devrimcilerinin verdiği bilgiye göre, bu kapsamda Ahmet Subaşı, Zuhâl Subaşı, Zemin Demirel, Serpil Demirel, Serkan Tatlı, Hüseyin Anar, Özhan Safatlı hakkında savcılığın ifade için işlem başlatacağı belirtildi.



## 'Gezi rüzgarı' Amasya'da

Amasya'da benzin istasyonu inşaatı için bölgedeki ağaçlık alanda kesime başlanmasına tepki gösteren emekçiler nöbete başladı.

Nöbetin başladığı yerin TCDD'ye ait olduğu ve 3,5 dönümlük arsanın bir petrol şirketine satıldığı belirtildi. Bu şirketin araziyi ihaleyle 49 yıllığına başka bir şirkete kiraya verdiği ve bunun ardından benzin istasyonu yapımına başlandığı ifade edildi.

Dün akşam saatlerinde Borsa İlköğretim Okulu karşısındaki alanda inşaat çalışmalarının başladığı haberini alarak bölgeye gidenler ağaç kesimini engelledi.

Şirketin çağrısıyla gelen polis emekçilere karşı saldırganlığını bir kez daha gösterdi. Alanın panellerle çevrilmesine tepki gösteren emekçiler fiilen yıkıma geçtiklerinde polis saldırısıyla karşılaştılar. Polis silahına sarılarak havaya ateş açtı.

Polis daha sonra geri çekilirken bölgede emekçiler ağaç kesimine karşı toplanmaya devam etti. Ağaç kesimi tamamen durduruldu.

Dün kesilen ağaçların yerine yeni fidanların dikilmesi kararı alınırken emekçiler yeniden kesim ihtimaline karşı nöbeti sürdürüyor. Aileler ilköğretim okulundan çocuklarını da alarak alana gitti. Ağaçların kesimine karşı olduklarını gösteren aileler direniş desteklerini sundular.

Alanın girişine yazılan "Gezi 2. Sezon 2. Bölüm" yazısı da dikkat çekti.



# Maskeli düzenin 'maske' alerjisi



Son zamanlarda sağlı sollu düzen siyasetinin gündeminde 'maskeli devrimciler' var. Erdoğan'ın sürekli Berkin'le hatırladığı ve "elinde sapanı, yüzünde maskesi" demekten kendini alamadığı o "maske" düzen için çok şey anlatıyor.

Okmeydanı'nda Uğur Kurt'un polis tarafından açıkça öldürülmesiyle birlikte bu konu önemini arttırarak yeniden gündeme geldi. Bu kez tartışmalara yeni eklenen isimler oldu. Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Selahattin Özel'in yanı sıra Kılıçdaroğlu da maskeli eylemcilerden rahatsızlığını dile getirdi.

CHP lideri Kılıçdaroğlu, grup toplantısında yaptığı konuşmayla yüzü maskeli kişilere karşı olduklarını, eylemcilerden yüzlerindeki maskeleri çıkarmalarını istedi. Düzen siyasetinde iki ayrı ucu temsil ediyormuş gibi bir izlenim vermeye çalışan Erdoğan ve Kılıçdaroğlu'nun bulunduğu ortak noktanın, eylemlerde yüze takılan maskenin olması nedensiz değil. Zira sistem için 'maske' düzen dışılığın bir sembolü.

Belirlenen sınırlarda, verilen izinler dahilinde, uğruna nice kıyımlar, katliamlar, darbeler yapılan devletin bekasını tehlikeye sokmadığı müddetçe, herkesin 'özgür' olduğu bu ülkede 'maske' ancak bir amaç için takılır. Devleti korkutan, adı devrim ve sosyalizm olan bu amaç ve onun için kendilerini adaydırlar.

Sömürü düzeninin sebep olduğu kötülükler karşı işçi ve emekçilerin kaşı duruşunu 'akşam karanlığı' ile sınırlayacaksınız, eylem alanlarını keyfine göre yasaklayacaksınız, yeri gelecek takılan poşulara, fularlara ceza vereceksiniz, A'dan Z'ye estirdiğiniz teröre, katliamlara karşı yapılan eylemlere katılanları 'cadı avı' tertipleyerek gün daha işimadan evlerini basıp gözaltına aldıracağınız, işkencelerden geçirdikten sonra tutuklayacaksınız ama yine de 'bakın maske takıyorlar' diyerek ateş püsküreceksiniz.

'Maske', istihbarat örgütlerinin, mobeselerin görüş alanına girmeyen kısımdır. Düzen ulaşamayacağı bir şey olsun istemiyor. Her şey göz önünde olmalı ki düzen tehlikeye girdiğinde kolayca bertaraf edilebilsin. Bu nedenle mesele sadece eylemlerde takılan maskelerle sınırlandırılmayacak kadar önemlidir.

Sınıflar mücadelesinde maske de, diğerleri gibi sadece gerektiğinde kullanılan bir araçtan ibaret. Yoksa devrimciler için podyumda kendilerini ihtişamlı göstermenin, şov ya da nostalji yapmanın bir aracı değil.

## Asıl provokasyon, 'provokasyon olur' diyen anlayıştır

Diğer bir önemli noktaysa 'maske' takanların MİT'ten de olabileceği, bu yolla provokasyonlar örgütleyeceği söylemi. Bu yolla devrimciler, zorunluluk sonucu kullanılan bir araç nedeniyle emekçilerle karşı karşıya getirilmeye, yalıtılmaya çalışılmaktadır. Mesele devletin bu ve benzeri metotları kullanmaması değil. Sicili, tertiplemediği provokasyonlarla kanlı olan bir rejim elbette bu yöntemde de başvuracaktır. Ancak tarih kanıtlamıştır ki devletin buna ihtiyaç duymadan da hayata geçirdiği sayısız komplo vardır. Açığa çıkan ses kayıtlarında, Suriye'ye savaş çıkarmak için nasıl çığınca kanlı tezgahlar yapıldığı ortadadır.

Düzen solunun bu topraklardaki 'maske' alerjisinin, söz konusu Meksika'da Zapatistalar olunca, Subcomandante (komutan yardımcısı) Marcos hayranlığına dönüşmesi ise ancak bir samimiyetsizlik ürünüdür. Bu, Küba'da Batista diktatörlüğüne karşı savaşan Che ve Fidel hayranı olup, Türkiye'de devrimin sembollerine düşman olmaya benzemektedir. Bir öfke duyulacaksa, özel hareket timlerinin, TEM'in numaralı TİM'lerinin taktıkları maskelerle işledikleri cinayetlere duyulmalıdır.

## Asıl siz maskelerinizi çıkarın!

Meselenin asıl önemli tarafıysa gerçek maske takanların bu düzen savunucularının kendileri olduğudur. Onların gardıroplarında çeşit çeşit maskeler bulunmaktadır. Din, iman, vatan, millet, bayrak, laiklik gibi maskelerle çıktıkları emekçilerin karşısında yeri gelir en vatanperver, yeri gelir en dindar olurlar. Maskelerini çıkarmaları gerekenler asıl onlardır.

## GOP'ta faşist saldırılar...

İstanbul Gaziosmanpaşa Meydanı'nda Abdullah Öcalan'ın serbest bırakılması talebiyle açılan imza standı, 30-40 kişilik faşist grubun silahlı saldırısına uğradı. 1 Haziran'da gerçekleşen saldırıda bir faşist elindeki silahla 3-4 el ateş etti.

Silahlı saldırı sonucunda, Cavit Umut ve Ömer Delibaş yaralandı. Karnından yaralanan Cavit Umut, Gaziosmanpaşa Özel Hastanesi'ne kaldırıldı.

Saldırıdan iki saat sonra gerçekleştirilen protestoya ise polis saldırdı. Küçükköy yönüne doğru yürüyen kitleye gerçekleştirilen saldırının ardından faşistler de toplanarak polisin yanına geldi. Kitle ise Küçükköy Caddesi üzerinde barikat kurarak polise havai fişek attı. Polisin tekrar saldırıya geçmesi üzerine kitle Küçükköy'e doğru çekildi ve bir süre sonra dağıldı.

4 Haziran'da saldırıları bir kez daha protesto etmek için GOP Meydanı'na gelen BDP'lilere bir kez daha ırkçı-faşist gruplar, saldırı girişiminde bulundu. Polis BDP'li kitleye saldırı girişimini bahane ederek, kitlenin dağılmasını istedi. Polisin dayatmasını kabul etmeyen kitle basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasının ardından BDP Gaziosmanpaşa İlçe Örgütüne yürüyen kitle, ara sokaktan faşist grubun saldırı girişimine maruz kaldı. Elleri kesici aletler ve sopalar bulunan faşistler polis tarafından uzaklaştırıldı. Polis faşist grubu uzaklaştırdıktan sonra saldırıya geçti. Kitlenin bir kısmı BDP İlçe Örgütü'nün bulunduğu sokağa sıkıştırıldı, sokağın dışında kalanlara ise plastik mermi sıkıldı.

BDP kitleleri ortamın sakinleşmesi üzerine dağılma kararı aldı.

*Kızıl Bayrak / İstanbul*



## Kalekola karşı direnenlere operasyon

Lice'de ve Karlıova'da kalekol yapım çalışmalarına karşı yolları kapatarak direnen halka 4 Haziran sabahı operasyon yapıldı.

Onlarca zırhlı araç eşliğinde Cellik mezrasını, 3 koldan kuşatan özel jandarma birlikleri ve polis, direnişçilere gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırıya geçti. Liceliler ses bombası, molotof kokteyli ve havai fişek atarak saldırıya karşılık verdi.

100-150 kişilik kitleye karşı 1000'e yakın kolluk kuvvetiyle yapılan operasyonda, halkın kazdığı hendeklerin örtülmesi için direniş alanına kepeçler getirildi.

Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Kargapazarı Köyü mevkiinde ise jandarma direnişçilere gaz bombası atarken, helikopterle asker takviyesi yapıldı. Saldırılı haber alan Kargapazarı köylüleri ise köy içerisine barikatlar kurarak buradan zırhlı araçların geçişini engelledi.

Licelilere destek amacıyla Silvan'da yapılan eyleme yönelik polis saldırısının ardından çatışmalar yaşandı.

# Çocuklardan elinizi ve dilinizi çekin!



Diyarbakır'da çocukları PKK'ye katılan aileler üzerinden AKP birden çocuk sevicisi oldu. Ailelere 'çocuklarınızı kurtarın' çağrısı yapanlar, bu düzende çocukları nasıl bir karanlığa ittiklerini saklamaya çalışıyorlar. Olağan koşullarda oyun bahçeleriyle dolu olması gereken ülke topraklarını çocuk mezarlarıyla dolduranlar, elinin kanına bakmadan 'bırakın çocukları' diyorlar.

'Devlet dersinde öldürülmüş' yüzlerce çocuk varken, çocuk hapisanelerinde işkencelere, tecavüzlere maruz kalırlarken, korumakla sorumlu olduğunuz yurtlarınızda dahi yüzlerce çocuğun akıbeti meçhul iken, sebebi olduğunuz çürüme yüzünden güpegündüz çocuklar istismara, tecavüze maruz kalırken, devlet yetkilileri bir koro halinde sözde çocukları kurtarmaya çalışıyor.

Oysa çocukların başına gelen tüm kötülüklerin tek sebebi bu düzen. Çocuk işçiliğini yasallaştırıp çocukları iş cinayetlerinde öldürecekleriniz, gaz kapsülüyle, mermi çekirdeğiyle başından vuracaksınız, çocuk öldürmede İsrail'i bile geride bırakacaksınız, öldürdüğünüz çocukların arkasından hala "elinde sapanı, yüzünde maskesi" diyerek demediğinizi bırakmayacaksınız, annelerine hakaretler yağdıracaksınız, sonra utanmadan 'çocukları bırakın' diyeceksiniz.

Bu topraklarda çocuklar sizi Ceylan Önkollar'dan, Enes Atalar'dan, Uğur Kaymazlar'dan, Berkin Elvanlar'dan tanıyor. Aç bırakıp öldürdüğünüz Kübra bebekten, Roboski'de katlettiğiniz 22 çocuktan tanıyor. Çocuklar sizin nasıl yaratıklar olduğunuzu Pozantı'dan biliyor.

Şefkatli kollarınıza çağırır gibi çağırdığınız o çocukların yaşitları büyümüyor artık bu ülkede. En iyi çocuklar öğrendi; ölü çocukların büyümediğini. Bu ülkede devletin şefkati, 2 bine yakın tutsak çocuk demek. "Çocuk da olsa gereken yapılacak" demek.

Çocukların kurtarılması gereken asıl tehlike bu düzen. Sizin çocuk hapisanelerinizi, çocuk yurtlarınızı, ıslah evleriniz... Çocukları işkencehanelerinizden, namlularınızın hedefinden alacağız. Bedenlerinde ne bir kurşun izi olacak ne de örselenecek. Çocuklarımızı; zulmünüzün pençesinden, sömürü düzeninizin acımasız çarklarından, hoyratlığınızdan, bu düzenin pisliğinde yaşama mecburiyetinden kurtaracağız.

Elinizden ve dilinizden kurtulan çocuklar, daha kolay seçecekler özgürlüğün yolunu. Misket oynamasını da bilecekler, misketi sapanla atmasını da. Çocuklar kendilerini sizlere sapanlarıyla hatırlatırken, asla onlara ve yaşitlarına yaşattıklarınızı da unutmayacaklar!

Sahil Alanı'nda miting yapılabilecek. Valilik, miting öncesi nerelerde toplanılıp yürünebileceğini ve nerelerde dağılacağını da belirledi.

'Gönlü zengin' valilik bununla da yetinmeyerek, Miting Düzenleme Kurulu'nun bildirimleri doğrultusunda, İstanbul Valiliği'nin olur vereceği afiş ve pankartların, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile ilçe belediyelerinin uygun göreceği yerlere asılabileceğini söyledi.

Valilik tarafından yapılan bu açıklama miting yapılacak alanlardan çok yapılmasına izin verilmeyecek alanların açıklaması oldu.



## Okmeydanı "riskli alanlar" ranta açılıyor

İstanbul'un emekçi mahallelerinden Okmeydanı'nın "kentsel dönüşüm" adıyla ranta açılması planlanıyor. Birçok rant bölgesinde olduğu gibi evini boşaltmak istemeyen emekçilere karşysa yine "riskli alan ilanı" devreye sokularak dayatma güçlendiriliyor.

Beyoğlu Belediye Meclisi Okmeydanı için 2 Haziran'da "riskli alan" kararı aldı. Oy çokluğuyla alınan kararla Okmeydanı'ndaki beş mahalle de 'riskli alan' ilan edilerek 'Afet Yasası' kapsamına alındı. Kararın kapsamına Fetihtepe, Kaptanpaşa, Keçecipiri, Piriyaşa ve Piyalepaşa mahalleleri giriyor.

Tasarıda Okmeydanı'nın hangi rapora dayanılarak riskli olduğunun tespit edildiğiysye meçhul.

6306 Sayılı 'Afet Yasası' olarak bilinen kanun bölgedeki yıkımlara itirazları aşmakta şirketlerin elini rahatlatacak. Tasarının Bakanlar Kurulu kararından geçmesi için bürokratik süreç başlatıldı. 'Riskli alan' ilanı Resmi Gazete'de yayımlandıktan sonra uygulanabilecek.

### AKP'nin Okmeydanı'ndan beklentisi Şanzelize

Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan, Okmeydanı'na yapmak istedikleri rant için şunları ifade etmişti: "Okmeydanı için, Taksim'de İstiklal Caddesi'ne alternatif bir cadde, dünya örneklerinden Fransa'nın Şanzelize'si ile yarışabilecek yeni caddelerin olduğu, özel bir destinasyon yaratmak amacıyla planlarımızı yaptık. Plan bütünlüğünün bozulmaması için dönüşüm işini komple ihaleye çıkaracağız. 1 milyon 650 bin metrekarelik bölge için yaklaşık 3 milyon metrekarelik bir yapı alanı oluşturduk. Böylece vatandaş cebinden 5 kuruş vermeden dönüşüm yaptırabileceğiz."

Örnek olarak Şanzelize'yi alan AKP'li başkan bölgece bir emekçi mahallesini süper lüks konutlarla değiştirmeye hazırlanıyor. "Bütünlüğü bozulmasın" diyerek tek parçada ihaleye çıkarıyor. Emekçilere "cebinden 5 kuruş vermeden dönüşüm yaptırabileceğiz" diyerek aldatmaca sürdürülürken bir yandan alanda konut miktarı iki katına çıkarılacak. Rant projesinde kentsel dönüşümün yarattığı tahribatsa Sulukule örneğinde olduğu gibi duruyor.

### AKP'nin Okmeydanı hayalinde emekçiye yer yok!

Daha önce tapu dağıtımı adıyla ikna çabası devreye sokulurken şimdi de dayatma uygulanıyor. İstanbul'un merkezi noktalarından birini oluşturduğu için patronların iştahını kabartan yeni Okmeydanı hayalinde emekçilere yer yok. Bunun farkında olan emekçilerse mücadelelerini sürdürüyor.

## İstanbul Valiliği miting yapılmayacak yerleri açıkladı

Valilik'ten yapılan açıklamada, İstanbul ili sınırları içerisinde ilk toplanma alanı, yürüyüş güzergahı, toplantı alanı, dağılma güzergahları ile afiş ve pankart asılacak yerlerin, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 6. Maddesi ve ilgili yönetmelik gereği tespit edildiği vurgulandı.

Buna göre, İstanbul'da, Avrupa Yakası'nda sadece Yenikapı Sahil Alanı, Anadolu Yakası'nda da Maltepe



# Mehmet Ayvalıtaş anıldı!



Haziran Direnişi'nin ilk günlerinde yapılan eylemler sırasında hayatını kaybeden Mehmet Ayvalıtaş ölüm yıldönümünde (2 Haziran) anıldı.

İlk anma Çekmeköy'deki mezar başında yapıldı. Anma, Mehmet Ayvalıtaş şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. SODAP adına yapılan konuşmada, Mehmet'in de Haziran Direnişi'nde katledilen diğer gençler gibi kavgada yaşadığı ifade edildi.

Ardından HDP adına Sebahat Tuncel bir konuşma yaparak Haziran Direnişi'nde katledilenlerin faillerinin ve emri veren iktidarın hala yargılanmadığını vurguladı. Devletin korktuğu için çocukları katlettiğini ifade eden Tuncel, bu korkusunun ve yaptıklarının kendi sonlarını hazırladığını söyledi.

Mehmet Ayvalıtaş'ın mezarı başında yapılan anmanın ardından Fadime Ayvalıtaş'ın mezarına geçildi. Burada da yapılan anmada Fadime ananın da oğlunun ölümüne dayanmadığı için yaşamını yitirdiği ifade edilerek onun ölümünden de Mehmet'in katillerinin sorumlu olduğu belirtildi.

Mezar anmalarının ardından Ataşehir PSAKD'ye geçilerek Mehmet için yemek verildi. Yemeğin ardından Mehmet'in yaşamını yitirdiği yere yürüyüş yapıldı.

Yürüyüşe, eylemin örgütleyicisi SODAP'ın yanı sıra aralarında PSAKD ve BDSP'nin de bulunduğu dernek ve örgütler de katıldı.

Ayvalıtaş'ın hayatını kaybettiği köprü üzerine gelen

kitle burada anma gerçekleştirdi. Saygı duruşunun ardından söz alan Ataşehir PSAKD Başkanı Metin Arslan, Aleviler olarak gerekirse devlete vergi vermeyeceklerini, askere gitmeyeceklerini, faturaları ödemeyeceklerini ifade etti ve sokaktaki mücadeleyi daha militan bir şekilde örmek gerektiğini vurguladı.

Baba Ali Ayvalıtaş da bir konuşma yaparak katliamları teşhir etti ve gerekirse kendisinin de bedel ödeyeceğini fakat bu hırsızlık düzenine son vermek gerektiğini söyledi.

Eyleme Haziran Direnişi'nde Hatay'da katledilen Abdullah Cömert'in annesi, babası ve abisi de katıldı.

## Mehmet Ayvalıtaş Ankara'da anıldı!

Haziran Direnişi sırasında İstanbul'da katledilen Mehmet Ayvalıtaş, SODAP ve Ankara Dayanışması'nın yaptığı eylemlerle anıldı.

Yüksel Caddesi'nde buluşan kitle öncelikle Mehmet Ayvalıtaş anısına saygı duruşunda bulundu. SODAP adına yapılan basın açıklamasında 'adaletin devlet tarafından sağlanmayacağı, katillerin halka hesap vereceği' vurgusu yapıldı. Ankara Dayanışması'nın açıklamasında ise AKP hükümetinin katliamcı yüzü teşhir edildi.

Anmaya BDSP, DHF, Partizan, Kaldıraç, Devrimci Proletarya, SDP ve ilerici kurumlar katıldı.

**Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara**

## Eskişehir'de Ali İsmail yürüyüşü

Eskişehir'de 2 Haziran'da Ali İsmail Korkmaz'ın polislerin işkencesine maruz kaldığı yere yürüyüş düzenlendi.

Espark'tan başlayan yürüyüşe Hatay'dan gelen Ali İsmail Korkmaz'ın babası Şahap Korkmaz ile avukat olan ağabeyi Gürkan Korkmaz da katıldı. Coşkulu sloganlarla Ali İsmail Korkmaz'ı anan kitle, yaklaşık 2 kilometre yürüyerek, Ali İsmail Korkmaz'ın dövüldüğü Kurtuluş Mahallesi Sanayi Sokak'taki ekmek fırınının önüne, Ali İsmail'in son sözleri olan "Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adi hükümet" sloganıyla girdi.

Burada konuşan İsmail Korkmaz'ın ağabeyi Gürkan Korkmaz duygularını şöyle ifade etti: "Ali İsmail korkmadı, titremedi. Onu öldüremediler, ölümsüzleştirdiler. Bir Ali İsmail öldürdüler ama binlerce Ali İsmail türettiler. Bundan sonra Ali İsmail'in bayrağını taşımak düşüyor bize. Ali İsmail sadece sokaklarda bağırp özgürlüğü haykırıyordu, daha aydınlık, daha özgür bir dünya için savaşıyordu. Bundan sonra bizim amacımız, bizim misyonumuz bu savaşı devam ettirmek."



## Ethem anmasına tahammülsüzlük

Ethem Sarısülük'ü katleden polis, katledilişinin birinci yıldönümünde Ethem'i anmak için gelen kitleye de saldırdı. Güvenpark'ı kuşatma altına alan polis, anma için Ethem'in vurulduğu yere gitmeye çalışan kitleye saldırdı.

Ethem'in katledildiği yerde toplanmaya başlayan kitle, yere kızıl karanfiller bıraktı ve mumlar yaktı. İlerleyen dakikalarda ise kitle polis tarafından tehdit edilmeye başlandı. Polis Sarısülük Ailesi'ni Güvenpark'a almadı ancak ailenin kararlı duruşu üzerine barikat geri çekildi. Aile ve beraberindeki kitle Güvenpark'a ilerlediği sırada, polis Ziya Gökalp'te toplanan kitleye gaz bombasıyla saldırdı. Saldırı sonrası Mithatpaşa Köprüsü'nün olduğu bölgede çatışma çıktı. Anma için Güvenpark'a ilerlemek isteyen kitleye saldırı devam etti.

Saldırı altında anma yapmak zorunda kalan anne Sayfi Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz'ın babası Şahap Korkmaz, İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdöğün ve Ethem'in mücadele arkadaşı konuşmalar gerçekleştirdi. Konuşmaların ardından Ethem şahsında tüm katledilenler için saygı duruşu yapıldı. Ethem'in hesabını sorma kararlılığıyla anma bitirildi.

Anmanın ardından aile ve beraberindekiler, İnsan Hakları Heykeli'nin önünde toplandı. Bu sırada polis Kızılay'da gözaltı saldırısına girişti. TMMOB Makine Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu üyesi Ercüment Çervatoğlu, Ankara Tabip Odası yöneticileri Rıza Özbek ve Onur Naci Karahanlı gözaltına alındı.

Kitle, saldırıların üzerine Konur Sokak'ta bir araya gelerek Meşrutiyet Caddesi'ne yürüdü. Polis kitleye burada bir kez daha gaz bombaları ile saldırıda bulundu.

Daha sonra Kızılay'da toplanan yaklaşık 200 kişi, sloganlarla Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Bu sırada Ziya Gökalp Caddesi'ne inen başka bir grup polis barikatını taşıdı. Eylemcileri Kolej ve Mithatpaşa Caddesi'ne sürmeye çalışan polis, Kurtuluş Parkı içinde gözaltı terörü uyguladı. Polis basın veya parkta yürüyüş yapanları ayırt etmeksizin, gördüğü herkesi darp ederek, gözaltına almaya çalıştı.

Çatışmaların bir süre devam etmesinin ardından kitle yeniden Yüksel Caddesi'ne geçti. Bir süre daha Yüksel Caddesi'nde süren eylem bitirildi ve Tuzluca'yı'a geçildi.

Polis, Tuzluca'yı'da da saldırıya geçti. Saldırıya karşı cemevine giden yolların da bir çoğuna barikatlar kuruldu ve polise molotof kokteylleri ve havai fişek atıldı. Polis direniş karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

**Kızıl Bayrak / Ankara**



# Cam işçisi taban inisiyatifi ile grevi kazanıma taşıyabilir!

Şişe cama ait 6 şirkete bağlı 10 fabrikada toplu sözleşmede anlaşma sağlanamadığı için Kristal-İş Sendikası 20 Haziran günü greve çıkma kararı aldı.

Türkiye'nin en büyük cam tekeli olan Şişe Cam Grubu dünya genelinde piyasanın %12'sini elinde bulunduruyor. Şişe Cam Grubu dünya piyasasında en büyük payı almak için yeni satın alma görüşmelerini sürdürüyor.

Avrupa ve Asya'da birçok ülkede üretimde bulunan Şişe Cam Grubu son dönemlerde yatırımlarını Asya ve Balkanlar'daki ülkelere yoğunlaştırıyor. Buradaki piyasayı ele geçirme imkanlarının kolaylığı ve ucuz işgücü sağlama avantajları Şişe Cam Grubu'nun buralara yönelmesindeki nedenlerin başından geliyor.

## Şişe Cam büyüyor, işçi ücretleri eriyor

Cam işçisinin tarihi grev ve direnişlerle doludur. Türkiye'nin en büyük cam tekeli olan Şişe Cam'a bağlı fabrikalarda işçiler çalışma ve yaşam standartlarının düzeltilmesi için sayısız grev ve direniş gerçekleştirmişlerdir.

Cam işçisinin mücadelesi her dönem sendikal bürokrasi ve hükümetin keyfi uygulamaları ile sekteye uğratılmaya çalışılmıştır. Bu engelleri bazı dönemler kısmen aşmayı başaran Şişe Cam Grubu'na bağlı fabrikalarda çalışan işçiler sektörde bir mücadele geleneği yaratılmasında önemli görevleri yerine getirmiştir. Bugün Şişe Cam'ın eski fabrikalarındaki işçi ücretlerinin yeni fabrikalara oranla fazla olması geçmişin mücadele geleneği ve birikimleri sayesinde.

Şişe Cam Grubu yönetimi işçilerin mücadele ile kazandığı hakları parça parça ortadan kaldırmak için yıllardır çeşitli saldırılar hayata geçiriyor.

Yeni fabrikalar açtıkça eski işçilerin işine son vermeye çalışan Şişe Cam yönetimi böylece kazanılmış bütün hakları ortadan kaldırmaya çalışıyor. Eskişehir, Mersin gibi yeni açılan fabrikalarda işçi ücretlerini asgari ücret düzeyinde tutan cam tekeli yöneticileri



buradaki ağır çalışma ve düşük ücret koşullarını hakların yüksek olduğu fabrikalarda çalışan işçiler için tehdit olarak kullanıyor.

2012 yılı sonu ve 2013 yılı başında Topkapı Şişe Cam Fabrikası'nın kapatılması ve buradaki işçilerin tazminatlarını vererek işlerine son verilmeye çalışılması sektördeki nispi iyi şartların ortadan kaldırılması için atılan adımlardan biriydi. Topkapı'da 2000 TL ve üzeri ücretle çalışan sosyal hakları Türkiye'deki en ileri haklar arasında olan işçiler böylelikle tasfiye edilmeye çalışılıyordu. Buna karşın Topkapı'daki fabrika yerine Eskişehir'de yapılan yeni fabrikaya ise asgari ücretle işçiler alınarak Şişe Cam Grubu'na bağlı bütün fabrikalarda düşük ücret uygulaması hayata geçirilmeye çalışıldı. Topkapı işçilerinin geçmiş mücadele deneyimlerinden de güç alarak yürüttüğü direniş sayesinde bu saldırı kısmi kayıplarla bertaraf edildi. Topkapı'da çalışan işçiler Şişe Cam'a bağlı farklı fabrikalara dağıtılarak oralarda çalışması sağlandı.

Bugün Şişe Cam'a bağlı birçok fabrikada işçilerin bir kısmı asgari ücretle bir kısmı ise geçmiş sözleşmelerde kazanılmış daha yüksek ücretlerle çalışıyorlar. Bu

durum aynı fabrikadaki işçilerin birliğini sağlamakta sorunlar yaratıyor. Düşük ücretli işçilerin insanca yaşamaya yeten ücret istemesinin önünün kesilmesi için bu durumun nedeni yüksek ücretli işçiler gibi yansıtılarak işçiler arasında kutuplaşma yaratılıyor.

## Aynı sendika örgütlü ama aynı haklar yok!

Şişe Cam Grubu'na bağlı fabrikaların hemen hemen hepsinde Kristal-İş Sendikası örgütlü. Fakat bu fabrikaların hiçbirinde aynı haklar söz konusu değil. Yakın zamanda açılan fabrikaların hepsinde asgari ücretin biraz üstünde ücretle işçiler çalıştırılıyor. Sosyal haklar eski işçilerin sosyal haklarının yarısından az. Bu durum aynı işi yapan fakat farklı ücret alan işçiler arasında hoşnutsuzluğa neden oluyor. Sermaye bu hoşnutsuzluğu kullanarak cam işçilerini birbirine düşmanlaştırıyor, hak alma mücadelesinde ortak hareket etmelerinin önüne geçmeye çalışıyor. Sendikal bürokrasinin geri tutumlarından kaynaklı sermayenin sınıfı parçalama politikası başarı elde ediyor.

Toplu sözleşme süreci ve alınan grev kararı Şişe Cam Grubu'na bağlı cam işçilerinin kaynaşması ve sınıf birliğinin sağlanması için önemli bir fırsat. Cam işçisi bu fırsatı değerlendirirse önemli kazanımlar elde edecektir. Çünkü grev kararının alınmasına neden olan anlaşmazlıklardan biri işçiler arasındaki ücret makasının kapatılması için istenen iyileştirme zammıdır. Bu talep grev sürecinin en önemli talebi olarak işlenmelidir.

Cam işçisi bu talebe dört elle sarıldığı durumda sınıf birliğini güçlendirecektir. Şişecam yönetimi çeşitli oyunlarla bu talebi bütün işçilerin sahiplenmesinin önünü kesmeye çalışacaktır. Farklı sektörlerde benzer durumlar fazlasıyla yaşanıyor.

Hak almaktan uzak bıkırtıcı bir süreç işletilerek işçilerin yorulması ve yılması sağlanıyor. Böylece maaş yüksek işçilerin kısmen kabul edebileceği bir zam oranı verilerek kabul etmek zorunda bırakılıyorlar. Böylece yan yana çalıştığı arkadaşının düşük maaşına yapılan aynı zammın azlığına gözlerini kapaması sağlanıyor. Bu aşamada sendika yöneticileri devreye giriyor. Beylik sözlerle "artık yapacak bir şey kalmadı" diyerek ücret

## Şişecam işçileri greve hazırlanıyor

Kristal-İş Sendikası ile Şişecam yönetimi arasında süren 24. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine alınan grev kararı doğrultusunda eylemler başladı.

Şişecam'a ait fabrikalarda çalışan işçiler, 20 Haziran'da uygulamaya konacak grev kararı doğrultusunda eylemler gerçekleştirdiler.

İşçiler, vardiya değişimini yarım saat gecikmeli olarak gerçekleştirdi. Vardiya değişimleri sırasında yapılan basın açıklamalarında, toplu sözleşmelerle ilgili bilgi verilerek grev süreci anlatıldı. İşçiler "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganını attı. Eylemlerin greve kadar süreceği belirtildi.

Anadolu Cam Yenişehir ve Trakya Cam Yenişehir fabrikalarında çalışan işçilerin eyleminde, fabrika

yönetimine servislerin geç kaldırılacağı söylenmesine rağmen yönetimin servisleri kaldırmaya çalıştığı belirtilerek tepki gösterildi. İşçiler "Şişecam şaşırma sabrımızı taşıma!" sloganını attı.

Şişecam'a ait 6 şirkete bağlı 10 fabrikayı ve 5800 cam işçisini kapsayan toplusözleşme sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine Kristal-İş Sendikası grev kararı aldığını duyurmuştu. Grev kararı Paşabahçe Cam Sanayi A.Ş. (Kırklareli, Mersin, Eskişehir Fabrikaları), Anadolu Cam Sanayi A.Ş. (Mersin fabrikası), Trakya Cam Sanayi A.Ş. (Trakya Düz Cam, Trakya Otocam ve Mersin Fabrikaları), Anadolu Cam Yenişehir Sanayi A.Ş., Trakya Cam Yenişehir Sanayi A.Ş. ve Cam Elyaf Sanayi A.Ş. fabrikalarında uygulanacak.



farkının giderilmesinin bir sonraki sözleşme ile kesin sağlanacağını söylüyorlar. Bu seferlik sözleşmeyi bu şartlarda imzalamak zorunda olduklarını ifade ediyorlar. Böylelikle bir sözleşme döneminde de en mağdur işçilerin tepkisi geçirilmiş oluyor.

Cam işçisi de aynı akıbetle süreci bitirecek demiyoruz. Aksine bu süreci önemli kazanımlarla tamamlama imkanlarına fazlası ile sahipler. Bu imkanların başında cam işçisinin geçmiş mücadele deneyimleri ve Topkapı fabrikası ve diğer fabrikalardaki deneyimli işçilerin Şişe Cam Grubu'na bağlı fabrikalara dağıtılması geliyor. Bu da cam işçisinin çetin bir mücadele vermesinin olanaklarını arttırıyor.

### Cam işçisi kazanıma kenetlenmeli!

Cam işçisi haklı ve meşru taleplerini kazanmak için kenetlenmelidir. Bunun için yapılması gereken en önemli işlerin başında Şişe Cam Grubu'na bağlı fabrikalarda yaşanan grev ve direniş deneyimlerine bakılmasıdır. Bu deneyimler yapılması ve yapılmaması gerekenleri görmek için önemli veriler sunuyor. Taban örgütlülüklerine dayalı bir sürecin işletilmesinden sendikal bürokrasinin yapacaklarının sınırlarına kadar birçok bilgiye cam işçisi geçmiş deneyimlerini incelediğinde ulaşabilir.

Bugün için haklı talepleri sahiplenmek zorunda kalan bürokrasinin yarın geri vites yapmamasının önünde hiçbir engel yok. Cam işçisinin mücadele tarihi bürokrasinin geri vitesleri ile doludur.

Gerçek bir kazanımı elde etmek için "söz, yetki, karar" süreçlerinin işçiler tarafından işletildiği komiteler kurulmalıdır. Sendika yönetimi bu komitelerin aldığı kararları hayata geçiren ve koordine eden kurullar olarak çalışmalıdır.

Eski ve yeni işçi ayrımı yapılmadan bütün işçilerin eşit temsiline dayalı komiteler hayati bir önem kazanıyor. Böylelikle işçiler arasındaki parçalanmanın ortadan kaldırılması bakımından önemli mesafe katedilmiş olur. Fabrika ya da birim komitelerinden temsilcilerin katılımı ile merkezi grev ya da tis komitesi oluşturulmalı, tüm fabrikalar arasında güçlü bir koordinasyon sağlanmalıdır.

Ücreti düşük işçiler için istenen iyileştirme daha yüksek ücret alan işçiler tarafından sonuna kadar sahiplenilmelidir. Eğer düşük ücretlilerin maaşlarına iyileştirme zammı yapılmazsa yarın nispi iyi şartlara sahip işçilerin de ciddi hak gaspına uğrayacakları gerçeği sürekli olarak ifade edilmelidir. 2013 yılında yaşanan Topkapı işçilerinin mücadelesi bu duruma somut bir örnektir. Düşük ücret alan fabrikaların şartları sürekli olarak öne çıkartılarak Topkapı işçisinin sınırlı hak gaspları ile diğer fabrikalara gitmeyi kabul etmesi sağlanmıştır.

Grev sürecinde sendikanın tüm olanakları grevin kazanımı için seferber edilmelidir.

İşçilerin eğitimi ve diğer ihtiyaçların karşılanması için hazırlık yapılmalı, hiçbir şey kendiliğindenci bir anlayışla işletilmemelidir. İşçi sınıfının mücadelesindeki en büyük sorunlardan biri kendiliğindencilik olmuştur. Sendikal bürokrasi dümeni kendi elinde tutmak için kendilindencilik işçiler içinde yaygınlaştırmaktan geri durmamıştır. Bundan sonra da durmayacaktır. Sağlam taban inisiyatifleri ancak işçi sınıfının kendi iradesinin ve öz deneyiminin ürünü olarak şekillenecektir. Greif işçilerinin örgütlenme ve direniş deneyimi bunun nasıl gerçekleşeceğini zorlu ve kararlı bir mücadele içinde somut olarak göstermiştir.



# Ulusal istihdam saldırısı geliyor

AKP hükümeti, üzerinde beş yıldır çalıştığı Ulusal İstihdam Stratejisi'ni kabul etti. 2014-2023 yıllarını kapsayan saldırı stratejisi, Yüksek Planlama Kurulu kararıyla 30 Mayıs'ta yürürlüğe girdi. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp etmeyi amaçlayan AKP, koz olarak ciddi boyutlarda yaşanan işsizlik sorununu kullanıyor. "Yüzde 10'u geçen işsizlik oranını 10 yılda yüzde 5'e indireceğiz" yalanına başvuran AKP, güya istihdam oranını da yüzde 55'e çıkarmayı hedefliyormuş.

### Öncelikli hedef esnek çalışmayı yaygınlaştırmak

Kuralsız sömürü demek olan esnek çalışma biçimlerini hayata geçirmeyi öncelikli bir görev olarak önüne koyan AKP, 10 yıllık zaman içinde bu hedefe ulaşmayı düşünüyor. Buna uygun bir program çıkaran AKP, bu programı her yıl güncellemeyi düşünüyor.

### Esnek çalışma, kıdem hakkının gaspı, taşeronlaştırma...

İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik en ciddi saldırıları AKP'nin önüne bir görev olarak koyan sermaye sınıfı, emekçiler nezdinde zaten yıpranmış bir imajı olan AKP'ye, fırsat bu fırsat diyerek son vuruşları da yaptırmaya çalışıyor. Esnek üretimin yaygınlaştırılması, kıdem tazminatı fonu bu saldırı ayaklarından biri. Yine daha tanımlı hale getirilerek kalıcılaştırılacak taşeron sistemi de AKP ve sermaye için öncelikli olarak halledilmesi gereken bir hedef.

### Esnek çalışma da kiralık işçi büroları da "işsizliği azaltmak" içinmiş!

Sermaye sınıfı ve AKP, esnek çalışma biçimini meşrulaştırmak için bu saldırının işsizliği azaltacağı yalanına başvuruyor. Kapitalist sistemin yapısal bir sonucu olan işsizliği azaltmak bir tarafa, aksine çalışanların iş güvencesini ortadan kaldırmayı planlıyorlar. Esnekleşme modeli için "iş güvencesi" yerine istihdamın korunması adıyla, tek bir kapitaliste bağlı olmadan çalışılacak bir işleyişten bahsediyorlar.

Diğer kapitalist ülkelerin üzerinden verilen örneklerle "güvenceli esnek çalışma" dedikleri işleyiş; "kısmi süreli çalışma, uzaktan çalışma, çağrı üzerine çalışma, evden çalışma, iş paylaşımı ve esnek zaman modeli ile çalışma" olarak tanımlıyorlar. İştahla bahsettikleri bu iş koşullarının Türkiye'de de hayata geçirilebilmesi için, ilgili kanunlarda değişiklik yapmayı amaçlıyorlar.

İngiltere, Almanya, Fransa gibi kapitalist ülkelere bakıp iştahı kabaran sermaye sınıfı "kiralık işçilik" yoluyla kazancını arttırırken işçi maliyetini düşürmeyi amaçlıyor. Bu metotla güya özellikle 30 yaşın altında, eğitim düzeyi düşük ve diğer işsizlerin çeşitli iş kollarında kolaylıkla iş bulabileceği yalanını ileri sürüyorlar. Çok akıllı burjuvalara ve onların hizmetindeki AKP'nin ekonomi kurmaylarına göre Türkiye'de de özellikle kadınlar, gençler, engelliler ve uzun süreli işsizler "kiralık işçilik" uygulamasıyla kolayca iş bulabileceklermiş.

Bir diğer yalan da çalışma süreleriyle ilgili. Haftalık ortalama çalışma saatlerinin AB ülkelerinde 37.3 saat olduğunu, Türkiye'de ise bunun 48.4 saate çıktığını söyleyerek bu süreyi azaltmayı düşünüyorlarmış. Çalışma sürelerini işçilere bölerek, güvencesiz, belirsiz süreli iş koşulları yaratacaklar.

### Kıdem tazminatı burjuvalara çok yüksek geliyormüş...

Hedeflerine ulaşmak için asgari ücret (Bölgesel asgari ücret), esnek çalışma düzenlemelerinin yanında tüm işçileri kapsayan "kıdem tazminatı reformu" yapacaklarını söylüyorlar.

İşçi ve emekçilerin kıdem hakkını çok fazla bulan sermaye sınıfı, kıdem maliyetinin Türkiye'de dünya standartlarının çok üzerinde olduğunu, OECD ülkeleri içinde Portekiz ile birlikte en yüksek düzeyde kıdem tazminatı ödenen ülkenin Türkiye olduğundan yakınıyorlar. İşçileri "kayıt dışı" çalıştırmak zorunda kalan kapitalistlerin de kıdem yükünden kaynaklı bunu tercih ettiklerini söylüyorlar. Sermayedarlara göre, kıdemden işletmeler arasında dolaşımı olmamasından ötürü iş gücü de yer değiştiremiyor. İşçi böylece sadece tek bir kapitalisti zengin ediyor. İşçi için iş güvencesi demek olan kıdem hakkının sınırlandırılmasıyla, tüm kapitalistler "kiralık işçi" statüsünde olacak köle işçinin ortak sahibi olmak istiyor.

### Gerektiğinde sıfırlanacak bir fon olsun istiyorlar

Kıdem yükünden kurtulmak için "bireysel hesaba dayalı kıdem tazminatı fonu" kurmak istiyorlar. Fakat bu saldırıya ne zaman start verileceği şimdiden açıklanmış değil.

Böylece Erdoğan'ın 2023 hedefinin içeriğinde neler olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Sermaye sınıfı ve AKP için sömürüyü kolaylaştıracak ortak bir hedeftir bu tarih. Erdoğan'ın 2023'e kadar olan programı Ulusal İstihdam saldırısıdır.

# AKP'nin taşeron anlayışında kölelik baki!

AKP'nin Maliye, Hazine ve Çalışma Bakanlığı temsilcilerinden oluşan ekonomi yönetiminin hazırladığı düzenlemeyle kölelik baki hale getirilmeye çalışılıyor.



AKP'nin ekonomi yönetiminin hazırladığı yeni tasarının açığa çıkan en tehlikeli kısımlarından birini de "işçinin patron karşısında hak arama" hükümlerine ilişkin değişiklikler oluşturuyor.

İşçiler, mevcut yasada maaş, fazla mesai, kıdem ve izin paralarını tek bir dava dilekçesiyle talep edebilirken; taslak tüm bu alacakların ayrı ayrı talep edilmesi zorunluluğunu getiriyor.

Kapitalistler, işlerin defterine uygun yürüdüğünü göstermek için işçi ücretlerini bankaya yatırıyor görünmekte. Ancak yatırılan bu para işçiden geri alınabilmekte, fazla mesailer yatırılmamakta, izin paraları ödenmemektedir. Böylece işçinin gerçek alacağı miktarın hesaplanması engellenmektedir. Alacaklarını ayrı ayrı talep etmek zorunda bırakılan bir işçi için isteyeceği paranın ne kadar olacağını hesaplamak içinden çıkamayacağı bir problem olacaktır.

## Yargıtay'a her bir alacak için ayrı dava

Karmaşa bu kadarla sınırlı değil. Bir işçinin ücret, izin, kıdem, fazla mesai taleplerinin mahkemelerde reddedilmesi durumunda başvuracağı mercii Yargıtay'dır. Ancak Yargıtay başvurusunun da her bir alacak için ayrı ayrı yapılması hükmü getiriliyor. Bir başka ifadeyle işçi, temyiz durumunda bu alacaklarının her biri için Yargıtay'a tek bir dava açmak yerine, ayrı ayrı dava açmak dolayısıyla da her biri için ayrı harç yatırmak zorunda kalacak.

## İşte taslağın getirdikleri

İşçi, patrone ne kadar alacağı olduğunu dava

dilekçesinde somut ve açık şekilde tek tek belirtmek zorunda kalacak. Yani haksız olarak işten çıkartıldım, kıdem, ihbar tazminatım, yıllık izinlerim ve yapmış olduğum fazla çalışmalarım ödenmedi, demesi yetmeyecek. Ayrıca şu kadar TL kıdem, ihbar, izin, fazla çalışmam ödenmedi, demek zorunda kalacak.

## Devletin eşitlikten anladığı

Avukat Murat Özveri, bunun Yargıtay Hukuk Genel Kurulu kararlarına aykırı bir düzenleme olduğunu belirterek şunları ifade ediyor: "İşçi ile patronun eşit konumda oldukları, korunacak zayıf konumda bir işçi olmadığı, işçinin tüm alacaklarını bilebilecek konumda olduğunu varsayıyor. Kayıt dışılığı, ispat sorunlarını göz ardı ediyor. Hak arama özgürlüğü ve iş yargılamasına özgü zayıfın korunması ilkeleri ihlal ediliyor."

## Pilot dava son bulacak

Murat Özveri, işçilerin "pilot dava" adı verilen ve işçilerin tek bir işçi adına dava açarak, haklarını tespit ettirdiklerine dikkat çekerek, "Örneğin gece 7,5 saatten fazla çalıştırılan işçiler, haklarının ne olduğunu tespit için bir kişi adına dava açtırırlar. Bu davanın sonucuna göre de diğerleri dava açarlar. Ülkemizde yüksek yargıya giden bu tür davaların bir yılda sonuçlandırılması mümkün değil. Pilot dava yoluyla hukuki netliğe ulaşıldıktan sonra dava açılmasının önü kapatılmakta, tartışmalı konularda binlerce işçinin yargılama giderlerini göze alıp dava açması ya da hak düşürücü süre nedeniyle haktan yoksun kalması ikilemi yaratılmaktadır" dedi.



## Çiğli Belediyesi'nde taşeron ihalesi: İşçiler tepkili!

650 işçinin geleceğini belirleyecek olan ihale 29-30 Mayıs tarihlerinde Çiğli Belediyesi'nde gerçekleştirildi. Çiğli Belediyesi'nin şirketi olan Kafesan işçileri de daha önce de belirttikleri gibi Çiğli'de taşerona geçit vermemek için eylemleriyle de kararlılıklarını sürdürdüler.

İhalenin yapıldığı her iki gün de sabah 08.00'den itibaren Çiğli şantiyede toplanan işçiler buradan slogan ve alkışlarla Çiğli Belediyesi önüne kadar yolu trafiğe kapatarak yürüyüş yaptılar. Eylemde DİSK Genel İş 5 Nolu Şube Başkanı Naci Çetin ve temsilciler de hazır bulundular.

Belediye işçileri, slogan ve alkışlarla Belediye ile taşeron firmalar arasında yapılacak olan ihaleyi protesto ettiler. Eylem boyunca Soma Maden Katliamı'nda yaşamını yitiren işçiler ve 23 gündür Aliğa Belediyesi önünde direnişte olan taşeron belediye işçileri de unutulmadı. Maden işçileri anısına saygı duruşunda bulunularak "Madenci" ezgisi hep bir ağızdan söylendi ve "Susma haykır Soma katliamıdır!", ve "Aliğa işçisi yalnız değildir!" sloganları atılarak birlikte mücadeleye vurgu yapıldı.

Eylemler sırasında Haziran Direnişi'nde katledilenler de anıldı.

## İşçiler taşeron istemiyor

30 Mayıs'ta 650 işçiden 240'ını bağlayan ihaleler iki oturumda tamamlandı.

Sabah ÇiBel şirketi 120 işçinin çalışacağı ihalede başka bir taşeron firmanın ihaleye girmemesi üzerine yetkiyi aldı. Öğleden sonra da ÇiBel şirketi yine 120 işçi için daha ihaleye girdi ve yine başka şirketin ihaleye girmemesi üzerine ikinci yetkiyi de aldı.

İhaleler sonucunda 240 işçinin ÇiBel şirketinde çalışacağı kesinleşti. Geri kalan işçilerin hangi şirkette çalışacağını belirleyecek ihaleye 9 şirketin katıldığı fakat hangi şirketin ihaleyi aldığının kesinleşmediği belirtildi. Bir hafta içinde sonucun belli olacağı ifade edildi.

Ayrıca Çiğli Belediyesine bağlı şantiyede çalışan Gürkan Karakaya isimli işçi, 29 Mayıs gece saat 23.00'te Çiğli Belediye Binası'nın 3. katına çıkarak intihar girişiminde bulundu. Kendini aşağı atan Karakaya şans eseri yaralanmadan kurtuldu.

30 Mayıs'ta eylemde Karakaya'ya da söz verildi. Karakaya "Biz taşeron istemiyoruz" diyen CHP'ye değinerek, "nerede halkçı başkan" diyerek tepkisini dile getirdi. Kendisinin belediye binasına bedel ödemeyi göze alarak çıktığını belirten Karakaya "burada daha ciddi şeyler yaşanacak. Bizler taşeron istemiyoruz" ifadelerini kullandı.



# Erdemir'de işçiler direnerek kazandılar



Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'na (ERDEMİR) bağlı Liman Müdürlüğü'nde çalışan işçiler 3 gün sürdürdükleri direniş sonucunda haklarını aldılar. 4 Haziran'da gerçekleştirilen toplantının sonucunda işçilerin kazanımı tescil edildi. Toplantıya işçi temsilcileri, Ereğli Kaymakamı, Ereğli Türk Metal Sendikası Şube Başkanı ve taşeron patronları katıldı. İşten atılan ilk ekipteki 40 işçi 5 Haziran'da işlerine geri dönecek. Maaşları azaltılan yaklaşık 100 işçi ise maaşları düşürülmeden çalışmaya devam edecek.

## Taşeron sömürsüne ve işten atılmaya karşı direniyorlardı

Zonguldak'ın Ereğli İlçesi'nde bulunan Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'na (ERDEMİR) bağlı Liman Müdürlüğü'nde çalışan işçiler taşeron sisteminin sömürsü altında çalışıyorlardı. Liman Müdürlüğü'nü yeni satın alan taşeron sahibinin ilk işi 40 işçiyi işten çıkartmak oldu. Ardından yaklaşık 60 işçinin maaşını asgari ücrete indirmesi üzerine yaklaşık 100 işçi direnişe geçti. 3 günlük süre zarfında aileleri de işçileri yalnız bırakmadı. Yoğun yağmura rağmen fabrika önüne çekilen brandanın altında duran işçiler işten çıkartılanların geri alınması ve seçimlerden önce verilen kadro sözünün yerine getirilmesini, taşeron

sisteminin sona ermesini istediler.

İşçiler ve aileleri eylemlerinin 2. gününde (3 Haziran) fabrika önünden Atatürk Anıtı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte işçiler sık sık "Her yer liman, her yer mücadele!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" ve "İşçi burada sendika nerede!" sloganlarını attılar.

Anıtta Soma'da katledilen 301 madenci anısına saygı duruşunda bulunuldu. Ardında işçilerden söz alan Bülent Çakır şunları söyledi: "Seçim öncesinde verilmiş olan belli vaatleri yerine getirmediği için hem belediyeye hem sendikaya sesimizi duyurmak istedik. Elimizden geleni yapıyoruz ve destek bekliyoruz."

Açıklamanın ardından Amfi Tiyatro'da oturma eylemi gerçekleştirildi. Burada işçilerden Ali Kurt kısa bir konuşma yaptı. Kurt "Yılmayacağız! Ailelerimiz, çocuklarımız burada. Fabrikamız önünde eylemlerimize hakkımızı alıncaya kadar devam edeceğiz" diyerek açıklamasını bitirdi ve işçiler tekrar fabrika kapısı önüne ulaştı.

Direnin 3. gününde Zonguldak'ın geçmişten gelen sınıf hareketinin rolünü bilen kolluk kuvvetleri önlem aldılar. Sermayenin kolluk kuvvetleri Ereğli ilçesine giriş-çıkışlarda arama noktası oluşturdu.

**Kızıl Bayrak / Zonguldak**

## Sütaş'ta direniş alanına 5 kamyon gübre!

Sütaş'ta sendikaya üye olan işçileri işten atan TUSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz işçilerin e-devlet şifrelerini ele geçirdi ve işten atıldıktan sonra direniş geçiren işçilerin eylem alanına 13 ton sıvılaştırılmış hayvan dışkısı döktü.

İşçilerin sendikal örgütlülüğünü kırmak için tehdit ve baskıyı arttıran Sütaş patronu Yılmaz, işçilerden zorla e-devlet şifrelerini topladı. Kapı önündeki

direnin yönelik baskıyı da sürdüren patron alana döktüğü gübreyle sınıf kınıyla neler yapabileceğini gösterdi. Bu saldırı da direnişçileri yıldıramadı. Direnişçi Sütaş işçileri sendikal olarak işbaşı yapıncaya kadar direnişe devam edeceklerini bir kez daha gösterdi.

Hayvan pisliğinin fabrikayı da etkilemesi, bölgedeki sinekleri fabrikaya çekmesi sonrası Sütaş kendi pisliğini kendi temizlemek zorunda kaldı.

2012 yılındaki ilk sendikalaşma faaliyetinden beri işten atma, baskı ve tehditle örgütlenmeye karşı saldırılar sürüyor. İşçilerse sendikalaşma mücadelesini fabrika önünde direnişle sürdürüyor.

## Aliağa'da direniş bir ayı geride bıraktı

*Aliağa Belediyesi'nde işten atılan taşeron işçilerinin birinci ayını dolduran direniş provokasyon ve saldırılarla yıpratılmaya çalışılırken diğer yandan gelen destekler ve direniş festivaliyle mücadele sürüyor.*

### Saldırıya tepki

1 Haziran Pazar gecesi 01.00 sıralarında Turabi Karanfil ve Ulaş Coşkun isimli direnişçiler direniş alanına yakın bir sokakta Şaban Çil isimli ve Ülkü Ocakları'yla bağlantılı olduğu öğrenilen faşist tarafından kesici aletle yaralandılar.

Olayın ardından, 2 Haziran Pazartesi günü saat 17.30'da belediye önünde yapılan basın açıklamasıyla saldırı protesto edildi. Direniş Komitesi adına açıklama yapan Şennur Yüksel Bal şunları söyledi: "Söz konusu şahsın belli odaklar tarafından azmettirildiğini biliyoruz. Her türlü demokratik eylemi bir kaç eli sopalı serseriyle yıldırma, bastırma çalışmaları da biliyoruz. Demokrasiden, emekten, yana mücadeleye karşı olanları da biliyoruz."

Bal, saldırılara karşı boyun eğmeyeceklerini belirtti.

### Aliağa'da direniş festivali

Direnin devam ederken dayanışma da büyüyor. Tiyatrolar Platformu'nun öncülüğünde İzmir'in ilerici ve demokratik sanat kurumları direnişle dayanışmak amacıyla 2-10 Haziran arasında direniş alanında hayata geçirilecek bir festival programı oluşturdu.

2 Haziran'da başlayan festival akşam Praksis müzik grubunun seslendirdiği marş ve ezgilerle açıldı. Halaylar ve sloganlarla süren konserin ardından 'Ağustos Karıncası' belgeseli seyredilerek direniş festivalinin ilk günü bitirildi.

Direnin festivalinin 2. gününde dayanışma için Grup Anahika direnişçi işçilere müzik dinletisi sunarak destek oldu.

### Meclis toplantısı protesto edildi

3 Haziran günü Aliağa Belediyesi Meclis Toplantısı'nın yapıldığı saatlerde direnişçi işçiler de basın açıklaması yaparak Belediye Başkanı Serkan Acar'a yılmadıklarını gösterdiler. Saat 17.30'da toplantının başlamasıyla birlikte direnişçi işçiler ve destekçi güçler belediye önünde toplanmaya başladı. Alkışlar ve sloganlarla mücadele kararlılığı vurgulandı. Direnişlerinde Haziran Direniş ve direnişte katledilenler de unutulmadı. Meclis toplantısının protestosunda Haziran Direniş'inde ve Soma'da katledilenler anıldı.

Son olarak "Belediye Başkanı Serkan Acar işçilerin temsilcileriyle ön şartsız masaya oturmalı, yanlışından dönmeli, atılan işçiler geri alınmalı. İşyerinde ve kentte huzuru ve barışı bozmamalı. İş, ekmek yoksa barışın da olmayacağını bilmelidir" denilerek atılan sloganlarla basın açıklaması bitirildi.

**Kızıl Bayrak / İzmir**



# Soma: Ücretli köleliğin dayandığı sınır

Kapitalist sistem emek sömürsünü derinleştirirken öte yandan kitlelerin kontrolünü özgür iradeye bıraktığını iddia ederek ayakta kalır. Zira baskı ve zor aygıtları olarak kolluk kuvvetleri, yasalar ve bir bütün olarak devlet aygıtının sömürü için güvence olamayacağını, işçi sınıfı ayağa kalktığında hiçbir zor aygıtının bastırmak için yeterli donanımına sahip olmayacağını bilir. Bunun için kapitalist düzenin en temel ayakta kalma güvencesi; yarattığı yanılı sistemidir.

İlkel kölecilikten ücretli köleliğe geline nokta açıkça zincirlerin beyinlere vurulduğunu gösteriyor.

Tüm bu tartışmaları somutlamak için Soma'ya bakmak yeterlidir.

105 bin nüfuslu kendi içine kapalı küçük madenci kenti katliamla sarsıldı. Yüzlerce işçisini mezara gömdü. Ve şimdi madenler denetim baskısı karşısında "süresiz" kapatıldı. Süresiz kapama her ne kadar uzun bir zamanı ifade ettiği düşünülse de sermaye iktidarının ilk fırsatta o madenlere benzer koşullarda madencileri sokacağı açıktır.

Zira bugün katliamın tepkisi örgütlü bir mücadele kanalına tam oturmadığı için hala Soma madencileri çaresizlik hissiyle mevcut kölelik düzenlemesine, mezar olan denetimsiz madenlere girme eğiliminde olabiliyorlar. Çünkü Soma gibi birçok maden bölgesinde kitlelerin yaşamını devam ettirebilme imkanları çoktan ellerinden alınmış. Ne tarıma yönelik ekin ekebilecek arazileri var ne de başka bir iş bakabilecekleri deneyim ve eğitimleri. Babadan oğula bırakılan madenci tulumu istisnalar dışında bölgenin genel profilini veriyor. Bölgeden yansıyan bir dizi işçi röportajı bu durumu yansıtıyor. İşçiler soruyor: "Madene gireceğiz, ne yapalım?" diye.

Sorunun yanıtını aramak başka bir yazının konusu. Biz bu soruyu yaratan koşullara dikkat çekmek istiyoruz. Zira bir işçinin çaresizlik hissine kapılmasını sağlamak kapitalizmi ayakta tutan sac ayaklarından biridir, bunu işçinin mücadele kaçınılılığıyla açıklama gibi kolay bir yöntemi esas almayacaksa koşullara bakmak gerekiyor. Soma örneğinden gidecek olursak madenlerde çalışma koşulları hiçbir dönem ilgi çekici olmadı. Sınıfın daha şekillenmediği bir zaman diliminde yeni yeni gelişen sanayi ve farklılaşan enerji ihtiyacını karşılamak üzere madenlerde çalışma yoğunlaştırıldı.

Zonguldak'ta ilk 1848'lerde başlayan kömür çıkarma işlemi ihtiyacı karşılamaz boyutta olduğu için 1867'de Maden Nazırı Dilaver Paşa'nın nizamnamesiyle madenlerde çalışma zorunluluk haline getirildi.

10 Eylül 1921 yılına kadar Zonguldak ve çevresindeki 14 ilçeden yaşları 13 ile 50 arasındaki 'sağlam' erkekler mükellef kabul edildi ve çalışmaya zorlandı. Yasal halini almadan fiilen uygulanan zorunlu mükellefiyetin bu ilk uygulaması istenen sonucu verdi. Üretim kapasitesi yıllık 30 bin okkadan 250 bin okkaya kadar çıkarıldı.

Kömür üretiminde asker dayatmasıyla sağlanan bu 'başarı' 1940 yılında yeniden devreye sokuldu. İlk



kölelik dayatmasının deneyimiyle "genç cumhuriyet" daha fazlası için hazırlık yaptı. "Milli Koruma Kanunu" adını vererek ülkü güdüsüyle propagandif savunması yapıldı.

Yasa Zonguldak'la birlikte Soma ve Tavşanlı Linyit sahalarını kapsadı.

Deneyimli cumhuriyet zorunlu mükellefiyetin asker baskısına rağmen kaçma girişimlerinin olacağını bildiği için kolluk gücünü de revize ederek sırf bu görev için jandarmaya 8. Tümen'i kurdu. Deneyim tek başına pratikte değildi. İdeolojik argümanından politik uygulamasına kadar her adımda madenciler kuşatıldı.

Ocak çavuşları tarafından sürekli saçları kesilen "ağzına tükürürüm" deyimini gerçekten yaşayan ve tükürüğün zorla yutturulduğu bir madenci kuşağı yaratıldı.

Kaçan işçilerin masrafını dahi kalan madencilerden alan bir sistem yaratılarak maden işçilerinin "adaptasyonu" sağlandı.

8 yıl boyunca devam ettirilen 2. mükellefiyet döneminin propaganda merkezleri basına da özel bir önem atfetti. Gazeteler sürekli olarak kömür üretiminin arttığından ve "bunun ülkeye ne kadar faydalı olduğu"ndan bahseden yazı ve haberlere yer verdi. Muhalif gazetelerin kömür madenlerine, çalışma koşullarına, işçilere ilişkin eleştirel çalışmalara yine baskı mekanizmaları yoluyla saldırıldı.

1947 yılında, Koşlu'daki 49 madencinin ölümüne neden olan grizu patlamasıyla ilgili, EKİ yönetimini eleştiren yazısından dolayı tarihçi Cemal Kutay hakkında dava açılmış, Kutay 3 ay hapis ve iki bin lira para cezasına çarptırılmıştı.

Zorunlu kölelik bugün banka borcuna batmış, başka iş başka yaşam alternatifi bırakılmamış madencilerle devam ettiriliyor. Kapitalist sistem asker zoruyla çalıştırma çalıştırma yarattığı çalışma düzeninde artık madencileri işbirlikçi sendika bürokratları, gerici kuşatma, merkezi hükümetten belediyeye şirketle işbirliğinin en açık pratiğiyle sindiriyor.

Soma Holding patronunun 140 dolardan 23.8

dolara düşürülen kömür çıkarma maliyetiyle övünmesi Dilaver Paşa'nın 30 bin okkadan 250 bin okkaya çıkardığı yıllık üretim başarısıyla övünmesi aynı mantığın ürünüdür. Aynı kölelik dayatmalarıyla nice işçinin canı alınmış, kanı akıtılmış, alınteri çalınmıştır. 40'lardaki Ocak çavuşları Soma'da aralarında taşeronların da olduğu "dayıbaşı" adıyla konumunu sürdürüyor.

Basında Soma Katliamı'na kadar ülkenin en gelişmiş maden işletmeciliği safatasıyla Soma Holding övülüyordu. Bizzat bakanın ziyaretleriyle şov sürdürülüyordu.

Soma kapitalizmin yarattığı sistemin kristalize halidir. Zorunlu kölelikle başlayan süreç gelinen yerde işçiye, yüzlerce komşusu, akrabası, sınıf arkadaşı katledilen, belki de yaralı çıktığı madene yeniden giriş tarihini düşündürüyor. Zorunludan ücretliye; kölelik her dönem aynı değil elbet fakat gelinen yer geçmişten çok da ileri değil. Bunun için teknolojik atılımlara rağmen maden işkolunda çalışma prensipleri hala ilk başladığı döneme yakındır. Atların çektiği vagonların yerine mekanik sistemler gelse de hala kazma tutacak işçi temel üretim aracıdır. Ve sistemin kurduğu düzende işçiler yok denecek haklara mahkum olarak çaresizlik hissiyle o madenlerde ömür çürütüyor. Katliamdan önce olduğu gibi katliamdan sonra da aynı kölelik koşulları uygulanıyor. Fakat kapitalizmin burada çizilen tüm ideal tablosuna rağmen hiçbir kölelik düzeninin ayakta kalamayacağı açıktır.

Soma madenindeki patlama on yılların yarattığı korku kalelerini de yaktı.

Soma'dan yükselen "Madene gireceğiz, ne yapalım?" sorusu genel tablonun su üzerindeki kısmıdır. Bugün öncüsüz ve gerçek anlamda örgütsüz işçilerin Soma'daki ilk adımları dahi bu soruya yanıtı kendilerinin fiili meşru, sendikal bürokrasiye karşı mücadele ve sokakta hareketle verdiğini gösteriyor. Soma, kapitalizmin geldiği/geleceği sınırı, işçi sınıfının yapabileceklerini gösteren 105 binlik bir işçi ocağıdır.



Soma Holding, sendika...

# Madenciler kutsal ittifakı parçalıyor!

**Soma Katliamı'nda "Sendika yetkililerinin sorumluluğu bulunup bulunmadığı" araştırılacaktı.**



AKP, Soma Katliamı'nın ardından birtakım soruşturmalar başlatmak zorunda kalmıştı. Düne kadar Soma Holding sahipleriyle çıkar ilişkisi olan AKP, katliam sonrası oluşan tepkiyi bastırabilmek için adımlar atmıştı. Sermaye hükümeti kendisini temiz çıkarabilmek için birtakım tutuklamalar gerçekleştirmiş ve şirketin madenlerini 'şimdilik' kapatmak zorunda kalmıştı.

Ancak AKP'nin tüm bu girişimleri işçiler için yeterli olmadı. Katliamın izlerini takip eden işçilerin karşısına Soma'da örgütlü olan Türk Maden-İş çıktı. İşçilerin öfkesi sendika yönetimini istifa etmek zorunda bıraktı. Ancak yine de işçilerin öfkeleri dinmiş değil. Bu durum AKP'yi yeni bir hamle daha yapmaya mecbur bıraktı.

Akhisar Cumhuriyet Başsavcısı Şahiner, "Soruşturmayı yürüten cumhuriyet savcılar tarafından olayın meydana gelmesinde sendika yetkililerinin

sorumluluğu bulunup bulunmadığı hususu da araştırılmaktadır" dedi.

Maden işçileri izleri takip ettikçe katliamın faillerini açığa çıkarmakta ve öfkelerini onlara yönlendirmektedir. Adı sendika olan ancak yaptığı iş itibarıyla Soma Holding'in bir taşeronu olan Türk Maden-İş'in soruşturmaya tabii tutulacak olması maden işçilerinin yaptığı eylemlerle doğrudan ilgilidir.

Soma'yı ziyaret eden Erdoğan hiçbir devlet yöneticisinin karşılaşmayı arzu etmeyeceği bir öfke seliyle karşılaşmıştı. Hem Soma Holding için açılan soruşturmalar, hem de Türk Maden-İş için başlatılacağı söylenen soruşturmaların anlamı bunun önünü alma çabasıdır.

Maden işçileri, öfkelerini kuşanıp yürüdükçe önlerine dikilen barikatları sırayla parçalamaktadırlar.

## İş cinayetinde yöneticiler yargılanmıyor

Muğla 2. Ağır Ceza Mahkemesi, Milas-Güllük Akfen Terfi İstasyonu'ndaki zehirlenmeye ilişkin davayı görmeye başladı. 6 işçi ailesi duruşmaya katılarak sanıklardan şikâyetçi oldular.

Duruşmada sanık İller Bankası yetkililerinden geçici kabul komisyon üyesi 3 yetkili duruşmaya geldi. İfadelerinde tesisin özellikleri konusunda Güllük Belediyesi ve Akfen'e bilgi verdiklerini, dolayısıyla meydana gelen olayı Akfen şirketi ve belediye yetkililerine sormak gerektiğini söyleyerek kendilerinin sorumluk taşımadıklarını iddia ettiler. İşçi ailelerinin avukatları tarafından sunulan

talepler ve duruşmaya katılan işçi tanıkların bugüne kadar Çalışma Bakanlığı-İş Teftiş Kurulu Müfettişleri tarafından hiçbir denetim yapılmamış olduğu yönündeki ifadeleri de dikkate alınarak Çalışma Bakanlığı'na terfi istasyonlarında denetim yapıp yapmadıklarının sorulmasına karar verildi.

Arıza dışında 12 metrelik kuyuya kimsenin indirilmemesi gerektiğini söylenen kuyuya tanık işçiler, yıllardır elle temizlik için girdiklerini ve mekanizasyonun çalışmadığını söylediler.

Ailelerin avukatları sanık Akfen şirketinin yönetim kurulu üyelerinin ve genel müdürünün bizzat duruşmaya gelerek ifadelerine başvurulması taleplerini sundu. Fakat mahkeme heyeti sorumlu şirket yöneticilerinin duruşmaya getirilmesi talebini reddetti. Talimatla ifadelerinin alınmasına karar verildi.

## Soma'da işçilerin öfkesi dinmiyor

Soma Katliamı'nın ardından maden işçilerinin öfkesi karşısında Türk Maden-İş Sendikası bürokratları istifa etmek zorunda kalmışlardı. Ancak işçilerin sendikaya olan öfkesi bitmedi. Maden-İş'in yaptığı genel kurulda atama yoluyla işçilere dayattığı yeni yönetim maden işçilerinin tepkisini çekti.

İşçiler bu nedenle 4 Haziran için bir eylem kararı almışlardı. Ancak eylem belirlendiği saatten daha erken başladı. Maden işçileri ve yakınları Kaymakamlık önünde daha erken toplanmaya başladılar. İşçiler buradan "Katliamın sorumlusu TKİ hesap verecek!" sloganlarıyla TKİ önüne yürümeye başladılar. Madenci yakını kadınların yürüyüşte en ön safta olması dikkat çekti.

İşçilerin yürüyüşü polis barikatı tarafından engellense de işçiler bu barikatı aşarak TKİ önüne geldiler. Burada taleplerini ifade eden işçiler eylemin devamında DİSK temsilciliğine yürümeye başladılar. Maden-İş'in önünden geçerken işçilerin protestosu sürdü. DİSK temsilciliği önüne gelen işçiler burada sendikaya üye olmak için işlemlere başladılar.



## Yatağan işçilerine Enerji Bakanlığı önünde saldırı

Yatağan işçileri, Ankara nöbeti sırasında gerçekleştirdikleri eylemlerle özelleştirmeye karşı direnişi büyütüyor.

30 Mayıs'ta Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı korkuluklarına kendilerini zincirleyen Yatağan işçileri özelleştirme kararlarının alındığı hiçbir yerde sorumluları rahat bırakmayacaklarını bir kez daha gösterdi. Soma Katliamı'nı da hatırlatan işçiler "İş cinayetleri önlemin! Özelleştirmeye taşeronlaştırmaya hayır!" pankartı açtılar.

Eylemi haber alıp gelen polisler önce işçileri eylemi sona erdirmeleri konusunda kandırmaya çalışarak "ikna" için çabaladı. İşçilerin kararlı duruşu karşındaysa polis azgınca saldırdı. Polis, Yatağan işçilerinin önceki eylemlerinde olduğu gibi yine azgın şiddetini devreye sokarak biber gazıyla, darp ederek işçileri gözaltına aldı.

İşçiler gözaltı otobüslerine bindirilerek bakanlık önünden götürüldü.

Yatağan işçileri daha önce Özelleştirme İdaresi Başkanlığı, Maliye Bakanlığı önünde zincirleme eylemleri gerçekleştirmişlerdi.

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy'deki termik santrallerin özelleştirilmesine karşı 10 Nisan'dan bu yana Ankara'da Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın karşısındaki Kurtuluş Parkı'nda nöbet de sürdürülüyor.



# 15-16 Haziran, sol har

I

## 15-16 Haziran ve sol hareket

15-16 Haziran Direnişi işçi hareketini olduğu kadar sol hareketi de derinden etkiledi. İşçi sınıfına güvensizliğin ve burjuva kurumlara umudun ifadesi teori ve politikalara büyük bir darbe indirdi.

İşçi sınıfına güvensizlik Türkiye sol hareketinin tarihsel bir özelliği ve geleneğidir. Her dönem somut tarihsel koşullara bağlı olarak değişik teori ve tahlillerde ifadesini bulmuş, fakat sonuçta hep yaşayagelmiştir.

Şefik Hüsnü ve TKP, işçi sınıfına, onun toplumsal konumuna ve tarihsel misyonuna, devrimci güç ve enerjisine değil, başlangıçta Kemalistlere, sonraları çeşitli burjuva kliklere bağlamıştı umudunu.

1950 sonrası hızlı kapitalist gelişme, aynı zamanda safları hızla genişleyen bir işçi sınıfı demekti. Bunun sonuçları '60'lı yıllarda belirgin olarak ortaya çıktı. İşçiler kimi zaman kanlı çatışmalara varan eylemlerle mücadele sahnesine çıktılar.

Oysa bu aynı dönem işçi sınıfına inançsızlığın gerilemek bir yana, uluslararası modern revizyonizmden alınan taze ideolojik destekle teori düzeyine çıkarıldığı bir dönem oldu. Birçok noktada ayrılan solun iki temel akımı, TİP ve MDD, işçi sınıfına güvensizlik ve burjuva kurumlara bel bağlamada birleşiyorlardı. Birinin umudu burjuva parlamentosu ve barışçıl geçiş, ötekini "kemalist ordu" ve askeri darbeydi. Birincisi barışçıl geçiş düşleriyle militan kitle mücadelelerine düşmanlık yapıp parlamenter avanaklığa heveslenirken; ikincisi, "asker-sivil-aydın zümre" ve "kemalist gelenekler" edebiyatıyla sözde radikal çözümler dileniyordu. İşçi sınıfının tarihsel rolüne inançsızlık, devrimci enerjisi ve eylemine güvensizlik, ikisinin ortak paydası idi.

15-16 Haziran Direnişi, yalnızca burjuvaziye değil -ki o gerçekte işçi sınıfını zaten yeterince ciddiye alıyordu-, fakat özellikle sosyalizm adına konuşan revizyonist akımlara da işçi sınıfının varlığını, gücünü, devrimci enerjisini, militan karakterini yeterli açıklıkta gösterdi. Bununla da kalmadı, sol adına bel bağlanan burjuva kurumların gerçek niteliğini de gözler önüne serdi. Hiçbir ideolojik çaba, parlamento ve ordu konusundaki gerici hayallere 15-16 Haziran Direnişi'nden daha kesin, etkili ve sonuç alıcı darbeler indiremezdi. Devrimci sınıf pratiğinin parlamenter ve darbeci gerici teoriler için çaldığı ölüm çanını, 12 Mart askeri darbesi kanlı icraatı ile kendi yönünden ayrıca tamamladı. Barışçıl geçişi savunanlar soluğu hapisanede aldılar. Sermaye ordusuna bel bağlayanlar onun "balyoz"unu yediler, zulmüne uğradılar.



'71 Devrimci Hareketi, devlete ve burjuva kurumlara karşı tutumuyla zaman içinde burjuva sosyalizminden ayrıştı. Bu ayrışmanın köklü bir kopuşa dönüşmesinde 15-16 Haziran Direnişi özel bir rol oynadı. Zira bu sayede MDD kampının "devrimci ordu" teorisi öldürücü bir darbe aldı. Fakat bu aynı kampın işçi sınıfına güvensizliği teori mertebesine çıkarma eğilimi, '71 Devrimci Hareketinin şahsında değişik bir biçime bürünerek yaşadı. Asya ve Latin halkçılığının "ideolojik önderlik" tezi, bu güvensizliğin yeni ideolojik ifadesi oldu. Bu gruplar işçi sınıfına değil, "öncü savaştı"lara ve köylülüğe güveni esas aldılar.

'74 sonrası dönem bazı kesimlerde maceracı mücadele anlayışlarının yanısıra "ideolojik önderlik" tezinin de eleştirisi dönemi oldu. Fakat "kitlelere" gitmek başarısı gösterenler uzun süre boyunca bir türlü işçi sınıfına gidemediler. Küçük-burjuva sınıf ortamı ile halkçı teori ve politikalar onları bundan alıkoydu. İşçi sınıfı güçlenen mücadelesiyle onları adeta kendine çektiğinde ise, işçi sınıfını "halk"ın bir parçası ve "halk devrimi"nin bir bileşeni olarak görmekten öteye geçemediler.

15-16 Haziran Direnişi'nden bu yana 18 yıl geçti. Bu 18 yılın ardından, işçi sınıfı hareketinin olayların odağına yerleştiği bugün, artık birçok grup işçi sınıfının toplumdaki yerini, rolünü ve önemini kavramış olmakla övünebiliyor. Ne var ki, gerçekte, işçi sınıfına güvensizliğin ifadesi teori ve pratikler büyük darbeler yemiş olmakla ve birçok mevziyi terketmiş bulunmakla birlikte, gerçekte bu güvensizlik hala bir biçimde yaşıyor. Onun son sığınağı halkçı devrim teorisi ve programıdır. Emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki

olduğu ve toplumsal gelişmenin eksenini oluşturduğu günümüzün burjuva-kapitalist Türkiye'sinde, burjuva-demokratik devrim anlayışı işçi sınıfına güvensizliğin son direniş mevzisiydi.

Halkçılık, Türkiye işçi sınıfının, şehrin ve kırın emekçilerini ardına alarak sermaye iktidarını devirebileceğine, Türkiye devrimini bir proleter devrimi olarak başarıya ulaştırabileceğine hala inanmıyor, inanmıyor.

İşçi sınıfına güvensizlik hala sürüyor.

II

## 15-16 Haziran ve işçi hareketi

15-16 Haziran '60'lı yıllar boyunca yaşanan bir birikimin ürünü, sonucu ve 1970'deki doruğudur. Türkiye işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktasıdır.

İşçi sınıfı hareketi sonraki dönemde, katılım, yaygınlık, bilinç ve örgütlenme düzeyi vb. birçok bakımdan '60'lardaki düzeyini aştı. Fakat 15-16 Haziran işçi direnişi, ardından geçen 18 yıla rağmen, hala işçi sınıfı hareketi tarihindeki en büyük, en militan, tarihsel ve siyasal sonuçlarıyla en önemli işçi eylemi olma özelliğini koruyor.

15-16 Haziran yalnızca iki işçi kentinde toplu bir üretimi durdurma eylemi değil, toplu ve militan bir sokağa akıştır da. 100 bini aşkın işçinin her türlü yasa ve yaşağı çiğneyerek, türlü uyarı ve tehditlere meydan okuyarak, polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, zamanın hükümetine ve parlamentosuna karşı kararlı bir haykırışıdır. 15-16 Haziran Direnişi, sokağa dökülen



# reket ve işçi hareketi

H. Fırat

işçi kitlelerinin bilincinde olup olmamasından bağımsız olarak, sermaye diktatörlüğünün tüm kurumları ile militan bir karşı karşıya gelişir.

İşte bu özellikleriyle 15-16 Haziran Direnişi militan-kitlesele bir işçi başkaldırısı olarak hala aşılamamıştır.

15-16 Haziran bir büyük eylemdir. Her büyük eylemin olduğu gibi, onun da görünürde ve güncel olan ile derinde ve geçmişten gelen farklı, çok yönlü ama içiçe nedenleri vardır.

15-16 Haziran'ın görünürdeki nedeni, bazı sendikal yasalarda yapılmak istenen değişikliklerdir. Bu yasal değişikliklerle, iktisadi mücadelenin ve işçilerin sendikal-demokratik haklarının nispeten ileri bir savunucusu ve yürütücüsü olan, bu özellikleriyle sınıfın ileri ve militan kesimlerini kucaklayan DİSK tasfiye edilmek isteniyordu. İşçiler yasa değişikliklerine başkaldırarak DİSK'i savundular.

Fakat burjuvazi gerçekte DİSK'in şahsında işçi sınıfının 10 yıllık mücadelesine, bu mücadelenin kazanımlarına saldırıyordu. Daha sonra, 12 Eylül sonrasında, DİSK'in şahsında işçi hareketinin son 15 yılına saldırması ve yargılamasında olduğu gibi. DİSK, yönetiminin reformist konumundan bağımsız olarak, işçilerin burjuvaziye karşı '60'lı yıllar boyunca sürdürdüğü zorlu mücadelelerin somut bir kazanımı ve o günlerdeki simgesiydi. İktisadi istemler ve sendikal-demokratik haklar için verilmiş mücadelenin büyük fedakarlıklarla yaratılmış bir mevzisiydi.

İşçiler yıllardır sermayenin baskısına ve sömürsüne karşı sürekli genişleyen ve değişik biçimler alan bir direniş göstermişlerdi. Saraçhane mitingi ve Kavel direnişleriyle başlayan bu süreç, çok sayıda grev, direniş, fabrika işgali vb.'den geçerek 1970'e dayanmıştı. Aynı dönemde sosyalizm adına ortaya çıkan akımların tersine, burjuvazi işçileri fazlasıyla ciddiye alıyor, işçi hareketinin potansiyel gücünü görüyor, ona dış biliyordu.

DİSK'i zayıflatmayı hedef alan yasal değişiklikler işçi hareketine bir dış göstermeydi. Arkası 12 Mart'la gelecek bir sistemli saldırının ilk halkasıydı. İşçiler o dönem bunu açıklıkla anlayacak bir bilinçten elbette yoksundular. Ama somut tecrübelerinin katkısı ve sınıf sezgileriyle tehlikeyi algıladılar ve direndiler. Direnişin DİSK tabanıyla sınırlı kalmaması, Türk-İş'te örgütlü fabrikaların geniş katılımı bunu gösterir. Direnişin çapı ve şiddeti, yasal bir değişikliğe gösterilen bir kızgınlığın çok ötesindedir. 15-16 Haziran '60'lı yıllar boyunca süren irili ufaklı çatışmaların uzantısı, devamı, yoğunlaşmış biçimi ve doruğudur. Bir başka vesileyle de ifade ettiğimiz gibi, "baskı ve sömürünün o güne kadar işçilerde biriktirdiği öfke ve hoşnutsuzluğun, hükümetin sendikal hakları hedef alan keyfi bir tutumu karşısında, bu tutumun da baskısıyla eyleme dönüşmesi"dir. (H. Fırat, *Teorinin Yoksulluğu*, III.

Bölüm, *Ekim*, sayı: 6, Mart 1998)

15-16 Haziran, işçi hareketinde bir patlama, bir sıçramadır.

15-16 Haziran, politik bir önderlik ve yönetimden yoksun, kendiliğinden bir harekettir. Direnişe önderlik etmek bir yana, dönemin sol akımlarının istisnasız tümü sınıfın dışında ve bir kısmı bunu teori mertebesine çıkaracak kadar, tümü de işçi sınıfına inançsızdılar. İşçiler direniş esnasında yalnızca devrimci öğrenci çevrelerinden yardım gördüler.

Direniş kararı bir önderliğin değil, tabandan gelen baskının ve açık direnme isteğinin ürünüydü. DİSK yönetimi için koltukları korumanın DİSK'i savunmaktan geçtiği o koşullarda, tabanın isteğine boyun eğmekten ve direniş kararına katılmaktan başka seçenek yoktu. Fakat işçilerin umulmadık boyutta ve şiddetteki görkemli direnişi karşısında hemen korku ve paniğe kapıldılar. İşçiler sokakta polis ve asker barikatlarını yığıtçe göğüslerken, onlar bu barikatları örenlere korkakça günah çıkardılar ve onlarla direnişi kıracak önlemleri görüştüler.

16 Haziran'da, işçilerin sokakta direndiği ve üç şehit verdiği bu görkemli günde, valilikte yapılan toplantıda yaşanan ihaneti, dönemin DİSK Genel Sekreteri (Kemal Sülker) şöyle dile getiriyordu: "Girişilen tahripkar eylemle bir ilimiz olmadığını İşçileri Bakanı'na söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca da işçilere de radyoda bir uyarma yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik."

Radyo konuşmasını DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler yaptı. Görkemli işçi direnişini karaladı; sokakta işçilere kurşun sıkın sermayenin kanlı ordusunu, "gözbebeğimiz şerefli Türk Ordusu" ilan etti; Anayasa'ya bağlılığını bildirdi.

İşçi sınıfına ihanet, işçi hareketini arkadan vurma yalnızca bugün değil, o gün de sendika bürokratlarının değişmez karakteriydi.

Sendika bürokratlarının ihanetine ve sıkıyönetime rağmen işçiler hemen teslim olmadılar. Türk Demir-Döküm, Sungurlar, Derby, Otosan, Rabak gibi büyük işyerlerinde işi durdurarak ya da yavaşlatarak günlerce direndiler.

DİSK yöneticilerinin ikinci büyük ihaneti, direniş sonrasındaki toplu tensikat sırasında yaşandı. Binlerce işçinin (toplam 6000) işten çıkarılmasına sessiz kaldılar. Dahası, bu militan işçi kuşağının fabrikalardan, dolayısıyla da sendikalardan temizlenmesine memnun bile oldular. '60'lı yılları kapsayan mücadelenin eğittiği, öne çıkardığı bu işçiler, 15-16 Haziran Direnişi'ni de sürüklemiş ve yönetmişlerdi. Direnişin verdiği korkuyla yasal değişiklik konusunda gerileyen burjuvazi, sonradan intikamını bu öncü işçilerden almıştı.

İşçi hareketinin politik önderlikten, devrimci bir

sınıf partisinden yoksunluğu koşullarında, doğal olarak, 15-16 Haziran Direnişinin yarattığı elverişli ortamdan işçi hareketinin politik gelişimi ve sendikaların devrimcileştirilmesi doğrultusunda yararlanılamadı. Öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçi sahipsiz kalıp heba oldu.

15-16 Haziran burjuvazinin yüreğine korku ve kini içiçe işlemişti. Militan bir işçi kuşağının fabrikalardan temizlenmesi onu yatıştıramadı. Bu korku ve kini yıllarca yüreğinde taşıdı. 15-16 Haziran'ı her vesileyle suçladı; "solun ihtilal provası" diye niteleyerek, Türkiye soluna hiç de hakemediği değerler biçti. '70'lerdeki yaygın işçi hareketi, 15-16 Haziran'ın anılarını burjuvazide hep canlı tuttu. 12 Eylül sonrasında nihayet DİSK'i kapatma ve onun şahsında işçi hareketini yargılama olanağı bulduğunda, dikkate değer bir tutumla suç çetesini 15-16 Haziran'dan başlattı. Burjuvazi de 15-16 Haziran'ı işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktası saydı. Kinini ancak yıllar sonra biraz olsun tatmin edebildi.

Fakat bugünün işçi hareketi burjuvazinin bu kısa süreli huzurunu bozmuş, sevincini kursağında bırakmıştır. Burjuvazi işçi hareketinin 20 yıllık kazanımlarını gaspetti. DİSK'in şahsında intikam aldı ama, bugün işçiler yeni haklarla birlikte gaspedilmiş olanları geri istiyorlar. Sermayenin sözcüleri yıllarca genel grevi DİSK'in ve komünistlerin taktiği olarak suçlamışlardı; şimdi yüzbinlerce işçi genel grevi Türk-İş bürokratlarına dayatıyor. Dünün "komünist taktiği", bugün tüm sınıfın militan isteği haline gelmiştir. Telaşa kapılan sendika bürokratları burjuvaziyi bazı tavizlere ikna etmek için geçmiş, hiç kuşkusuz en başta 15-16 Haziran'ı, hatırlıyor ve hatırlatıyorlar.

Kendinden önceki dönemin birikimi üzerinde yükselen 15-16 Haziran Direnişi, kendinden sonraki döneme güçlü bir birikim aktardı ve onu derinden etkiledi.

Bugün Türkiye çapında işçiler içinde derinden derine bir kaynaşma var. Yasal değişikliklerle grev hakları gaspedilince petrol işçileri aynı anda Türkiye çapında direniyorlar. Sendika bürokratlarının tüm oyalamalarına ve manevralarına rağmen genel grev talebi militan bir istek olmaya devam ediyor. Türk-İş yöneticilerinin İstanbul'da, bu 15-16 Haziran kentinde, miting yapmaktan ödü kopuyor. İşçiler sendika yöneticilerinin engellemelerini aşarak, yasaları ve yasaları çiğneyerek tabanda değişik biçimlerde direniyorlar vb.

Bütün bunları, işçi hareketinin ulaştığı bu düzeyi, 15-16 Haziran Direnişinin sağladığı birikim, verdiği ilham, aktardığı gelenekten ayrı düşünmek olanaklı mı?

Greif'in onurlu ve yiğit öncülerine açık mektup...

# “Greif direnişi her yönüyle bir buzkıran oldu”

Konuya girmeden önce hemen sıcaklığına şunu samimi duygumu sizlere ulaştırmak istiyorum. Greif direnişini büyük bir özveri ve onurla 106 gün sürdüren başta direnişin önderliği olmak üzere diğer tüm direnişçi Greif işçilerini coşkuyla selamlayarak söyleyeceklerime başlamak istiyorum.

Greif işgal ve direnişini gerçekleştiren sevgili işçi kardeşler:

Fabrika işgal eyleminizin 22. gününde (3 Mart) “İşgalci Greif kahramanlarına açık mektup” başlıklı taşıyan tümüyle samimi duygularımı yansıtan, direnişinizin bende yarattığı coşkuyu ve etkiyi sizlerle paylaşmıştım. Ayrıca o mektupta direnişinizin ülke içerisinde olduğu gibi ülke dışında da özellikle Avrupa’da önemli bir ilgi uyandırdığını belirterek direnişinizin İsviçre’de de sesi, soluğu ve kulağı olacağız sözünü vermiştik. Bu vesileyle direnişinizin ve taleplerinizin kazanımla sonuçlanması için 106 gün boyunca her yerde olduğu gibi biz de kendi cephemizden hep bir çaba içinde olduk. Fakat bu mektubumun asıl amacı başkadır.

106 gün, can bedeli bir şekilde sürdürdüğünüz direnişi 26 Mayıs’ta bir basın açıklaması yaparak son verdiğiniz kamuoyuna duyurdunuz. Ardından direniş manifestonuz yayınlandı devrimci basında. Büyük bir inanç, özveri ve onurla başlatıp sürdürdüğünüz direnişinizin bu manifestosu her satırı büyük bir onurun ve özgüvenin kaynağıdır bizim için. Bu şanlı direnişiniz hakkında dost ve düşmanlarınız muhtemelen bundan sonra daha açık bir şekilde konuşacaklardır. Benim mektubumu da isterseniz bu çerçevede değerlendirin. Daha şimdiden bazı sağlıklı örnekleri ortaya çıkmaya başladı bile.

Ben bu mektubu direnişinizin yükünü sonuna kadar omuzlarında taşıyan öncü grubunuza hitaben yazıyorum. Böyle olmakla birlikte, ancak burada şunu kuvvetlice belirtmek isterim ki, 10 Şubat’tan 26 Mayıs’a kadar Greif işgal ve eylemine katılan, destek sunan başta kadın işçiler olmak üzere Greif’in tüm öteki onurlu işçilerine teşekkür, sevgi ve saygılarımı iletiyorum.

Sevgili Engin, Orhan, Coşkun, Uğur, Akın, Yavuz, Ferhat, Ahmet Mekin, Emel yanısıra benim burada bilmediğim daha başka, Greif işgal ve direnişinin onurlu işçileri ve yoldaşlar... Sizler 26 Mayıs’ta direniş son verdiğiniz açıklamasını yapınca ve peşinden manifestonuzu okuyunca iki duyguyu (onuru ve burukluğu) aynı anda yaşadım. Onuru yaşadım; çünkü 106 gün her türlü aşağılık oyunun oynandığı ve derin ihanetlerin karşısında sınırlı güç ve olanaklarınızla birbirinize kenetlenerek dimdik ayakta kaldınız. Dostun düşmanın gözü önünde 35 yıl sonra Türkiye işçi sınıfına ve devrimci gençliğe “İşgal, grev, direniş” geleneğini yeniden kazandırdınız. Dolayısıyla, sevgili Ferhat Alsaç’ın röportajında belirttiği gibi, “Bundan sonra tarihte artık bir Greif sayfası var!” Tarihe bu sayfayı tertemiz açan Greif’in mimarlarına selam olsun.

Burukluğu yaşadım; çünkü Türkiye işçi sınıfının ileri bir bölüğü olan Greif işçilerinin bu devrimci ve militan



eylemi, hedefleri ve talepleri konusunda da daha büyük kazanımlarla sonuçlansaydı diye hayıflanıp öfkeleniyorum. Ancak yukarıda belirttiğim gibi 106 gün boyunca Greif direnişi ve direnişçileri her samimi devrimci ve dürüst insana olduğu gibi bana da asıl olarak onur ve kıvancı yaşattı.

Sevgili arkadaşlar, yoldaşlar...

Yaşadığım kentte ilk günden itibaren direnişinizin bir parçası oldum. Destek faaliyetleri kapsamında Türkiyelilerin yaşadığı kurum ve kahvelere direnişle ilgili birer bilgilendirme tablosu asarak tabloyu sürekli günlüğünü değiştirip yeni bilgilerle besledik. İşçi ve emekçilerle direnişin o anı üzerinde sohbetler yaptık hep.

Direnişin 105. günlüğünü asarken de bir kahvede aynı şekilde sohbet ve tartışmalar yaptık. 106. günde direnişinize son verdiğinizde nasıl ki sizler (muhtemelen) DİSK binasındaki olan eşya ve materyallerinizi topladıysanız, ben de en son bir kahvede asılı kalan sizinle ilgili bu tabloyu kendi ellerimle söküp, yerine bir A3 büyüklüğünde “DİRENIŞÇİ GREIF İŞÇİLERİ BÜYÜK BİR ÖZVERİ VE ONURLA 106 GÜN SÜRDÜRDÜKLERİ DİRENIŞLERİNE 26 MAYIS'TA SON VERDİLER!” başlıklı siyah bir afiş astım. İşte o anda bu iki duyguyu birarada daha yoğun bir şekilde bir kez daha yaşadım.

Sevgili yoldaşlar, işçi arkadaşlar...

Tüm direnişçi Greif işçileriyle onur duyduğumu bildiririm. Sizlerin her türlü övgüyü fazlasıyla hak etmiş onurlu işçiler olarak tarihe işçi sınıfı hanesine tertemiz yeni bir sayfa açtığınıza yürekten inanıyorum. Dolayısıyla içerde olduğu gibi, yurtdışında yaşayan işçi ve emekçiler olarak bizler de sizleri bundan sonrada hep gururla anacağız.

Siz de farkındasınız. Bundan sonra sınıf hareketi içinde artık Greif kriterleri var ve sınıf mücadelesi bu kriterleri baz alarak gelişecektir. Bunun yaratıcıları da devrimci öncülerinizle birleşmiş işgalci Greif işçileri olarak sizlersiniz. İşgal eyleminiz ve onun yiğit işçileridir. Bundan sonra kim ne söylerse teferruattan öteye geçmez.

Sevgili arkadaşlar, yoldaşlar...

Bu vesileyle önemli gördüğüm bir noktaya dikkat çekmek istiyorum ve sizler de fazlasıyla bunun farkındasınız, biliyorum.

Greif işgal eyleminiz ve direnişiniz hem emek cephesinde hem sermaye cephesinde sarsıntılar yaratarak çok önemli, paha biçilmez açıklıklar sağladı. Her yönüyle bir buzkıran oldu adeta. Bunun böyle olduğundan hiç şüpheleniz olmasın. Bu kavgada sermaye cephesini sınıfsal konum bakımından dolayı bir tarafa bırakalım. Zaten yapması gerekeni 10 Nisan saldırısıyla yapmıştır. Ama emek cephesindeki durum konusunda şu noktaya dikkat edilmesi gereğine inanıyorum.

Direnişinizin yarattığı olumlu etkiyi içerde ve dışarıda gerek genel olarak toplumda gerekse sınıf hareketi içinde kırmak ve silmek için, pusuda bekleyen epey bir çakal sürüsü var. Başta ihanetçi sendika bürokratları olmak üzere her kılıktan sahte sınıf dostları Greif’e ideolojik temelde düşmanlık yapmada tereddüt etmeyecekler. Pusuya yatmış ve saldırmak için doğacak fırsatları fazlasıyla kullanacaklar. Bu çakal sürüsüne bu alanda da ne içerde ne dışarda izin verilmeli. Greif, adına laik bir şekilde, bundan sonra da ideolojik, politik olarak her yanıyla savunulmalı. Savunulacağından da kimsenin kuşkusu olmasın.

Son olarak, sizler de çok iyi biliyorsunuz ki, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması, acil ve temel bir ihtiyaç olarak duruyor orta yerde. Dolayısıyla bu temel görevin yerine getirilmesi yeni Greif’lerin yaratılmasıyla olacaktır. Bunu ise sadece bugünün Greif’ini yaratanlar ve ondan doğru dersler çıkararak başarır.

Haziran’da gerçekleştireceğiniz çalışmaların programlarının duyurusunu yapmış bulunuyorsunuz. Başarı dileklerimi bildirirken hepinizi olanca devrimci duygularla kucaklayıp öpüyorum.

**Yaşasın Greif işgali ve direnişi!**

**Selam olsun bu direnişi yaratan siz Greif işçilerine ve öncülerine!**

**A. Gül**

**Emekli bir tekstil işçisi - İsviçre**



# “Bundan sonra sınıf tarihinde Greif var!”

**Greif işçilerinden direnişin bitiminde duygu ve düşüncelerini aldık. Greif işçileri işgal deneyimiyle mücadeleyi sürdüreceklerini anlattılar.**

**“Biz onurumuzla direnişimizi sürdürdük”**

**Uğur Acar:** Direnişimizi 106 gün boyunca sürdürdük. 60 günü fabrikada, 46 günü ise DİSK’te olmak üzere onurlu bir direniş gerçekleştirdik. Burada eylemimizi sürdürerek baskı yaptığımız için tazminatlarımızı almak üzereyiz.

İçimizden grev kırıcılar da çıktı. Kimin dost kimin düşman olduğunu bu süreçte daha iyi öğrenmiş olduk. Her şeye rağmen biz onurumuzla direnişimizi sürdürdük. Fabrikanın kapanmayacağını biliyorduk. Nitekim öyle de oldu. Fabrika tekrar açıldı.

Ben İstanbul’a geleli iki-üç sene oldu. İstanbul’a geldiğimden beri bu fabrikada çalıştım. Bundan sonra grevde olan işçilerin, sınıf savaşının içindeki tüm işçilerin yanlarında olacağım.

**“Herkesi mücadeleye çağırıyorum”**

**Hüseyin Güvenç:** Direnişimiz ülke çapında görüldü. Hatta önemli etkiler yarattı. İşçi sınıfı üzerinde olumlu etki bırakabildiysek; ne mutlu bize!

İlk başta daha farklı amaçlarımız vardı ama neticede arkadaşlarımızın kendi sınıflarını bilmeleri lazımdı. Nasıl bir patron, bir siyasetçi yerini biliyorsa işçinin de yerini bilmesi ve ona göre davranması gerekirdi. Herkes yerini biliyor ama işçiler yerlerini bilmiyorlar. Birçok emekçi insan var çevremizde ancak kime ne sorsak havadan konuşuyor. Okullarda iki artı ikiyi, alfabeyi öğretmeden, insanlara haklarını öğretmek lazım. Örneğin Dudullu’dan çıkarılan işçi arkadaşlarımızın kendi fabrikalarındaki işçiler sahip çıkmadı. Onlar bu arkadaşlarımızın üzerinden haklarını kazandılar.

Bizde de benzer şeyler oldu. Biz çalıştık, mücadele verdik. İki ay boyunca evime dört-beş kere gittim. Daha sonra DİSK’e geldik. DİSK’e de 1 Mayıs’a kadar sürekli gelmeye çalıştım.

İlk 20-25 günden sonra içimizde bölünmeler olmaya başladı. Sonraki günlerde bu yalalaklık, ihbarcılık ve haysiyetsizliğe döndü.

Hep denir ‘Türk Milleti edeplidir, ahlaklıdır’, ‘misafirseverdir’, ‘yardımseverdir’... bunların hepsi yalan! Biz bunları fabrikada gördük. İki ayda bir 45 yıl daha hayat yaşamış kadar oldum. Ama ben çok mutluyum. Direnişimiz her şeye rağmen başarılıydı. Hak mücadelesi onurlu bir şey. Herkesi mücadeleye çağırıyorum.

**“Bu hesap burada kapanmayacak”**

**Yavuz Baytaş:** Bizler 106 gün boyunca direniş adına her şeyi yapmaya çalıştık. Hem taşeron köleliğine, hem de sendikal bürokrasiye karşı. Geline aşamada tazminatların verileceği söyleniyor. Bizler de direnişimizi basın açıklamasıyla sonlandırmış bulunuyoruz.

Ama bu hesap burada kapanmayacak. Buradan da aldığımız derslerle daha farklı işyerlerinde aynı şekilde örgütleneceğiz. Yine benzer sorunlarla karşı karşıya geleceğiz ama aynı sonuçları bizlere yaşatamayacaklar. Önümüze çıkan sorunları aşacağız.

**“Her şeye rağmen boyun eğmeyeceğiz”**

**Ali Gücü:** Direniş boyunca neyin ne olduğunu çok iyi öğrendik. İkiyüzlü insanları tanıdık.

Kendisini iki biraya satan insanlar gördük. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. İlk baştaki taleplerimizle direnişi kazanmak istiyorduk ama arkadaşlar kaçtı.

Eğer kaçmasalardı, polis baskını olmazdı. Onların yüzünden polis baskını yedik, iş makineleri ile duvarları kırdılar ve bu şekilde fabrika içerisine girdiler. Daha iyi olmasını istedik. Daha güzel kazanımlarla sona erdirmek istedik ama bazı direniş kaçınları yüzünden bu hallere düştük. Ama gururluyuz. Fabrikadan polis zoruyla çıkartıldık.

Sendika direnişin başından beri hiç arkamızda durmadı. Sendika arkamızda dursaydı bütün haklarımızı alabilirdik. Bu bütün işçiler için de önemli bir kazanım olurdu. Ama sendika şimdi kendini haklı göstermek için bazı şeylere başvuruyor. Bir sayfa yazı yazmışlar ve işçilere imzalatıyorlar. Bu çok ayıp. Bizlerin sırtından para kazanmak istiyorlar. Biz bunlara, her

şeye rağmen boyun eğmeyeceğiz. Bunun karşısında ise bazı insanlar gidiyor, ona buna yalalaklık yapıyor. Kazım Doğan’ın elini öpüyor. İşte bu tarz adamlar bizi sattı.

Biz onurumuzla kazandık. Oradan polis zoruyla değil daha iyi şartlarda çıkmak istedik. Ama başımız dik diğerlerine göre. Onlar bizleri gördükleri zaman başlarını yere eğip yürüyorlar. Muhabbet dahi etmiyoruz. Satılmış insanlara bu kadar diyeceğim var. Başka da bir diyeceğim yok.

**“Herkes gerçeği anlatsın ve üzerine düşünsün”**

**Ahmet Mekin Demir:** Aynı dili konuşanlar değil, aynı duyguları paylaşanlar birbirlerini anlayabiliyorlar. O nedenle, Soma’da yaşanan katliamı kınamak için



Uğur Acar



Hüseyin Güvenç



Yavuz Baytaş

Kadıköy'de düzenlenen mitinge gittik. Bu mitingle kendi ihanetlerini örtbas etmek istediler. Üstelik taşeronu karşı direnen işçilere söz vermediler. Greif işçilerinin taşeronluğa ve sendika ağalarına karşı konuşma yapmasını istemediler. Greif işçileri sahnede olsaydı taşeron düzenini en güzel şekilde anlatacak. Arzu Çerkezoğlu ve Kani Beko oraya çıktığında orada sadece Soma'ya değindiler ve bu şekilde kendi ihanetlerinin üstünü örtmeye çalıştılar. Herkes bu gerçeği anlasın ve üzerine düşünsün.

Direnışimizde 106. gündeyiz. 106 gün içerisinde çok değerli arkadaşlarımla gözaltına alındık. Beraber yattık, beraber aç kaldık ve beraber yürüdük. Fakat bizimle beraber olan ve elini masaya vurarak 'ben bundan sonra 8 ikramiye bile verseler, taşeronu kabul etmiyorum' diyen Dersimli Ali, Yunus maalesef bugün Rıdvan Budak'ı kendilerine bir tanrı olarak kabul etmişler ve onların ellerini ve ayaklarını öperek, diz çöktüler.

### “Direniş başlı başına bir kazanımdır”

**Ferhat Alsaç:** 60 gün boyunca Hadımköy Greif fabrikasında işgal eylemi yaptık. 60 gün gecesi ve gündüyle orada geçirdik. Orada kolektivizmi insanlarda bir yaşam biçimi haline getirmek için çalıştık. 60. gün sendikanın da işbirliğiyle bir polis baskını yaşandı. Gözaltına alındık ve fabrika dışına çıkarıldık. Daha sonra fabrika önünde direnişimiz devam etti. Bunun akabinde DİSK'te eyleme devam etme kararı alındı. Bazı arkadaşlarımız maddi zorluklar sebebiyle başka işyerlerine girdiler. Direnişe karşı çeşitli oyunlar oynamaya devam etti. Direnişin en başından beri yapmak istedikleri direniş bölümlerini. Bu işi başaran iki kişiyi temsilci yapmak istiyorlardı. Bugün de güya onları temsilci olarak yerleştirmek istedikleri ortada. Türlü türlü oyunlar devam etti ve fabrika kapandı. Direnişin altını boşaltarak ve bir yandan da tazminatları ödeyerek bunu yaptılar. İnsanların maddi sıkışıklığını kullandılar. Yaşadığımız sistem dolayısıyla insanlarda maddi sıkıntılar var. Bunu da kullanarak insanların bu zor dönemlerinde tazminatları direniş kırmak için kullandılar.

Neticesinde artık belki birçok çevre burada bir kayıp söz konusu olabileceğini düşünüyorduk. Ama direniş başlı başına bir kazanımdır. Yıllardan beri fabrikalarda bu şekilde bir işgal yaşanmadı. Bugün insanlar tazminatlarını aldı. İlk günden beri söyledik: 'Bizi buradan ancak polis zoruyla çıkarabilirsiniz.' Alnımız ak, başımız dik bir biçimde direniş gerçekleştirdik. Bundan sonra tarihte bir Greif sayfası var. Bunun onuru zaten bizlere yetiyor. Aslında bizim ödülümüz bu oldu. Tarihte böyle anılacağız. Bu bize yeter. Bu da bizim sanat eserimiz oldu. İşçilerin eseri bu işgal oldu. Bir şairin şiiri ya da heykeltıraşın elinden bir eser nasıl çıkarsa biz de böyle bir eser ortaya çıkarttık. Bu işgal sonucunda da artık her yerde işgal gündemde. Bizden sonra çeşitli fabrikalarda, işyerlerinde ve okullarda işgaller yaşandı. Direnen işçiler kazandı. Her ne kadar kayıp gözüyle bakanlar da olsa en başında kazanılmış bir eylemdi.

**Kızıl Bayrak / İstanbul**



**Ali Gücü**



**Ahmet Mekin Demir**



**Ferhat Alsaç**

## Devrimci faaliyetlerden...

**Küçükçekmece**'de sınıf devrimcileri 30 Mayıs'ta Sefaköy metrobüs çıkışında *Kızıl Bayrak* satışı yaptılar. Faaliyet sırasında tezgahlarının önünün kapandığını iddia eden seyyar satıcılar, sınıf devrimcilerinin dağıtımını engellemeye çalıştı. Seyyar satıcıların tutumu yapılan konuşmalar ile çevreden geçen işçi ve emekçilere teşhir edildi ve devrimci faaliyetin engellenemeyeceği söylendi. Seyyar satıcıların geri adım atmasının ardından *Kızıl Bayrak* satışına devam edildi.

### Haziran Direniş paneli gerçekleşti

Kızıl Bayrak dağıtımının ardından Haziran Direniş'in yıldönümü vesilesi ile panel gerçekleştirildi. BDSP adına yapılan sunumda yıllardır baskı, sömürü altında tutulan işçi ve emekçilerin, gençlerin Haziran Direniş ile büyük bir öfke patlaması yaşadıkları ve sokağa çıktıkları anlatıldı. Sunumda reformizmin hareket üzerindeki etkisine de değinildi. Sendikaları ve kitle örgütleri ile reformistlerin geriliğin teorisini yaptıkları ve hareketi sınırlamaya çalıştıkları belirtildi.

**Ümraniye**'de devrimci faaliyetin gündemine Haziran Direniş alınarak devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrı yükseltiliyor. Sınıf devrimcileri 1 Haziran günü "Haziran başlangıç, mücadeleye devam! Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarının yer aldığı **BDSP** imzalı afişleri, Baraj Yolu, Akpınar Mahallesi, Sarıgazi ve Çekmeköy'de yaygın bir şekilde yaptı.

4 Mayıs'ta ise Tavukçuyolu, İmes ve Dudullu'da işçilerin yoğun olarak kullandığı güzergahlara afiş yapıldı.

**Çorlu**'da işçilerin geçiş güzergahlarına BDSP'nin Haziran Direniş ile ilgili afişleri yapıldı. Polis ise Haziran Direniş'ine ve devrimci faaliyete karşı tahammülsüzlüğünü göstererek, yarım saat içerisinde afişleri söktü.

Metal İşçileri Birliği ise Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu EGO fabrikasında son dönemde gerçekleştirilen işten atmalarla ilgili olarak, EGO işçi servisine bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. EGO fabrikasındaki ağır çalışma ve sömürü koşulları ile patron-Türk Metal işbirliğini teşhir eden bildiriler, işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

### Aliğa'da direnişle dayanışmaya!

Sınıf devrimcileri Aliğalı taşeron belediye işçileri dayanışmayı büyütüyor. Belediye evleri, Örnekkent, Hastane ve Çarşamba Pazarı civarı ile Cici Sokak'ta direklerle, trafo ve dolmuş duraklarına, Aliğalı işçi ve emekçileri direnişe sahip çıkmaya ve dayanışmayı büyütme çağırana A3 afişler yapıldı.

Sınıf devrimcileri gemi sökümde ve demir çelik fabrikalarında, "iş kazası" geçiren işçileri ziyaret etti.

**Mamak**'ta Haziran Direniş'in yıldönümü vesilesiyle sınıf devrimcilerinin emekçilere kavga çağrısı sürüyor. BDSP'nin Haziran Direniş ile ilgili afişlerini kullanan sınıf devrimcileri, Soma özel sayısı olarak çıkan Ankara İşçi Bülteni'ni 3 Mayıs sabahı Tuzluca'yı'daki işçi servislerine dağıttı. Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısı birçok emekçiye ulaştırıldı.

**Kızıl Bayrak / Küçükçekmece-Ümraniye-Aliğa-Çorlu-Mamak**



# Paris'te Haziran Direnişi selamlandı



Paris Taksim Dayanışma Platformu'nun çağrısıyla Haziran Direnişi'nin 1. yılında Republique Meydanı'nda bir miting gerçekleşti.

31 Mayıs Cumartesi günü gerçekleşen eyleme yüzlerce Türkiyeli katıldı.

Alana üzerinde direniş sürecinde yaşamını yitirenlerin resimlerinin bulunduğu "Gezi şehitleri ölümsüzdür!" pankartı asıldı. Haziran Direnişi sürecinde katledilenler şahsında saygı duruşuyla başlayan eylem, 31 Mayıs 1971'de Nurhak dağlarında katledilen Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga'ların anılarının mücadelede yaşayacağını belirtmesinin ardından platform adına Fransızca ve Türkçe ortak metnin okunmasıyla devam etti.

## "Şan olsun Haziran Direnişi'ni yaratanlara!"

Ortak metinde özetle şunlar dile getirildi: "Bizler, Spartaküslerden, Şeyh Bedreddinlere, Pir Sultanlardan Mustafa Suphilere, Denizlerden Mahirlere, İbrahimlerden Mazlumlara, darağacını tekmeleyen devrimci kahramanlık abidelerinden, ölüm oruçlarında ölümsüzleşenlere, Dersim'de, Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi'de, Roboski'de katledilen canlardan Haziran isyan günlerinde kırılan gencecik dallarımıza kadar, boyun eğmeyen, teslim olmayan, inançlarını soyunmayan

*soylu bir devrimci tarihinin sahipleriyiz. Ve gücümüzü bu onurlu tarihimizden alıyoruz. Gezi-Haziran Direnişi'nin birinci yıl dönümünde, bu onurlu tarihimizden aldığımız güçle yenilmeyeceğiz, biz KAZANACAĞIZ diyoruz! Şan olsun Haziran Direnişi'nin günlerini yazan cesur kitlelere."*

Şiir dinletisiyle devam eden etkinlikte ayrıca direniş ve polis saldırısını anlatan skeç kitle tarafından ilgiyle izlendi. Aralarında Grup Su'nun da sahne alması beklenen müzik dinletisi teknik sorunlardan dolayı gerçekleştirilemedi. Fransız Komünist Partisi ve Fransa Maoist Komünist Partisi adına temsilciler birer konuşma yaptılar, konuşmalarda Türkiye'de demokratik hak ve özgürlük talebi için sokaklarda katledilen halklar ve sermayenin aşırı kar hırsından dolayı son örnek Soma'da iş cinayetlerine kurban giden sınıf kardeşleriyle ve dünyanın değişik ülkelerinde devam eden başkaldırlara karşı devrimci yolda mücadele, dayanışma ve hesap sorma çağrılarını dile getirdiler. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) flamaları ve "Somanın katili sermaye devleti!", "Yaşasın Taksim direnişimiz!" yazılı dövizlerle katıldığı eyleme Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) taraftarları da parti bayraklarıyla katıldılar.

**Kızıl Bayrak / Paris**

## Roja köylerinde katliam

Batı Kürdistan'ın Serekaniye bölgesinde yer alan köylere saldıran gerici çeteciler katliama girişti. İlk bilgilere göre köylerde aralarında çocukların da olduğu en az 15 kişi katledildi.

ANF muhabirinin Serekaniye'den bildirdiğine göre İŞİD çeteleri Serêkaniye'nin Tileliye, Temade, Ovencake köy ve mezralarına saldırdı.

Ölenlerin sayısı hakkında net bilgi yok. Cenazesine ulaşılanların 7'si çocuk olmak üzere 15 kişiyi bulduğu ifade edildi.

Katliam bölgesinden gelen ilk görüntülerde çok

sayıda sivilin yerlerde yatan cenazeleri görülüyor. Toplanarak araçlara konulan cenazeler arasında en az 4 çocuk ve bir kadının da cansız bedeni duruyor. Halen dumanların yükseldiği köylerde, insanlar köylerden kaçmaya çalışırken de görüntülendiler.

Katliamın ardından YPG ile İŞİD arasında bölgede şiddetli çatışmaların yaşandığı ve çatışmaların halen sürdüğü öğrenildi.

Çeteler Til Xenzir ve El Rewiye köylerine de saldırmak isteyince YPG güçleri ile karşılaştı.

Gerici çeteler ayrıca Serekaniye'nin Temad Köyü'ne İŞİD çeteleri bombalı araçla saldırdı. Aracın patlamasıyla köyde bulunan çok sayıda kişinin yaşamını yitirdiği ve yaralandığı öğrenildi.

## Haziran Direnişi Wuppertal'da selamlandı

Haziran Direnişi'nin yıldönümü Wuppertal'da da eylemle karşılandı. 2 Haziran Pazartesi günü, Wuppertal'ın en sık kullanılan AVM'si City Arkaden'in önünde gerçekleşen eylemde, önce Wuppertal Gezi Platformu adına açıklama yapıldı. BİR-KAR Gençliği temsilcisinin okuduğu ortak metin, mitinge katılan kitle ve miting alanından geçenler tarafından ilgiyle dinlendi.

Açıklamada, sermaye düzeni ve AKP hükümetinin yıllardır sürdürdüğü neo-liberal saldırı programları, faşist devlet terörü ile Kürtlere ve Alevilere dönük asimilasyon politikaları sert bir şekilde eleştirildi. Konuşmada, Roboski ve Soma'daki katliamlara değinildi. Berkin Elvan protestoları, 1 Mayıs ve Haziran Direnişi'ndeki polis terörü teşhir edildi. Bu saldırganlığın devlet tarafından bilinçli bir şekilde gerçekleştirildiği ve hedefinin kitleleri yıldırma ve teslim almak olduğu belirtildi. Ancak bunun geri teptiği, her defasında büyük kalabalıkların devlet terörüne aldırılmayıp sokaklara çıktığı vurgulandı. Son olarak, Haziran ruhunun yaşadığı ve yeni Haziranlar'ın gerçekleşeceği belirtildi.

Açıklamanın ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca kısa konuşmalar yapıldı.

Yürüyüşe Türkiyeli gruplardan BİR-KAR, AGİF, ATİK ve Wuppertal Alevi Kültür Merkezi katıldı. Alman gruplardan ise MLPD, Almanya Sol Parti Gençliği ve antifaşistler yer aldı.

Yürüyüş, BİR-KAR Gençliği temsilcisinin konuşmasıyla sona erdi.

**Kızıl Bayrak / Wuppertal**



## Haziran Direnişi Frankfurt'ta da selamlandı

Haziran Direnişi Frankfurt'ta da eylemle karşılandı. Eylem arasında İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) da bulunduğu Her yer Taksim her yer Direniş Platformu ve Demokratik Güç Birliği Platformu birlikte organize edildi.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte önce, platformlar adına Almanca ve Türkçe olarak ortak konuşmalar yapıldı.

Zaman zaman müzik ve şiir dinletilerinin de yapıldığı eylem daha sonra forum şekline dönüştürülerek sürdürüldü. Bu bölümde de BİR-KAR adına kitle tarafından belli bir ilgiyle dinlenen bir konuşma yapıldı. Bunu yine BİR-KAR adına gerçekleştirilen şiir dinletisi izledi.

Haziran Direnişi vesilesiyle eylemde ayrıca, BİR-KAR'ın, Nazım ve 15-16 Haziran direnişini konu alan etkinliğinin çağrı bildirisini dağıtıldı, bileti satıldı.

**Kızıl Bayrak / Frankfurt**

# Suriye'de cumhurbaşkanlığı seçimleri

**M. Dağlı**

Yıkıcı savaşın devam ettiği Suriye'de cumhurbaşkanlığı seçimleri, daha önce ilan edildiği üzere, 3 Haziran'da gerçekleştirildi. Resmi sonuçlara göre, Beşar Esad geçerli oyların yüzde 88'ini aldı.

Batılı emperyalistlerle onlar adına tetikçilik yapan cihatçı çeteler, seçimlerin yapılmasını engellemek için her yola başvurular, ancak tüm girişimleri fiyaskoyla sonuçlandı. Zira ne seçimleri engelleyebildiler ne savaş ortamında olan bir ülke için yüksek kabul edilen katılımı önleyebildiler.

Baas yönetimine yakın çevre ve güçler, cumhurbaşkanlığı seçimlerini hem Esad yönetiminin hem Suriye halkının zaferi olarak nitelerken, batılı emperyalistler ve onlar güdümündeki muhalifler ise, seçimlerin saçmalıklardan ibaret bir gösteri olduğunu savunuyorlar. Emperyalist müdahaleye ve cihatçı çetelerin katliamlarına karşı çıkan ülke içindeki muhalefet ise, çatışmaların olduğu bir ortamda demokratik seçimlerin düzenlenemeyeceğini savunarak, boykot taktiği izledi. Bu arada Rojava'da özerk yönetim kuran PYD ile diğer Kürt partilerin de, seçimlere katılmadıkları bildirildi.

## Halk yıkıcı savaştan kurtulmak istiyor

Ülke savaş ve çatışma içinde olmasına rağmen, seçimlere katılım tahmin edilenin üstünde gerçekleşti. Geçen hafta Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta yüz binlerce Suriyeli'nin büyükelçilikte oy kullanması ve Esad'ı desteklemesi, ülkedeki genel atmosferin bir yansıması olarak değerlendirilmişti. 3 Haziran'daki seçimler, bu değerlendirmeyi doğruladı.

Yoğun katılımdan dolayı oy verme işlemlerinin beş saat uzatılması, katılım oranının yüksekliğini gözler önüne serdi. Seçimlere katılanların büyük bir çoğunluğunun Esad'a oy verdikleri de, seçim gözlemcileri tarafından da teyit ediliyor. Suriye Anayasa Mahkemesi tarafından Şam'da yapılan açıklamaya göre, katılım oranı yüzde 73'e ulaştı. Bu oran, seçimlerin gayr-ı meşru olduğunu savunan çevrelerin gerekçelerini ciddi şekilde zayıflattı.

Suriye'yi yakından gözlemleyenler için bu tablo şaşırtıcı değil. Zira Suriyeliler'in çoğu, -Esad muhaliflerinin bir kesimi de dahil-, üç yıldır devam eden yıkıcı savaştan kurtulmak istiyor. Verili koşullarda bunun tek yolunun, Esad yönetiminin cihatçı çeteleri yenilgiye uğratması ve ülkeye yeniden hakim olmasından geçtiği düşünülüyor. Dolayısıyla seçimlerde Esad'a oy veren çoğunluk, savaşa da dış müdahaleye de karşı olduğunu dile getirmiş oldu.

Cihatçıların egemen olduğu yerde demokratik



haklardan, siyasal özgürlüklerden, sosyal adaletten söz edilemeyeceğini bilen Suriye halkının çoğunluğu, emperyalistler ve bölgenin gerici devletleri adına tetikçilik yapan Selefiler'in ele geçirdikleri bölgelerde yaşadıkları vahşetin farkındalar. Bu koşullarda can güvenliğinin sağlanabilmesi ve etnik, dinsel, mezhepsel çatışmanın önlenmesi için Esad yönetiminin cihatçıları yenilgiye uğratmasıyla sağlanabileceği kanaatine varan halk, seçimlerdeki tercihlerini de buna göre yaptı. Cihatçı çetelerin günler boyu süren iğrenç tehditlerine rağmen, sonuç değişmedi.

Seçimleri tanımadığını ilan eden batılı emperyalistlerle onlar güdümündeki muhalefet şefleri, seçimlerin saçmalıklardan ibaret olduğunu iddia etseler de, seçim sonuçlarını göz ardı etme olanağından yoksunlar. Zira seçimlere katılım ve ortaya çıkan sonuçlar, emperyalistlerle işbirlikçilerinin argümanlarına etkili bir darbe indirmiş oldu.

## Esad konumunu güçlendirdi

Başını ABD'nin çektiği emperyalist blok ile Türkiye,

Suudi Arabistan, Katar gibi bölgedeki aktif tetikçiler tarafından yıkılmak istenen Esad, seçimleri gerçekleştirerek, bu güçlere meydan okudu. Seçim sonuçları, Esad yönetiminin konumunu güçlendirmiş oldu. Zira hem seçimlere katılım oranı yüksek oldu, hem biri Suriye Komünist Partisi'nden biri liberal iki rakibi olmasına rağmen, Esad oyların çoğunluğunu alabildi.

Üç yıl önce Esad yönetimine birkaç hafta ömür biçenler, seçimlerin gerçekleştirilmesi ve Beşar Esad'ın cumhurbaşkanlığına üçüncü kez yeniden seçilmesi üzerine, yeni bir hezimet yaşadılar. Esad yönetiminin gayr-ı meşru olduğunu savunan bu güçler, Suriye'de halkın önemli bir kısmının, farklı düşündüğünü ve seçimlerin Esad yönetimini güçlendirdiğini görmek zorunda kaldılar.

## Emperyalistlerle tetikçileri savaşta ısrarlılar

Emperyalistlerle tetikçi muhalefet, seçimleri engellemek istediler. Cihatçı çeteler, seçimlere katılacak halkı ölümlerle tehdit ettiler, bazı yerleşim yerlerine füze saldırıları düzenlediler. Ancak bu girişim, etkili olmadı. Yoğun tehditler savuran çeteler, ele geçirdikleri bölgeler dışındaki seçimleri etkileyemediler.

On binlerce NATO askerinin işgali altında bulunan Afganistan'da, sandıkları katır sırtında taşıyarak gerçekleştirdikleri seçimleri "demokrasinin zaferi" ilan eden batılı emperyalistler, Suriye'de seçimleri engellemeye çalıştılar. Seçimleri önden gayr-ı meşru



ilan eden bu güçler, kendi ülkelerinde bulunan Suriyeliler'in büyükelçiliklerde oy kullanmalarını engellediler. Seçimlerin gerçekleşmesiyle hezimete uğrayan batılı emperyalistler, attıkları hamasi nutuklarda farklı sözler etseler de, Suriye'deki seçimlerin sonuçlarını hiçe sayabilecek durumda değiller.

Suriye'de seçimler fiili bir durum yaratsa da, emperyalistlerle onlar adına tetikçilik yapan cihatçılar, yıkıcı savaşı devam ettireceklerini gizlemiyorlar. Cihatçı çeteler, esas olarak dış desteğe yaslandıkları için, çatışmaların seyrine de emperyalist merkezler karar verecek. Dolayısıyla Suriye'deki yıkıcı savaşın hemen bitmesi olası görünmüyor. Buna karşı yıkıcı savaşı körükleyen gerici güç odaklarının hesaplarını gözden geçirmeye başladıklarına dair veriler artıyor.

### Üç yıllık yıkıcı savaşın ardından...

Emperyalistlere ve Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi bölgenin en gerici devletlerine sırtını dayayarak Suriye'de iktidar savaşına girişen Müslüman Kardeşler, dünyanın cihatçıları da yanlarına alarak, yıkıcı bir savaş başlattılar. İktidarını savunan Baas yönetimi ise, emperyalistler güdümündeki bu saldırıya şiddetle karşılık vererek, gücünü korumaya çalıştı. Gelinek yerde, Beşar Esad liderliğindeki Baas yönetiminin iktidarını korumaya muvaffak olduğu, artık düşmanları tarafından da kabul ediliyor.

Üç yıldır devam eden savaşın ağır bedelini Suriye halkı ödedi. Baas yönetimini yıkmak için cihatçı çeteleri Suriye'de toplayarak yıkıcı savaşı körükleyen batılı emperyalistlerle bölgedeki "şer eksenini" Türkiye, Suudi Arabistan, Katar üçlüsü, gelinen yerde hesaplarını gözden geçirmeye başlamak zorunda kaldılar. Bu gerici güç odakları milyarlarca dolar, on binlerce ton silah, 60'ı aşkın ülkeden on binlerce cihatçıyı, çoğunluğu Türkiye üzerinden Suriye'ye taşıdılar; Suriye kentlerinin bir kısmının enkaza çevrilmesinde önemli bir rol oynadılar ancak bu acımasız yıkıma rağmen amaçlarına ulaşamadılar.

Bu devletlerin el attığı her ülkenin kan deryasına döndüğü Afganistan, Irak, Libya ve diğer örneklerden de bilinmektedir. Başını Müslüman Kardeşlerin çektiği güdümlü muhalefet ise, halktan beklediği desteği alamadığı için, emperyalist savaş aygıtı NATO'ya umut bağladı, ancak Rusya-Çin ikilisinin net tutumundan dolayı bu hevesleri kursaklarında kaldı.

Tetikçi muhalefet, emperyalistler ve gerici bölge devletleri ittifakı, Suriye'deki demokratik hareketi sakatlamış ve Baas yönetimine verilen desteğin artmasına vesile olmuştur. Bu gerici koalisyonun oynadığı uğursuz rol, emekçileri demokratik haklar, siyasal özgürlükler ve toplumsal adalet özelemlerini ertelemeye zorladı; etnik, dinsel, mezhepsel çatışmanın önlenmesi ve can güvenliğinin sağlanması için Baas yönetimini, -en azından verilen koşullarda- "geçici kurtuluş" kabul etmek zorunda bıraktı.

Baas yönetiminin Suriyeli işçi ve emekçileri temsil etmediği kesin. Ancak yıkıcı savaşın bitmesi için Esad yönetimi dışında güven duyabilecekleri bir gücün olmadığı yerde halkın çoğunluğu Baas yönetimini, verilmiş koşullarda "tek umut" olarak görmeye başladı.

Suriyeli emekçilerin demokratik haklar, siyasal özgürlükler ve sosyal adalet talepleri uğruna mücadeleye devam etmeleri kaçınılmazdır. Ancak görünen o ki, bu sürecin yeniden başlayabilmesi için, yıkıcı savaşın bitmesi gerekecek.

# "Filistin uzlaşısı hükümeti" kuruldu

**Filistin'de iki yönetimin birlikte hareket etme kararı sonrası "uzlaşısı hükümeti" kuruldu. Hükümetin ilk Bakanlar Kurulu toplantısı da gerçekleştirildi.**



Filistin'de yeni hükümeti oluşturacak isimler netleşti. Filistin'de kurulan yeni hükümetin bakanları için Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın huzurunda yemin töreni düzenlendi. Törenin hemen ardından ilk Bakanlar Kurulu toplantısı da gerçekleştirildi. Başbakan Rami el-Hamdallah aynı zamanda İçişleri Bakanlığı görevini de yürütecek.

Bu arada İsmail Haniye, önemli konulardan biri olan İsrail'deki tutsaklara ilişkin şunları ifade etti: "Esirler Bakanlığı'nın bağımsız bir kurula devredilmesini içeren Cumhurbaşkanlığı kararnamesinin dondurulmasında görüş birliğine vardık. Esirler ve haklarının korunması için daha sonra görüşmeler yapılacak. Başbakan Rami el-Hamdallah, Tarım ve Sosyal İşler Bakanı Şevki el-İsa'yı Esirler Bakanı olarak görevlendirdi."

Siyonist İsrail yönetimi kurulan yeni hükümete karşı tahammülsüzlüğünü kabinedeki Gazzeli 5 bakandan 4'ünün, Ramallah'a geçişlerine izin vermemesiyle gösterdi. Engelleme nedeniyle, törene katılmayan bakanların yeminleri daha sonraki bir tarihe bırakıldı. 4 bakan bakanlar kurulu toplantısına telekonferans yöntemi ile katıldı.

Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas, "uzlaşısı hükümeti"nin kuruluşuyla "Filistin halkının tarihindeki kara bir sayfayı kapattığını", "birlik ve

beraberliğin yeniden sağlandığını" savundu.

Göreve başlayan hükümetin geçici olduğunu ve görevinin "yakın zamanda seçimlerin yapılmasını sağlamak, halkın taleplerini yerine getirmek" olduğunu belirten Abbas şu noktaları vurguladı: "Hükümet, ulusal hedefler doğrultusunda diplomatik ve barışçıl mücadelenin devam etmesini, 1967 sınırlarına tabi, başkenti Kudüs olan bağımsız bir devletin kurulması için Filistin yönetiminin kararlarını taahhüt edecek ve Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) tarafından belirlenen siyasi programa uyacaktır."

Yeni hükümet üzerinden ABD'nin "barışına" ilişkin de konuşan Abbas "Barış görüşmeleri"nin FKÖ'nün denetimi altında olduğunu ve yeni hükümetle direkt ilişsinin olmadığını söyledi. Abbas, Rusya ve Avrupa Birliği'nin yanı sıra ABD'nin de yeni hükümete olumlu yaklaştığına dair işaretler aldıklarını anlatarak, bundan duyduğu 'memnuniyeti' dile getirdi.

İngiltere Dışişleri Bakanı Hague, ülkesinin, Filistin'de uzlaşısı hükümeti kurulmasını "memnuniyetle karşıladığını" duyurdu. Çin Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Hong Ley ise "Filistin'deki iç uzlaşmanın, Filistin halkının dayanışmasını güçlendireceğine inandığını", "bunun Filistinliler için bağımsız bir devlet kurulmasını teşvik edeceğini" belirtti.

## 370 Filistinliye gözaltı

Ahrar Esir Araştırmaları ve İnsan Hakları Merkezi tarafından yayınlanan Mayıs ayı raporunda, Batı Şeria, Kudüs ve Gazze'de İsrail güçleri tarafından gözaltına alınan Filistinlilerin sayısının 370 olduğu ifade edildi.

Raporda, "Kudüs'te 118, Halil'de 86, Nablus'ta 40,

Beytullahim'de 30, Ramallah'da 27, Cenin'de 27, Kalkilye'de 16, Selfiyet'te 8, Tulkerm'de 4 kişi gözaltına alındı. Çeşitli bölgelerde gözaltına alınan 5 Filistinli kadından 3'ü serbest bırakıldı, 2'si hala gözaltında" denildi.

Filistin'de yeni kurulan birlik hükümetini tecrit etmeye çalışan Siyonist İsrail, katliam ve operasyonlarına devam ediyor. İsrail askerleri Nablus kenti yakınlarında bir Filistinliye ateş açarak katletti.

# Siemens'in rekabet savaşında işten atma politikası

Dünya genelinde 360 bin çalışanı bulunan Alman elektronik devi Siemens'in Yönetim Kurulu Başkanı Joe Kaeser, kısa süre önce yaptığı açıklamada şirketin tepeden tırnağa yeniden yapılandırılacağını söylemişti. 11 bin 600 emekçiyi işten çıkararak yılda 11 milyar Euro tasarruf yapmayı planlayan Siemens, 'yeniden yapılanma' adı altında emperyalist rekabet savaşında sürdürdüğü rekabet savaşında üstün çıkmayı amaçlıyor.

Kapitalist tekeller, rekabet savaşlarındaki üstün gelme savaşlarının maliyetlerini işçilerin omuzlarına yıkıyorlar. Onların tek şaşmaz kuralı azami kârdır. Azami kâr amacına uygun olmadığı için Siemens, 51 bin emekçinin çalıştığı tıbbi teknoloji üretimi yapan şirketi de kapatmayı planlanıyor. Siemens'in tıbbi teknoloji şirketi yılda 13.6 milyar Euro ciro yapıyor.

## Siemens'in 'geleneği': Rüşvet, yolsuzluk ve Hitler faşizmiyle suç ortaklığı

Hitler faşizminin suç ortağı Siemens, geçtiğimiz yıllarda ülke içerisinde olduğu gibi uluslararası alandaki rüşvet ve yolsuzluklarıyla aylarca gündemden düşmemiştir.

Münih Savcılığı Siemens rüşvet skandalıyla ilgili toplam 270 kişi hakkında soruşturma yürütmüştü. Sürdürülen soruşturmada İsviçre, Dubai ve diğer ülkelerde Siemens için rüşvet kasalarının oluşturulmasında yabancı ülke burjuvazisinin de suçla karıştığı açığa çıkmıştı.

Siemens Holding'in orta seviye yöneticileri, savcılıkta verdikleri ifadelerde, birçok işi yapmaya mecbur kıldıklarını, "amirlerinin kendilerinden söz konusu adımları atmalarını beklediklerini" söylemişlerdi. Bir başka grup ise ifadesinde, "Siemens Holding bünyesinde uzun yıllardır geçerli olan gelenekler çerçevesinde hareket ettiklerini" belirtmişlerdi.

## Bozacının şahidi şiracıdır

Yolsuzluklarla gündeme oturan Siemens'in eski



başkanı Heinrich von Pierer, Almanya Başbakanı Angela Merkel tarafından Yenilikçilik Danışmanlığı'na getirilmişti. Açığa çıkan ve üstü kapatılmayan rüşvet ve yolsuzluk skandallarının basıncına dayanamayan Merkel, 'yenilikçi danışmanını' bu görevden alma mecburiyetinde kalmıştı.

Siemens'in yolsuzluk ve rüşvet skandalında yalnız bunlar yer almıyordu, tam bir suç çetesi kurulmuştu. Satılmış sendika yöneticilerinden, Merkel'in en yakınındaki parlamentere uzanan şahsiyetler bu skandalda 'şerefli' yerlerini alıyorlardı. Dünyanın dev tekeline de ancak böylesi yaraşırıdı!

## Sendika başkanı değil, rüşvet dağıtma makinası

Haberini Nürnberg'de soruşturmayı yürüten ve kısaca "Amigo Komisyonu" olarak anılan heyetin raporuna dayandıran Spiegel dergisi, Başbakan Angela Merkel'e yakın isimlerden, Hristiyan Demokrat Parti Federal Parlamenti Ulrich Adam'a rüşvetin, Siemens yönetimi tarafından finanse edildiği ve AUB Sendikası Başkanı Wilhelm Schelsky üzerinden aktarıldığını yazdı. Aynı haberde, Federal milletvekili Ulrich Adam'ın konuyla ilgili soruları yanıtlamaktan kaçındığı da kaydedilmişti.

Yine Spiegel dergisine göre aralarında Avrupa Birliği Komisyonu eski üyesi Martin Bangemann ve Uluslararası Olimpiyat Komitesi Başkan Yardımcısı Thomas Bach'ın da bulunduğu ünlülerin Siemens Holding'de danışman olarak görev almasında AUB

Sendikası Başkanı Wilhelm Schelsky aktif katkıda bulundu. Wilhelm Schelsky'nin yazışmalarına dayanarak ortaya çıkarılan bilgilere göre Avrupa Birliği Komisyonu eski üyesi Martin Bangemann'ın gelinine de Wilhelm Schelsky'nin girişimleriyle danışmanlık görevi sağlanmış. Spiegel dergisinin konuyla ilgili sorularını yanıtlayan Uluslararası Olimpiyat Komitesi Başkan Yardımcısı Thomas Bach'da, "iş faaliyetleriyle spordaki fahri görevi arasına kesin çizgi koyduğunu" söyledi.

## Kapitalist tekeller emek, ter ve kan deryasında büyüyorlar

Her kapitalist tekel gibi Siemens'in da geçmişi kirlili ve kanlıdır. Emek sömürsünün yanı sıra işçilerin, gençlerin, kadınların, çocuk ve yaşlıların kanlarını emerek semirdiler. Her dönemde sermaye iktidarlarının değişmez destekçisi ve finansörü oldular. Onların geleneklerinde yalnızca, azami kâra giden yolun mubah sayılması vardır. Savcılık kayıtlarına geçen, "Siemens Holding bünyesinde uzun yıllardır geçerli olan gelenekler çerçevesinde hareket ettiklerini" belirten yöneticilerin ifadeleri aşağılık gerçeğin en yalın ifadesi olmuştur.

Yahudi bir kişiyle kurulan ve ismini buradan alan Siemens, Hitler faşizminin de değişmez destekçisi olmuştur.

"Yahudiler bana mücadelede önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi'nin mali desteğini gördüm. Daha o zamandan kuvvet ve başarının ne yönden geleceğini biliyorlardı" diyen Hitler, Yahudi kapitalistlerine olan minnettarlığını da dile getiriyordu.

Sermayenin dini ve ulusunun olmadığını bu tarihsel gerçekler yeterince açıklamaktadır. Dün Hitler faşizminin finansörü olan Siemens, bugün de emperyalist rekabet savaşında üstünlüğünü kaybetmemek için, binlerce emekçiyi "yeniden yapılanma"nın maliyeti için, sokağa yoksulluk ve açlığın pençesine atıyor.

Buradan bir tek gerçek çıkar; işsizliğe ve işten atmalara karşı mücadele kapitalizme ve faşizme karşı mücadeleyle birleştirilmelidir. Bu da yetmez. Bu mücadele, Greif işçilerinin ve Soma madencilerinin de ortaya koydukları gibi sendikal bürokrasiye ve rüşvette aracılık yapacak kadar aşağılanmış ve satılmış devşirmelere karşı mücadeleyle de birleştirilmelidir.

## ABD'den taşeronlarına 5 milyar dolarlık fon

ABD emperyalizmi bölgesel çıkarlarında kendisine taşeronluk yapan ülkelere maddi kaynak aktarmak için 5 milyar dolarlık Terörle Mücadele Ortaklık Fonu oluşturdu.

Barack Obama bu projeyi, New York'taki West Point Askeri Akademisi'nin mezuniyet töreninde yaptığı konuşmada açıkladı.

Obama, işbirlikçi ülkelerin kapasitelerinin artırılması ve birliklerinin eğitilmesi gibi konularda kullanılmak üzere 5 milyar dolarlık Terörle Mücadele Ortaklık Fonu oluşturduklarını söyledi. Suriye'nin

kendisi için bir bataklığa dönüşme tehlikesinden kaynaklı olarak Obama şu açıklamayı yaptı:

"Artan iç savaşın olduğu bir yere asker göndermeme kararı aldım ve bunun da doğru olduğunu düşünüyorum. Ancak bu, Suriye halkına destek olmayacağına anlamına gelmiyor. Bugün ek kaynaklarla, sığınmacılara ev sahipliği yapan ve Suriye sınırında teröristlerle mücadele eden Türkiye, Ürdün, Lübnan ve Irak olmak üzere Suriye'nin komşu ülkelerine, destek çabalarımızı artıracığımızı duyuruyorum."



Gençliğin devrimci birliğini yaratmak için...

# Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'nda buluşalım!

Bu yıl ikincisini gerçekleştireceğimiz kampımız geçen yıl olduğu gibi gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt üretebilmek için toplanmaktadır. Gençlik hareketinin son yıllarda içinde barındırdığı devrimci potansiyelin harekete geçirilmesi ve örgütlenmesi eksenli tartışmalarımızın bir ürünü olarak 'Devrimci Gençlik Birliği'ni oluşturma çabamızda kampımız çok önemli bir yerde durmaktadır. Bu yüzden 'Gençliğin devrimci birliği için buluşuyoruz!' şiarını kullanmamız tam da bu hedeflerimizin sonucudur.

## Dünyada ve Türkiye'de gelişen süreçler ve gençlik hareketinin tablosu

Gençlik hareketinin içinde barındırdığı potansiyel artık dost-düşman herkesin gözleri önündedir. Gençliğin bu potansiyeli, gençliğin dinamizmi ve militanlığıyla beraber Haziran Direnişi'nde bir kez daha açığa çıkmıştır. Gençlik geleceği ve özgürlüğü için mücadele sahnesine çıkmaktadır. Barikatlar kurmakta, özgürlük ve geleceği için ölümü göze almaktadır. Haziran şehitlerinin tablosuna baktığımızda istisnasız hepsinin genç olması tesadüfi bir durum değildir. Bu gençliğin barikatın önünde dövüştüğünün bir göstergesidir.

Genç komünistler olarak 2013 yılının kavga yılı olacağı tespitini yaptığımızda, tekil örnekler olarak kalmış olsa da gençlik güçlerindeki potansiyelle dikkat çekildiği gibi asıl vurgumuz içinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönemeydi. Komünistler olarak bir dünya görüşümüz, bu görüşe göre şekillenen bir dönem tespitimiz var. Bu da emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada bunalımlar ve krizler yaşadığı gerçeğidir.

Bu gerçek tüm dünyada sınıf ve kitle hareketlerini doğurmakta, halk isyanlarını beslemektedir. Mısır, Tunus başta olmak üzere Arap Dünyası, Yunanistan, İspanya, Portekiz başta olmak üzere Avrupa ve ABD, Latin Amerika tüm bu hareketliliklerden nasibini almaktadır. Burjuvazi krizlerin faturasını işçilere ödetmekte; ödetmekte zorlandığı yerlerde ise baskı ve zulmü arttırmaktadır. Bunun da çözüm olamadığı her yerde iktidarını korumak adına seçimler veya darbelerle kişileri değiştirmektedir. Elbette bunu devrimci alternatif bulunmadığı koşullarda yapabilmektedir, aynı zamanda devrimci alternatif oluşturulamasın diye de yapmaktadır.

Tüm bu gelişmelerin Türkiye'yi etkilemeyeceğini düşünmek saflık olacaktır. Meselenin bir diğer yanı da AKP'nin on yılı aşkın zamandır elinde bulundurduğu iktidarla birlikte baskı ve zulmü arttırıyor olması ve geline aşamada tüm pervasızlığıyla devletin tüm kurumlarını ele geçirme çabasının sürdürülmesidir. Bu saldırılar işçi ve emekçilerin elindeki kısıntı halindeki

hakların gasp edilmesinden yaşam tarzlarına müdahaleye, üniversitelere polisin tam anlamıyla yerleşmesine kadar bir dizi alanı kapsamaktadır.

Tüm bunların sonucu olarak 31 Mayıs Patlaması ile birlikte kitleler sokaklara döküldü, Haziran Direnişi tüm ülkeye yayıldı. Gençliğin Dolmabahçe, Başkaldırıyoruz!-ODTÜ eylemleri ile ortaya koyduğu potansiyel Haziran'da tam anlamıyla açığa çıktı.

## Gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacı

Haziran'dan bugüne gelişen süreçler gençliğin içinde barındırdığı devrimci potansiyeli örgütlenme eğilimini güçlendirmiştir. Haziran'daki kendiliğinden halinin yerini kısa bir sürede kendi geleceğini, yaşadığı süreçleri tartışacağı ve kararlar alacağı mekanizmalar ihtiyacını doğurmuştur. Elbette bu mekanizma gençliğin dinamizmini, devrimci potansiyelini, militanlığını ve coşkusunu kucaklayacak bir örgütlenme olduğu koşullarda gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt üretebilecektir. Haziran Direnişi'nin geri çekilmesiyle birlikte gündeme gelen forumlar bu ihtiyacı karşılamaktan çok uzaktılar. Ancak belli bir süre direnişin etkisinin devam etmesini sağlamış olsa da bir süre sonra gerek reformizmin etkisiyle, gerekse de kendiliğinden hareketin sınırlılıklarıyla bu ihtiyaca yanıt üretemez hale gelmiştir. Gençliğin bugün ihtiyaç duyduğu örgütlenme, içinde barındırdığı potansiyeli açığa çıkartacak devrimci politik eksenli bir örgütlenmedir. Bu örgütlenme ihtiyacı Haziran'da yakıcı bir şekilde kendisini hissettirmiş, yokluğu ise hareketin hızla geri çekilmesine, geleceğe yeterli sonuçlar bırakamamasına neden olmuştur. Bugün bir dönemi geride bıraktığımız düşünüldüğünde bu devrimci potansiyel, militanlık, dinamizm halen varlığını korumaktadır. Ancak bunun açığa çıkartılacağı devrimci politik odaklaşma ve örgütlenme zemini yoktur. Gençlik hareketinin bunu kendiliğinden açığa çıkarmasını beklemek, süreci kendiliğindenliğe bırakmak anlamına gelmektedir. Bu nedenle bekleyiş gençlik hareketine karşı sorumsuzluktur.

Bu devrimci potansiyel, en son 1 Mayıs'ta Taksim ve Kızılay yasaklarına karşı, Soma'da katledilen madencilerin hesabını sormak için harekete geçmiştir.

Gençliğin devrimci birliği için buluşuyoruz...

**EKİM GENÇLİĞİ**  
**II. YAZ KAMPI**

**İZMİR**  
**SEFERİHİSAR**  
**7-13 TEMMUZ**

[yazkampi2014@yandex.com](mailto:yazkampi2014@yandex.com)

**Ekim Gençliği**

**@ekimgencligi**

**İSTANBUL**  
**0537 969 26 63**

**İZMİR**  
**0535 345 09 38**

**ANKARA**  
**0538 513 16 50**

İşçi sınıfının safında mücadeleye katılmış, barikatlar kurmuş ve geleceğini kendi elleriyle kurma isteğini haykarmıştır. Bu potansiyel Berkin Elvan'ın cenazesinde milyonlar olmuş sokağa akmıştır. Bu devrimci potansiyel Ege'de, İTÜ'de üniversite binalarını işgal etmiştir. Bu işgal eylemleri hiç de tesadüfi eylemler değildir. Hem Haziran'dan bugüne kitlelerin kendi talepleri için militan eylem biçimlerini tercih etmesinin ve korku duvarlarını yıkmalarının bir sonucudur, hem de Greif ve benzeri sınıf eylemlerinin önünü açtığı taleplerin karşılanması için gerçekleştirilen militan işgal, grev ve direniş eylemlerinin devamıdır.

Bu işgal eylemleri gençliğin devrimci potansiyelini net bir şekilde ortaya koymaktadır. Gerek taleplerinin karşılanması konusundaki kararlılıklarını ortaya koyma biçimi olarak, gerekse de devletin tehditlerine, soruşturma ve polis operasyonu vb. saldırılarına karşı baş eğmez duruşuyla düzen sınırlarını aşan eylemlerdir. Elbette ki gençliğin devrimci potansiyeli bu eylemlerle sınırlı değildir. Soma'daki madenci katliamının ardından hesap sorma bilinciyle sokaklara dökülen, boykotlar örgütleyen gençlik eylemler bu potansiyelin diğer göstergeleridir.

Bu devrimci potansiyel örgütlenmelidir. Heba edilmemesi ve tüm sonuçlarına varılması buna bağlıdır.

## Hareketin örgütlenme ihtiyacı devrimci politik bir eksende olmalıdır

Bu örgütlenme ihtiyacı soyut bir ihtiyaç değildir.

Gençlik hareketinin ihtiyacı olduğu ölçüde ileri gençlik güçleri tarafından da hissedilmektedir. Bu örgütlenme ihtiyacı düzen içi politik bir düzlemde veya düzen içi mücadele biçimleri ve yöntemleri üzerinden değil, aksine devrimci politik bir eksende hissedilmektedir. Zira gençlik hareketi içinde reformizmin etkisi, reformist düzen içi politikaların örgütlenme zeminini zaten yaratmaktadır. Ancak reformizm gençliğin devrimci potansiyelini ve dinamizmini kucaklayabilecek bir politik ve örgütsel bakışa, ufka sahip değildir. Bu yüzden ki, gençlik hareketi için bir örgütlenme tartışması yaparken esasında yaptığımız devrimci politikalar eksensel örgütlenme tartışmasıdır. Gençlik hareketinin ihtiyacı böylesi bir örgütlenmedir.

Genç komünistler olarak bunu son bir yıl içinde tartışmaya açmış ve somut adımlar atmaya başlamış bulunmaktayız. Gerçekleştirdiğimiz bir dizi seminer ve eğitim toplantısı, ileri gençlik güçleriyle yaptığımız tartışmalar bu yöndeki adımlarımızı tanımlamaktadır. Ve tüm bu tartışmaların daha ileri bir boyuta taşınacağı, ileri gençlik güçleriyle bir hafta boyunca yoğun bir çalışma programı eşliğinde gençlik hareketinin tarihsel ve güncel deneyim ve dersler ışığında örgütlenme sorununun somut bir biçim kazanacağı bir kamp gerçekleştireceğiz.

Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı gençliğin devrimci birliğinin yaratılmasında somut bir adıma dönüşmelidir. Kampımızın başarısı gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt üretilmesi ve bu doğrultuda somut adımların atılması anlamına gelecektir. Bizler kampa bu politik eksen, bu tarihsel ve güncel hedeflerle bakmaktayız.

### Geçmiş yılın kamp deneyimine yaslanalım...

Geçen yıl ilkin örgütlediğimiz kampımızın başarılı geçmesi geçmiş deneyimlerimize yaslanmayı gerektirmektedir. Geçtiğimiz yıl 'Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluyoruz' şiarını yükselttiğimiz bir dönemde Haziran Direnişi patlak verdi, kitleler geleceği ve özgürlüğü için sokaklara çıktı, barikat başlarında geleceğine sahip çıktı. Bu yüzden ertelemek durumunda kaldığımız kampımız kısa bir ön hazırlığın ardından, özellikle Haziran Direnişi'nin tartışıldığı seminerlerden atölye çalışmalarına ve söyleşilere kadar direnişin ruhu tüm kamp çalışmalarına taşındı.

Kampın değiştirici, dönüştürücü etkisini geçtiğimiz yıl tüm katılımcılar yaşadı. Atölyeler kampın en canlı üretim alanlarına dönüşmüştü. Geçtiğimizi yılın deneyimleri bizler için en önemli olanın kolektif yaşam kültürünün oturtulması olduğunu göstermişti. Kamptaki bir dizi aksaklık, eksiklik, deneyimsizlik kolektif bir tarzda çözülmüş, bu çaba kampın verimini arttırmıştı. Yoldaşlık ilişkilerinin geliştiği, yeni yoldaşlık ilişkilerinin şekillendiği kampımız, bir dizi eksikliğine rağmen 'Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluyoruz' hedefinin başarıyla gerçekleştiği bir kamp olarak örgütlendi.

### Kampımız bir tatil değil, politik bir kitle etkinliğidir!

Kamp denildiği zaman gençlik güçlerinde ve özellikle de reformist soldaki algı belli zaman aralıklarında politik etkinliklerin olduğu bir tatil fikri canlanmaktadır. Ancak yukarıda kampımızı yapma temel hedeflerimizi ortaya koyduğumuz üzere kampımız gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacının bir ürünü olarak anlam bulmakta ve başarılı olduğu ölçüde devrimci gençlik hareketini güçlendirecektir.

Dolayısıyla tüm katılımcılar tartışmaların bir parçası haline getirilmeli, sadece kamp günlerinden değil, kamp ön hazırlığından kampın sonrasında kampın sonuçlarının kitlelerle buluşturulmasına kadar politik içeriğine uygun bir örgütlenme zeminine dönüştürülmelidir.

Kampı bir tatil yöresinde yapıyor olmak, politik içeriğini zayıflatmak bir yana yoğun düşünsel çalışmaların gerçekleşeceği dinlenme ortamının yaratılmasını sağlayacaktır. Günlük koşturmacalardan, bireyci çıkar ilişkilerinden uzak, bir haftalık çalışma kampın ve katılımcıların düşünsel verimini arttıracaktır.

### Kampın ön çalışmasına dair...

Kampımız gençliğin örgütlenme ihtiyacına yanıt verecek olanakları yaratmak için gerçekleştirilmektedir. Bu yüzden kamp çağrımız gençliği örgütlenme çağrısıdır. Devrimci politikalar ekseninde harekete geçme çağrısıdır. Bugüne kadar nasıl kamp çağrımızı politik içeriğinden bağımsız ele almadıysak bugünden sonra da ayrı ele almamalıyız. Kamp çağrımızı bir dizi materyal üzerinden yoğun bir şekilde yaparken iletişime geçtiğimiz herkese örgütlenme çağrımızı ulaştırabilmeliyiz. 'Gençliğin devrimci birliği için buluyoruz!' şiarı ayakları havada kalan bir şiar olmaktan çıkmalıdır. Bunun anlamı önümüzdeki kampa kadarki süreci gençlik hareketinin ihtiyaçları ve örgütlenme tartışmaları ekseninde bir eğitim çalışmasına da çevirebilmek anlamına gelmektedir. Kampın verimli geçebilmesi tüm katılımcıların gençlik hareketinin tarihsel ve güncel ihtiyaçları üzerine bir ön hazırlık ve tartışma yürütmüş olmasına da bağlıdır. Bu da kamp çalışmasının yoğun bir ön çalışma sürecine dönüştürülmesi demektir.

Kampın başarısı ve verimli geçmesi güçlü bir ön hazırlığa bağlıdır. Bu ön hazırlık kamp tartışmalarına dair öncelikle düşünsel hazırlık anlamına gelmektedir.

İkinci olarak, tüm sunumlar, atölyeler önden titiz bir hazırlığa konu olmalıdır ki, verilmek ve tartışılmak istenen açıkça ortaya konabilsin, böylece bir haftalık sınırlı zaman en verimli şekilde değerlendirilebilsin. Kampa hazırlık yapan güçlerimizin ön hazırlıklarını tüm katılımcılarla önden paylaşması kampı kolektif bir temelde örgütlemenin imkanlarını yaratacaktır. Bu sadece sunumlar üzerinden değil, atölyeler, söyleşiler için de geçerlidir. Kamp için yapılan tüm hazırlıklar kolektifin bilgisine sunulmalı ve mümkün olduğu kadar ortak örgütlenmelidir ki kampa güçlü bir ön hazırlık sağlanabilsin. Bu nasıl tartışmalara önden başlamak anlamına geliyorsa, mümkün olan tüm atölyeler yerellerde tüm katılımcılarla toplantılar yapabilmelidir.

Kampın teknik hazırlığında da boşluk bırakmamalıyız. Ulaşımından yemeğe, konaklamadan bir dizi günlük ihtiyaca kadar ayrıntılı bir plan çıkartmalıyız. Bu plan sadece merkezi olarak değil, aynı zamanda tüm yereller için de bir sorumluluktur. Bizler amatör bir ruha ve heyecana sahip olabiliriz, ancak bu işleri profesyonelce ele almamıza engel olmamalı. 'Amatör bir dünya için profesyonelce' davranabilmeliyiz.

### Kampımız, seminerler, atölyeler ve söyleşilerle yoğun bir emeğin ürünü olacaktır

Bu yıl ikincisini düzenlediğimiz kampımızın geçen yıla göre çok daha yoğun bir çalışmaya konu olacağı açıktır. Gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacını öncelikle tarihsel deneyimler üzerinden tartışmaya açacak, güncel örnekler ve gençlik hareketinin güncel

tablosunu tartışarak ihtiyaçlarını ortaya koyacağız. Örgütlenme tartışmaları ekseninde 'Devrimci Gençlik Birliği'nin somutlanması, böyle bir birliğin ilkeleri ve nasıl bir işleyişe sahip olması gerektiğinin tüm katılımcılarla tartışılacak olması birlik tartışmalarını kolektifleştirmek bakımından önem taşımaktadır. Tüm bunların yanı sıra gençlik içinde nasıl bir çalışma örgütlenmesi gerektiği üzerine yaratıcı tartışmalar yapmak, gençlik kitlelerine nasıl ve hangi zemin ve araçlarla ulaşılabileceğini belirlemek kampımız ve gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacının karşılanması için önemlidir.

Tüm bu sunumların ve tartışmaların yanı sıra kampın önemli bir bileşeni olacak liseli gençliğin kendi çalışmaları üzerinden katkılarını almak, tartışmaların devrimci liseli hareketiyle bağını kurmak ayrıca önem taşımaktadır.

Bir dizi atölye çalışması ile birlikte kolektif üretim fabrikaları oluşturacağız. Tiyatro, video kurgu ve yapım, halk oyunu-dans, müzik, dil (Zazaca, Rusça, İtalyanca), imge-resim, fotoğraf, ritim, evrim, felsefe, bilişim ve ilk yardım atölyeleri ile birlikte çok yönlü ve yoğun bir çalışma yürüteceğiz. Tüm bu atölyeler gençlik hareketiyle, mücadeleyle, hayatla bağı içerisinde ele alınacak, teknik bilgilerin yanı sıra hayatın içinde karşılığının ne olduğu tartışma konusu edilecektir.

Başta Greif işçileriyle işgal deneyimleri ve sınıf hareketine dair bir dizi toplumsal sorun ve kültür-sanat alanında söyleşiler gerçekleştirilecek, film gösterimleri olacaktır.

### Kampın başarısı bizlerin ellerindedir!

Tüm bu planlamaların birbiriyle bağı ve bütünlüğü içinde hayata geçmesi bizlerin ellerindedir. Güçlü bir ön hazırlık ve titizlik gerektirmektedir. Bu, bizlerin ve kamp sürecinde kampın örgütlenmesine katılacak tüm güçlerin ortak sorumluluğudur. Gençlik hareketine karşı sorumluluğumuzdur.

Gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir örgütlenmenin başarıyla yaratılması için kampın olanakları iyi değerlendirilmelidir. Kampın başarısı gençlik hareketinin ihtiyaçlarının karşılanmasında önemli bir adım olacaktır. Bizler yalnızca bir kamp örgütlemiyoruz. Gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacının karşılanması hedefiyle hareket ediyoruz. Gençlik hareketinin geleceğini örgütleyeceğiz. Bu bakışla hareket etmeliyiz.

Son olarak belirtmek gerekirse gençliğin devrimci birliği için buluyoruz. Bu hedefe uygun bir ön hazırlık, gençlik hareketinin güncel ihtiyaçlarını karşılayacak bir dinamizm, coşku, militanlık ve kararlılıkla hareket etmeliyiz. Önümüzde tarihsel bir sorumluluk olarak gençliği devrime ve sosyalizme kazanma sorumluluğu bulunuyor. Bu sorumluluğu yerine getirebilmemiz gençlik hareketinin güncel ihtiyaçlarına yanıt üretebilmemize bağlıdır. Gençlik hareketinin güncel ihtiyacı olan örgütlenme ihtiyacının karşılanmasına bağlıdır. Gerçekleştireceğimiz kampımız buna hizmet etmeli, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına ve çözümüne katkı sunacak bir zemine dönüşmelidir. Bu da kampı başarıyla örgütlemek anlamına gelmektedir. Bu sorumluluk omuzlarımızdadır. Bunun sorumluluğu ve bilinciyle hareket etmeliyiz. Gençliğin devrimci birliğini yaratmak hedefiyle Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'nı başarıyla örgütlemek için ileri!..



# Kapitalizm sağlığa zararlıdır!

Biyoteknoloji biliminin ürünü GDO'lar, 29 Mayıs 2014 tarihli *Resmi Gazete*'de bir yönetmelik değişikliğiyle tekrar gündeme geldi. Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı, Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar ve Ürünlerine Dair Yönetmeliğe göre Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar'a (GDO) yönelik "ulusal ve uluslararası düzenlemeleri dikkate alarak" numune alma, analiz ve değerlendirme yöntemleri belirleyeceğini iddia ediyor. Analiz sonucunda üründe yüzde 0,9 ve altında GDO tespit edilirse bu durum 'GDO bulaşanı' olarak kabul edilecek. GDO bulaşanı olan ürünlerde bulaşan olarak tespit edilen genlerin Biyogüvenlik Kurulu tarafından onaylanmış olması durumunda ürünler onay amacına uygun olarak kullanılabilir. Yönetmelik ile GDO bulaşanı, genetik modifikasyon teknolojisi uygulanan veya uygulanmayan bir üründe, birincil üretim aşaması dahil üretim, imalat, işleme, hazırlama, işleme tabi tutma, ambalajlama, paketlenme, nakliye veya muhafaza sırasında ya da çevresel faktörler ile teknik olarak engellenemeyen, önlenemeyen veya tesadüfi olarak bulaşan GDO'lar olarak tanımlanıyor. Yani esasında yapılan tüm gıda maddelerinde bebek mamaları da dahil olmak üzere GDO kullanımının serbest hale getirilmesinin önünü açmaktır.

Yönetmelikte belirtilen "GDO bulaşanı" tanımının hangi bilimsel kriterlere göre yapılacağı, Türkiye'de buna uygun laboratuvar olup olmadığı ise ayrı bir sorundur. İşin özü istenilen her ürün bu tanımla kolayca bakanlıktan onay alabilecektir. Daha önce Biyogüvenlik Kanunu'nun yasaklar başlıklı 5. maddesinde, GDO ve ürünlerinin bebek mamaları ve küçük çocuk ek besinlerinde kullanılması kesin olarak yasaklanmışken şimdi bu yönetmelik değişikliğiyle bu yasakta fiilen kalkmış olmaktadır. Ki zaten Türkiye'de yasada yasak olarak belirtilse de GDO'lu bebek mamalarının ithal edilmelerine izin verildiği ve Türkiye'de satıldığı ortaya çıkmıştı.

Geçtiğimiz yıl Mersin Limanı'nda GDO'lu olduğu iddia edilen 21 ton ithal pirinç ortaya çıkmıştı. Konuyla ilgili açıklama yapan Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker, GDO'nun çeltiğe bulaştığını belirterek, "Bu durum, pirinç GDO'lu anlamına gelmez" demişti. Şimdi bu yönetmelikle böyle açıklamalara girme zahmetinden de kurtulmuş olacaklar.

1980'lerden sonra genetiği değiştirilmiş gıdalar yaşamımıza girdi. Bir canlıdaki genetik özelliklerin kopyalanarak, bu özellikleri taşımayan bir canlıya aktarılması sonucunda üretilen yeni canlıya Genetiği Değiştirilmiş Organizma (GDO) deniyor. Dünya genelinde Genetiği Değiştirilmiş Organizma (GDO) en çok mısır, soya, pamuk ve kanolada kullanılıyor. Mısır ve soyadan üretilen yağ, un, nişasta, glikoz şurubu, bisküvi, kraker, kaplamalı çerezler, pudingler, bebek mamaları, gofretler, şekerlemeler, hazır çorbalar, çikolatalar, mısır ve soya'yı yem olarak tüketen tavuk ve benzeri hayvansal gıdalar ile pamuk da GDO'lu olma riski taşıyan gıdaların da insan ve çevre sağlığı açısından aynı riskleri taşıdığını eklemek gerekmektedir.



Türkiye'de kullanılan GDO'lu mısırın yüzde 75'i hayvancılık sektöründe yem olarak kullanılmaktadır. Danıştay'ın kararları doğrultusunda, özellikle kanatlı hayvanların beslenmesinde enerji kaynağı olan transgenik mısır kullanılmaktadır. Biyogüvenlik Kurulu'nca verilen ithalat izinleri devam eden 14 mısır ve 3 soya çeşidi de hayvan yemi olarak ithal edilmekte ve piyasaya sürülmektedir. 1998'den beri her yıl Türkiye'ye milyonlarca ton GDO'lu mısır ve soya giriyor. Türkiye'de tüketicinin sofrasına ulaşan 800 üründe, laboratuvar incelemelerinde GDO tespit edildiği bilinmektedir.

GDO'lu yemle beslenen hayvanlardan elde edilen ürünlerin özel olarak etiketlenmesi de gerekmiyor. Yani emekçilerin sofralarına giren gıdanın GDO'lu olup olmadığını bilme şansı zaten yok.

Kapitalistler GDO'ları yaşamımıza sokarken amacın dünyadaki açlığın giderilmesi, tarıma uygun olmayan alanlarda üretimin yapılması gibi kılıflar sunmuşlardır. Ancak gerçeğin bu olmadığı ortadadır. Asıl amaç tarım alanında tekelleşmektir. GDO'lu ürünlerde tohumlar, kendini yeniden üretememektedir. Yani, çiftçi ürettiği ürünlerden tohum ayıramamaktadır. Böylece emperyalist tohum ve ilaç şirketlerine bağımlı olmaktadır. Emperyalist tarım şirketlerine yüksek kazançlar getiren GDO'lu ürünler üzerindeki çalışmalar ilk ABD'li şirketler tarafından başlatılmıştır. Yüksek bir teknoloji gerektiren GDO araştırmaları birkaç emperyalist şirketin tekeli altında yürütülmekte ve geliştirilen tohumlar yine bu tekeller tarafından patentlenerek dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca çiftçiye satılmaktadır. Bu çokuluslu şirketlerin en büyükleri, Monsanto, Cargill, Bung, DuPont, Syngenta ve Bayer'dir.

Türkiye'ye GDO'lu gıdalar 1990'ların sonlarına doğru hem de kontrolsüz bir biçimde girmiştir. İlgili firma ürününün GDO'suz olduğunu ibraz etmesi yeterli olmakta, analiz ve denetim yapılmamaktaydı. Gerçi şimdi bu durum yasal kılıflar yoluyla aynen devam etmektedir. 2006 yılında çıkartılan Tohumculuk Yasası'yla süreç hızlanmış, 2009 Mayıs'ında ABD'ye GDO ve tohum gezisi düzenlenmesiyle yeni bir boyut kazanmıştır. TÜBİTAK temsilcilerinin ve

milletvekillerinin katıldığı bu gezi ile birlikte gayriresmi olarak zaten başlamış olan gelişmeler resmi çerçeveye oturmuştur. Zaten bu gezi sonrasında Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'nın adı Tarım ve Gıda Bakanlığı olarak değiştirilmiştir. Emperyalist politikalara uyumlu bir şekilde yapılan değişiklikler bizlere şöyle sunulmuştur: "...yasal düzenlemeler yoluyla üretimin modernleştirilmesi ve gıda mevzuatının yapılandırılmasıyla, GDO'lu gıdalarla ilgili başıbozukluğun giderileceği..." .

Ardından bu konuda daha rahat mevzuat değişikliği imkânı verdiğinden yasa yerine GDO yönetmeliği çıkarılmıştır. Eylül 2010'da ise GDO'ların ithalatı, ihracatı ve deneysel amaçlı kullanımı dâhil her şey Tarım Bakanlığı'nın iznine bağlı kılınmıştır.

Emperyalist tarım tekellerinin ve ülkedeki uzantılarının istekleri doğrultusunda hazırlanan yönetmeliklerle ülkenin tüm tarımsal gen zenginliği kurutulmakta ve tarım tamamen dünya tekellerinin hizmetine girerek emperyalist bağımlılığa yol açmaktadır.

GDO'lu ürünler, kanserojen ve alerjik etkileriyle insan sağlığını tehdit ettiği, tarımsal zenginliği yok ettiği, toprak kirliliği vb. pek çok çevre sağlığı problemine neden olduğu halde bir avuç zengin daha zengin olsun diye bizlere dayatılmaktadır. Söz konusu kapitalistler ve onların çıkarları olunca insan ve çevre sağlığı teferruatır.

## Kapitalizm sağlığa zararlıdır!

Çevre katliamının esas sorumlusu olan kapitalizme karşı mücadele edilmelidir. Kapitalist düzen, kâr hırsı uğruna insanlığın, doğanın ve geleceğin yok edilmesine neden olmaktadır. Buna karşı yapılması gerekense kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini büyütme, bugünden örgütlü bir şekilde mücadele etmektir.

Bu nedenle çevre ve insan sağlığını doğrudan katleden sermaye ve devletin sözcülerine karşı örgütlü tepkiler verilmeli, kâr hırsı uğruna insan ve çevre sağlığını katledenlerden hesap sorulmalıdır.

Çocuk istismarı...

# Yaşanan çocuk ölümleri kapitalizmin aynasıdır!

Hemen hemen her gün gazetelerde televizyonlarda çocuk istismarı haberleriyle karşılaşyoruz. Pek çok çocuk önlenebilir sebeplerden dolayı yaşamını yitiriyor, pek çoğu kaçırılıyor, tacize-tecavüze uğruyor, öldürülüyor.

Evinin yanındaki havuzda ölü bulunan 3,5 yaşındaki Pamir Dikdik, kaçırılıp tecavüz edilen ve boğulan 9 yaşındaki Mert Aydın, 7 yaşındaki Ömer Den ve 4. sınıf öğrencisi İbrahim Aktaş, Adana'da işkence edilen ve cesedi yakılan Gizem Akdeniz... 3 Haziran günü 12 ve 16 yaşlarındaki kardeşleriyle birlikte kağıt toplama işi yaptığı sırada kamyonun altında kalarak yaşamını yitiren 6 yaşındaki Yücel Arı...

Yaşam hakkı ihlal edilen bu çocuklar ne yazık ki resmi kayıtlarda birer sayıdan öteye geçemiyor. İhlalin nedenleri, nasıl geliştiği, sonuçları noktasındaki bilgilerle ilgilenilmiyor.

Son dönemde yazılı-görsel basın üzerinden sıkça rastladığımız yoğunluklu olarak çocuk cinayetleri ve çocuğa yönelik cinsel taciz-tecavüz olayları ise tıpkı kadın cinayetleri haberlerinde olduğu gibi istismarı sıradanlaştırma ve bir reyting malzemesi olarak işlev görüyor. Bunlarla birlikte mahkemelerin verdiği kararlar da ibretlik bir tablo oluşturuyor.

## Devlet mahkeme kararlarıyla çocuk istismarına davetiye çıkarıyor

Maltepe İ.Ö.O anasının öğrencisi 6 yaşındaki Efe Boz okulda üzerine lavobonun düşmesi sonucu boğazı kesilerek yaşamını yitirmişti. Mahkeme okul müdürüne 3 yıl 4 ay, taşeron firma müdürüne ise 2 yıl 6 ay hapis cezası verdi.

Adana'da okul harçlığını çıkarmak için ders dışındaki zamanında enjeksiyon fabrikasında çalışan Ahmet Yıldız kafasının pres makinesine sıkışması sonucu feci bir şekilde öldü. Açılan davada patron Ali



Koç ise taksirle öldürme suçundan 5 yıllık hapis cezasına çarptırıldı. Bu ceza "çeşitli gerekçelerle" 4 yıl 2 aylık hapis cezasına indirildi. Ardından yine "çeşitli gerekçelerle" günlük 20 TL üzerinden 30 bin 40 TL adli para cezasına çevrildi. Ve Ali Koç bu cezayı 24 aylık taksitler halinde ödeyecek.

İstanbul'da down sendromlu kızına tecavüz edip hamile kalmasına neden olan babaya 15 yıllık ceza veren mahkeme kararı Yargıtay 14. Ceza Dairesi'nin "bekaretin bozulmadığı" yönündeki raporuyla "basit cinsel istismar" denilerek bozuldu ve ceza indirimi istendi.

Adana'da servis bekleyen 12 yaşındaki kız çocuğunu zorla arabasına bindirmek isteyen Fuat Y. "arkadaş olmak istedim" diyerek adliyeden serbet bırakıldı.

Devlet barınma, beslenme, eğitim, sağlık vb. en temel ihtiyaçların karşılanması konusunda sorumluluklarını yerine getirmeyip çocukların yaşam hakkını ihlal ederken bununla birlikte eğitim alanında uygulamaya soktuğu 4+4+4 modeliyle çocuk işçiliğinin, çocuk yaşta evliliğin yaygınlaşmasına, çocuğa yönelik cinsel taciz-tecavüz davalarında verilen kararlar yoluyla da çocuk ölümlerine ve bütün olarak istismara

davetiye çıkarmaktadır.

Basın kuruluşlarındaki haberler ve bunlar üzerinden yapılan araştırmalar ile doğrudan başvuruların derlemesiyle oluşan Gündem Çocuk Raporu'na göre son iki yılda doğrudan devletin almadığı önlemler nedeniyle 1242 çocuk yaşamını yitirdi. Yine son iki yılda 2012'de 38, 2013'te 89 olmak üzere 127 çocuk iş cinayetlerine kurban gitti. Sadece 2013 yılında ölen çocuk sayısı ise 633.

## Devletin aldığı önlemler: "Çılgık atın!"

Çok büyük oranı aile üyeleri tarafından gerçekleştirilen çocuğa yönelik istismar gerçeği karşısında "Çocukların her türlü sıkıntıda ailelerine başvurularını" salık vererek Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam, çocukların ölümden, cinsel taciz-tecavüzdən korunması için de ailelerinin onlara çılgık atmasını öğretmesi gerektiği açıklamasını yaptı.

Devletin aldığı bir diğer önlem ise cinsel istismar ve saldırı suçlarıyla ilgili cezaları yeniden düzenleyen taslağın hazırlanarak TBMM'ye sunulması. Bu taslağa göre cinsel istismardan mahkum olanların cezalarının infazının yüksek güvenlikli ceza infaz kurumlarında gerçekleştirilmesi, temel ceza maddelerinde, cezaların infazında ağırlaştırılmış hükümlerin olması söz konusu.

## İstismara karşı yapılacaklar

Ne sömürüye dayanan kapitalizmin ihtiyaçlarına göre çıkarılan yasalar yoluyla ne de kapitalizmin kendi yoz kültürüyle şekillendirdiği ve yaşam koşulları, geçim derdi nedeniyle parçaladığı aile çocuk istismarını önleyebilir. Çocuk bakımının aileye verilmesi başlı başına bir istismardır, çocuk için yıpratıcı, gelişimini olumsuz etkileyici bir yön taşıdığı gibi çocukla ilgilenen aile üyeleri için de ağır ve yıpratıcı bir iştir.

Çocuklar toplumsal varlıklardır. Çocukların bakımı, korunması, ihtiyaçlarının sağlanması toplumsal bir mesele olarak görülmedikçe istismarın köklü bir çözümü de sağlanamayacaktır.

Çocukların istismara uğramadığı, öldürülmediği, güvenli bir şekilde büyüdüğü bir dünya yaratmak için bu toplumu; bu toplumu şekillendiren kapitalist sistemi yok etmek için mücadele etmemiz gerekiyor.

**Kartal Emekçi Kadın Komisyonu**

## Gever'de tecavüz protesto edildi

Colemêrg'in (Hakkari), Gever (Yüksekova) İlçesi'nde geçtiğimiz günlerde bir kişinin hırsızlık için girdiği evde bir kadına cinsel saldırıda bulunmasını ve son zamanlarda artış gösteren tecavüz ve taciz olaylarını protesto etmek için KESK Şubeler Platformu ve Eğitim-Sen İlçe Temsilciliği'nin çağrısıyla aralarında BDP Belediye Eş Başkanı Ruken Yetişkin'in, BDP İlçe Başkanı Fikret Turgut'un, birçok kurumun temsilcisi ve çok sayıda emekçinin katılımıyla (29 Mayıs'ta) eylem gerçekleştirildi.

Cengiz Topel Caddesindeki Eski Cezaevi Kavşağı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirildikten sonra basın açıklaması okundu.

Yürüyüşte kadına karşı şiddetin her türlüşünü kınayan "Tecavüzcü devlet istemiyoruz!" pankartı, "Ji tecavüzê re na!", "Kadın bedeni sermaye değildir!", "Jin jiyana azadî!", "Kadın sömürgeciliğine son!",

"Tecavüze sessiz kalma!", "Kadın kırımına hayır!" dövizleri taşındı.

Eylemde "Bijî berxwedana jina!", "Kadına uzanan eller kırılın!", "Susma haykır tecavüze hayır!" sloganları sık sık atıldı.

Yürüyüşün ardından Otel Oslo karşısında KESK temsilcisi tarafından okunan basın açıklamasında son günlerde artış gösteren taciz ve tecavüz vakalarına dikkat çekilerek bu olaylara yol açan erkek egemen zihniyetin rolüne dikkat çekildi.

Cinsel saldırıyı gerçekleştirenlerin korunmaması gerektiği belirtilen açıklamada bu suçlara karışanların cezasız kalmamaları talep edildi.

Açıklamanın ardından söz alan BDP İlçe Başkanı Fikret Turgut İran'ın Kürtler ve tüm muhalifler üzerinde uyguladığı idam cezalarını kınadı.

**Gever'den bir Kızıl Bayrak okuru**



# Kartal EKK'dan "Çocuklara dokunma" paneli

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu "Çocuklara dokunma" şiarıyla çocuk hapisaneleri, çocuk işçilik, çocuk yaşta evlendirme ve çocuk istismarı başlıkları üzerinden panel gerçekleştirdi.

30 Mayıs Cuma günü Kartal Üç Fidan Gençlik Kültürevi'nde gerçekleştirilen panelin ön hazırlığında çocuklarla birlikte üç haftalık bir müzikal çalışması yapıldı ve yine bu üç haftalık süreç içerisinde panele hazırlık olarak çocukların aileleriyle birlikte çocuk istismarı üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Çocuk müzikali için kullanılacak giysi, gösteri materyalleri emekçi ailelerle birlikte hazırlandı.

Panel hazırlıkları çerçevesinde dışa dönük olarak panele çağrı yapan el ilanları Kartal Cemevi çıkışında dağıtıldı, emekçi ailelerle birebir sohbetler gerçekleştirildi. Emekçilerin yoğun olarak gittikleri parklarda el ilanları kullanılarak panelin duyurusu yapıldı.

Emekçi Kadın Komisyonu olarak Tabip Odası'ndan çocuk istismarı konusunda sağlanan bilimsel metinler incelendi. Yerel ve yaygın basın üzerinden çocuk cinayetleri-kaçırılma vb., hapisanelerdeki çocuk sayıları, iş cinayetlerinde ölen, çocuk yaşta evlendirilen ve ölümlü sonuçlanan vakalar incelenerek, derlendi ve bir döküm oluşturuldu.

Panel için Tabip Odası'ndan gelmesi gereken pedogog iş saatlerinin çakışmasından, Çağdaş Hukukçular Derneği'nden gelmesi gereken avukat ise yoğunluktan kaynaklı panele katılamamış oldu. Paneldeki tüm sunumlar Emekçi Kadın Komisyonu üyeleri tarafından gerçekleştirildi.

Saat 19.00'da toplanma başladı, Emekçi Kadın Komisyonu üyeleri ve gönüllü palyaçolar ayrı bir odada çocuklarla oyunlar oynadı ve oynanacak müzikale hazırladı.

Saat 19.30'da ise panel başladı. İlk olarak panelin son süreçte gittikçe artan çocuk istismarına karşı bir bilinç açıklığı yaratabilmek, cezaevlerinde çocuklara uygulanan sistematik şiddetin devlet eliyle uygulandığı gerçeği ve yine 4+4+4 eğitim modeliyle daha da yaygınlaşan çocuk işçilik ve çocuk yaşta evlendirme konularının sorgulanması bir bütün olarak istismara karşı yapılacaklar ve istismarın kaynağı üzerine tartışabilmek için düzenlendiği belirtildi.

Sunumlardan önce devletin kolluk kuvvetleri tarafından katledilen 15 yaşındaki Berkin Elvan için, baskı, sömürü, yasaklara karşı başkaldırışın ifadesi olan Haziran Direnişi'nde katledilenler için, Ceylan Önkol, 12 yaşında 13 kurşunla katledilen Uğur Kaymaz için, Soma'da yaşamını yitiren işçiler ve çocuk işçiler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından son dönemde yaşanan çocuk cinayetlerinden, devletin almadığı önlemlerden ve çocuk cinayetlerindeki rolünden bahsedildi. Maltepe Dumlupınar İ.O. anasınıf öğrencisi Efe Boz ve Adana'da iş cinayetine kurban giden 13 yaşındaki Ahmet Yıldız örnekleri verilerek devletin almadığı önlemler yüzünden yaşanan çocuğun yaşam hakkı

ihlalinin yanı sıra göstermelik cezalar verilen mahkeme sonuçlarının ibretlik olduğu vurgulandı.

## Çocuk hapisaneleri ve suç

Ardından çocuk hapisaneleri ve çocuk tutsaklarla ilgili istatistik bilgi verildi. "Her yıl ortalama 150 bin çocuk 'suç' dahilinde gözaltına alınıyor ve bunların 1/3'ü hapisanelere gönderiliyor." İstatistiklerden sonra "istatistik topallayarak gerçeğin ardından gelir" denilerek hapisaneler ve bu coğrafyada yaşananlara değinildi. Pozantı, Şakran, Sincan, Maltepe hapisanelerinde yaşananlar vurgulanarak aslında hapisanelerin ne amaca hizmet ettiği anlatıldı.

Sonra şunlar söylendi. "Kapitalizmde suç mülkiyet üzerinden tariflenir. Son damlasına kadar insandan yararlanmak isteyen sistem hapisanelerle toplumdan ayırır, gazetler, 'iktidar' kurar, dini eğitim yoluyla onları istediği insan biçimine getirir. Yeni çağda öldürmeye ihtiyacı vardı sistemin, kapitalizmde yaşatıp, yaşattığını kontrol etmeye ihtiyacı var. Bunu tek hapisaneleri ile değil yaşamın tüm alanlarında izleme ve hakim olma yoluyla yapar."

## Çocuk istismarı

Ardından 'Cinsel İstismar' başlıklı sunumda istismarın tanımı, çeşitleri, bilinen yanlışlar, bilinmesi gereken gerçekler, istismara uğrayan çocuğa nasıl davranılması gerektiği ve toplamda neler yapılması gerektiği vurgulandı. Cinsel istismarın yanı sıra, fiziksel, psikolojik, duygusal, ekonomik ve ihmalin tanımları yapılarak örnekler verildi.

Çocuk yaşta evlendirilme konusu ile ilgili bütün bu anlatılan cinsel istismarın 'devlet tarafından onaylı olan' vurgusu yapıldı, çocuk yaşta evlendirilip intihar eden çocuklardan bahsedildi. Ekonomik istismar kısmında, çocuk emeğinin ucuz olması ve patronun ucuz işgücünü tercih etmesi sonucunda çocukların, çocukluklarını yaşayacağı yaşta çalışma yaşamına zorlandığı vurgulandı. Sunumun sonunda bütün bu sorunların önüne kapitalist sistemde yüzyıllardır bilinçli olarak geçilmediği vurgulandı. Ve bu sistemin istismarları desteklediği söylendi.

Kapitalizmin bir yandan insani dürtüleri, cinselliği dinsel gericilik üzerinden ayıp, günah kavramlarıyla bastırıp diğer taraftan ise cinselliği bir pazar malzemesi olarak topluma sattığı ifade edildi.

Çocukların öldürülmediği, istismara uğramadığı sağlıklı, ahlaklı, iyi bireyler olarak yetişmesi için bu toplumun değişmesi ve bu toplumu şekillendiren sistemin değişmesi gerektiğine vurgu yapılarak "bunun için mücadele edilmesi gerekir" denilerek sunum sonlandırıldı.

Son olarak ise halkça türküsü üzerinden hazırlanan çocuk müzikali sahne aldı. Müzikal Soma'ya atfedildi ve Soma'yı unutmama çağrısı yapıldı.

**Kızıl Bayrak / Kartal**



## Mahallesine sahip çıkan Elif Çermik yaşamını yitirdi!

**Haziran Direnişi'nin öngününde Emekçi Kadın Komisyonları tarafından yapılan yazılı açıklamayı sunuyoruz...**

### Aramızdan aldıklarınız bizleri korkutmuyor, aksine kinimizi biliyor!

Haziran Direnişi'nin yıldönümünde ölümlere yeni isimler eklenmeye devam ediyor. Taksim Gezi Parkı'nda başlayan direnişin her safhasında kadınlar hep en ön safta olmuş, yaşı ne olursa olsun direnişin simgesine dönüşmüştür. Barınma sorununun, doğa talanının yoğun olduğu İstanbul'da İstanbul Kent Savunması tarafından 22 Aralık'ta düzenlenen Kent Mitingi'nde polislin yoğun bir şekilde gaz kullanması sonucunda kalbi duran ve 159 gündür yaşam mücadelesi veren 64 yaşındaki Elif Çermik de yaşamını yitirdi.

Sermaye devletinin her dönem emekçilere yönelik saldırıları devam ederken son dönemde bu saldırılar ayyuka çıkmış durumda. Özellikle son 1 yılda yapılan her eyleme, her açıklamaya sert saldırılar meydana gelmiştir. Kimyasal bir silah olan biber gazının ölümcül olduğunu Elif Çermik'in ölümü bir kez daha göstermiştir. Birçok yerde kullanımı yasaklanan kimyasal gazlar Türkiye'de yüzlerce, binlerce insanın hayatı hiçe sayılarak pervasızca kullanılıyor.

Biber gazı, TOMA, plastik mermi ve gerçek kurşun... Hedef alınarak atılan gaz kapsülleri ile Haziran Direnişi'nde yaşamını yitirenler, kör olanlar, ağır sakatlıklar ile yaşamına devam edenlerle bizler mücadeleyi büyütüyoruz. Büyüyen mücadeleden korkan sermaye devleti saldırganlığını daha da artırıyor. Kadınlar polislin her türlü şiddetine karşı barikatların başındaydı, mücadelenin en ön saflarını bırakmadı.

Kırmızılı kadın, siyahlı kadın, sapanlı teyze... Haziran Direnişi'nde simgeleşen kadınların dışında çocuklarından doğan anaları da gördük. Bunlardan biri olan Fadime Ayvalıtaş da yaşananların acısına dayanamadığından aramızdan ayrıldı. Ve kentine, doğasına, mahallesine sahip çıkan, yıllardır eylemlerde elinden geldiğince hep katılmış bir kadın olan Elif Çermik de polis şiddetinin sonucunda yaşamını yitirdi.

Bizler aramızdan ayrılanları asla unutmuyoruz ve unutturmayacağız. Yitirdiklerimizin hesabını sormak için Haziran Direnişi'nin yıldönümünde sokaklarda olacağız. Kentsel dönüşüm adı altında kentlerimizi ranta açan ve doğamızı talan edenlerin karşısında mücadelemizi büyüteceğiz. Mahallelerimizi, kentimizi, doğamızı, ormanlarımızı korumak için mücadelenin en önünde yer almayı sürdüreceğiz.

**Emekçi Kadın Komisyonları**

30.05.14

# '84 Ölüm Orucu direnişçileri ölümsüzdür!

*"Apo, Haydar, Fatih ve Hasan'a...  
Analarımızın saçlarında tutuşan  
Dört kırmızı karanfile düşürüldü adınız  
Unutulmadınız!"*

12 Eylül cuntasının amansız baskı ve terörünün hedefinde öncelikle devrimciler oldu. On binlerce ilerici, devrimci ve yurtsever işkencelerden geçirildi ve zindanlara kapatıldı. Cunta rejimine ilk büyük darbeyi de zindanlarda direniş yolunu seçen devrimciler vurdu. Bedenlerinden başka silahları kalmayan tutsaklar, bedenlerini cunta karşısında adeta barikata çevirdiler. Düşmana geçit vermediler!

Cunta toplumsal muhalefeti postallarıyla ezerken aynı zamanda düzenin adamlarını yaratmaya çalışıyordu ve bunun en büyük ayağını zindanlar oluşturuyordu. Cuntacılar CIA şeflerinden de aldıkları dersler ile tutsaklara yönelik kampanyalara giriştiler. İşkenceler, operasyonlar ile birlikte pişmanlık yasaları ve rehabilitasyon gündeme geldi. Başka bir yöntem ise tek tip elbise oldu. 1982 yılında gündeme getirilen tek tip elbise tutsaklara yönelik aşağılayıcı bir saldırı girişimiydi.

İnsanlık onurunun ayaklar altına alındığı Diyarbakır Cezaevi'nde Kemal'ler yürünmesi gereken yolu gösterdiler. Diyarbakır'da yakılan ateş Metris ve Sağmalcılar'da daha da körüklendi. Birçok devrimci tek tipleşme yerine direnmeyi seçtiler ve '84 yılında bedenlerini ölüme yatırdılar.

400 Devrimci Sol  
ve TİKB tutsağı  
süresiz  
açlık

grevine başlayarak cuntacıların kalbine korku tohumları ektiler. "Tek tip elbise giymedik ve giymeyeceğiz" diyen devrimciler 40. günden sonra direnişlerini ölüm orucuna dönüştürdüler. Direniş "dışarıya" da nefes verdi. Devrimcilerin aileleri de artık sokaklardaydı. Sivilleşen cunta birçok aileyi tehdit ve işkence ile yıldırmaya çalıştı ancak aileler yılmadılar ve direnişin bayrağını dışarıda da dalgalandırdılar. Gözaltına alınan ve işkenceden geçirilen Aysel Zehir'in babası kızı kadar kararlıydı. İşkencenin "bundan sonra da aynısını yapacak mısın" sorusunu Zehir "evet aynısını yine yapacağım" diyerek cevaplıyordu.

75 gün süren direniş sırasında devrimci tutsaklardan dördü ölümsüzlüğe kavuştular. Kavgada düşen direnişçilerin sözleri devrime ve zafere

duydıkları inancı özetliyordu:

*"Ölüm orucu gönüllüsü olarak mücadelenin bir başka biçimini yerine getirmenin gururu ve sevinci içindeyim. Bu konuda hiçbir tereddüdüm olmadı, olamazdı. Çünkü gelinen sürecin özelliği, bunun sorumluluğu böyle hareket etmemizi gerektiriyordu. Hareketle bütünleşmiş, ona gönül vermiş, onun saflarında mücadelenin birçok aşamalarından geçmiş bir militanın ölümü seve seve göze alması kadar kutsal, doğal birşey olamaz..."* Abdullah Meral

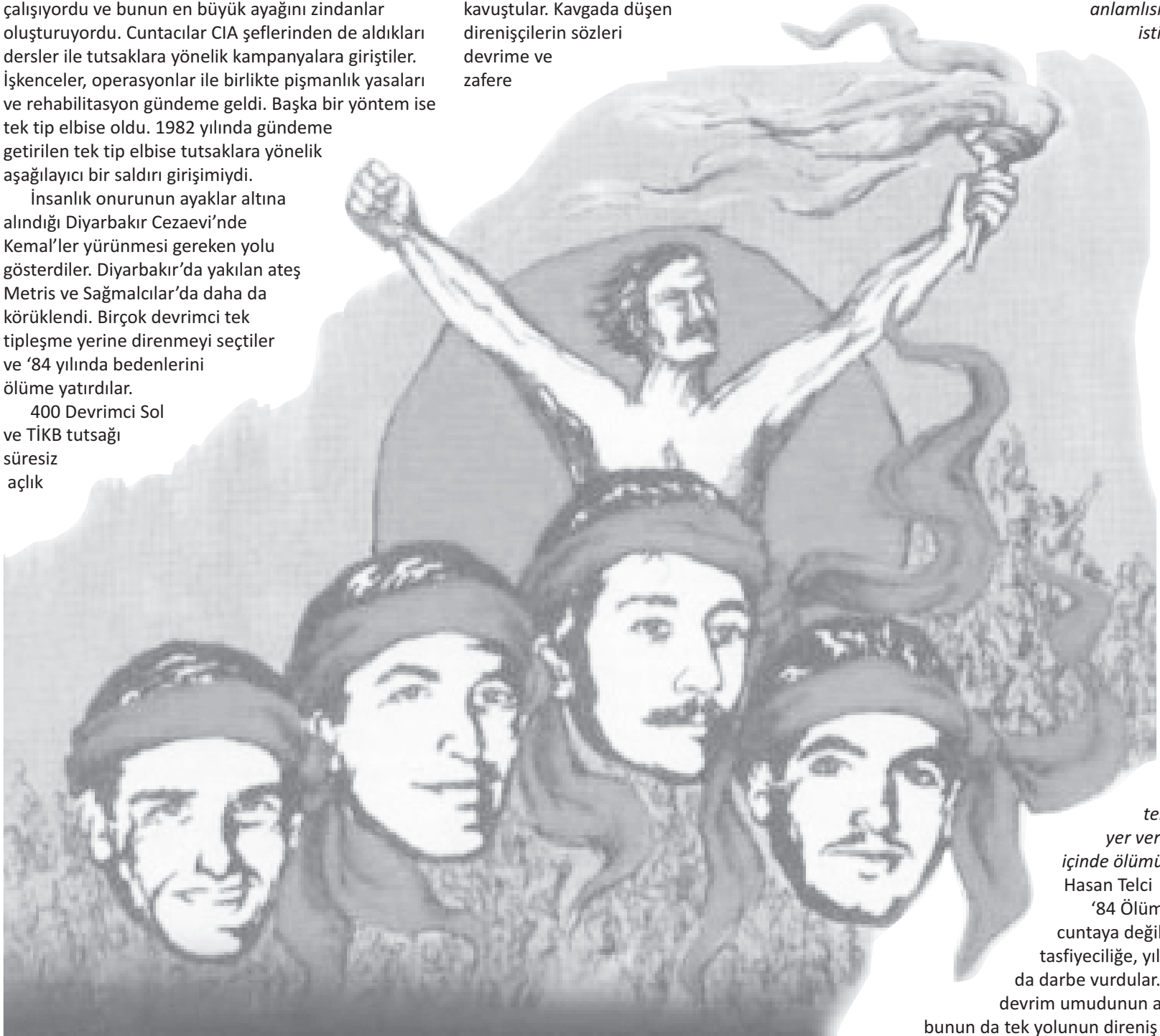
*"Bir devrimcinin ailesine, eşine, yoldaşlarına, halkına ve ülkesine yapabileceklerini, yapması gerekenleri kapasitem ve yeteneklerim oranında yerine getirmeye çalıştım. Bugün de bunlardan en*

*anlamlısını gerçekleştirmek  
istiyorum başaracağıma  
inanıyorum..."* Haydar  
Başbağ

*"Böyle bir mektupla karşı karşıya kalmak durumunda olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Polis sorgusunda mizansen içinde teklif edildiğinde içten içe nasıl da gülmüştüm. Onlar bir farkla 'vasiyetname' demişlerdi. Evet. Son mektup bir yerde vasiyetname olarak da değerlendirilebilir. Bizdeki 'mal', 'mülk' belli. O da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var zaten. Bu nedenle benim bu konumda bırakacağım pek fazla bir şey olmasa gerek..."* M. Fatih Öktülmüş

*"...böyle onurlu bir görevin bana verilmesini inançla karşılarken bu kararım da hiçbir tereddüt ve karamsarlığa yer vermeden bu tarihsel görev içinde ölümü coşkuyla karşılıyorum..."* Hasan Telci

'84 Ölüm Orucu şehitleri sadece cuntaya değil onun ürün ü tasfiyeciliğe, yılgınlığa ve çürümeye karşı da darbe vurdular. Dosta da düşmana da devrim umudunun asla sönmeyeceğini ve bunun da tek yolunun direniş olduğunu gösterdiler.





Bir gözaltı deneyimi...

# Gözaltında direnmek meşrudur!



Haziran Direnişi'nin yıldönümünde ülke genelinde 31 Mayıs günü sokaklara çıkma ve yeni Haziranlar yaratma çağrısı yapıldığı yerde, bizler devrimci sorumluluğumuz gereği alanlardaydık. Bir yandan kitle hareketine müdahale etme çabası, diğer yandan da hesap sorma bilinciyle devletin paralı cellatlarıyla karşı karşıya geldik. Ben de bu savaşın Ankara cephesinde Ethem'in vurulduğu yerde, onun adını haykıran binlerce insandan sadece biriydim.

Polis 31 Mayıs'ta sabah saatlerinden itibaren aldığı yoğun güvenlik önlemleriyle yeni Haziranlar'dan ne derece korktuğunu göstermiş oldu. Ama bu yoğun önlemlere rağmen kitleler eyleme çağrılan saatte Kızılay Meydanı'nı zapt etti. Tabii hemen arkasından TOMA'lı, gazlı, plastik mermili polis saldırısı başladı. Kızılay Meydanı bu yoğun saldırıyla boşaltıldıysa da direniş Kızılay'a çıkan cadde ve sokaklarda saatlerce devam etti. Öyle ki sermayenin başkenti, sermayenin kolluk güçlerine dar edildi.

Polis bu çaresizlikle gözaltı silahına başvurdu. Ethem'in ağabeyi ve akrabaları başta olmak üzere, yolda yürüyen, kafede oturan onlarca insanı şüphe üzerine gözaltına aldı. Bir yoldaşla birlikte Sakarya Caddesi'nde direniş sürdüğü esnada polisin dört bir taraftan caddeyi sıkıştırması sonucu gözaltına alındık. Çevik kuvvet polisleri beni gözaltına aldıkları ilk andan itibaren, kimliğimi de tanımanın verdiği düşmanlıkla küfür ve hakaretlerle taciz etmeye ve fiziki olarak darp ve işkence etmeye başladılar. Kelepçe takmalarına direndiğim ve basına adı söylemeye çalıştığım için zor yoluyla susturmaya ve bileklerimi bükmeye çalıştılar. Bu sırada sürekli olarak "sen de diğerleri gibi susarsan, bir şey yapmayacağız!" demeleri direnmekle/direnmemek arasındaki ince çizginin en özlü ifadesiydi. Bir tercih yapmam gerekecekti. Tıpkı "diğerleri gibi" susup Ethem'in katillerine boyun mu eğecektim, yoksa Ethem'in adını haykırıp onların korkularını mı büyütecektim?

Yalnızca devrimci olduğum için değil, insanlık onurunu, "iyi muameleye" tercih ettiğim için

direnmeyi seçtim. 15-20 çevik kuvvet polisinin aynı anda saçımı çekmesini, coplarla vücudumun çeşitli yerlerine vurmasını, tekmeleri, küfürleri göze olarak "Ethem yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın Haziran direnişimiz!" sloganlarını attım. Bu sırada çevreden yaşananları izleyen insanların bana alkışlarla destek vermesi ve sloganlara katılması katilleri çılgına çevirdi. Bu zafer bana fiziken yaşadığım acıları unutturdu. Gözaltı aracına bindirilerek Akköprü'de bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüm. Burada gözaltına alınan diğer yoldaşlarla karşılaştım. Ortak bir tutum alıp, kolkola girerek kimlik tespitine, üst aramasına ve fotoğraf çekimine karşı çıktık. Birkaç kez bizi ayırmaya çalıştılar da başaramadılar. Bunun üzerine polis takviyesi isteyip bizi kadın-erkek onlarca polisin saldırısıyla bir odaya soktular.

Sonrasında bizi darp ederek ayırıp farklı odalarda beklettiler. İkimizi de ayrı ayrı zor kullanarak aradılar. Kimliğimizi zorla alarak kayıt yaptılar ve fotoğraflarımızı ancak yerde yatarken ya da sırtımız duvara dönük olarak çekebildiler. Tüm bunlar bizim açımızdan bir yenilgi değil aksine zaferdi. Gözaltı sayısının 70 olmasına ve gözaltına alınanlar arasında örgütlü insanların da olmasına rağmen bu tutumu yalnızca bizim göstermiş olmamız, bir övünç kaynağı olamaz elbette. Ancak bu olayın ardından bizi toplu olarak beklettikleri durumlarda, diğer insanların bize yapılanlara tepki göstermesi ve polisle diyalogunu kesmesi hepsinden anlamlıydı. Bu yaşananların sonrasında "siz nasıl bir örgütsünüz? Siz çok farklısınız, diğerleri gibi değilsiniz" yorumlarının yapılması, direnişçi kimliğin her alanda sürdürülmesinin önemini yerli yerine koyuyor. Yalnızca propaganda yapmak açısından değil, düşman karşısında zaaf göstermemek, zayıf davranmamak devrimci geçmişimizin kan ve can pahasına yarattığı bir gelenek olduğu için direnmek zorundaydık.

Nitekim dostumuz, düşmanımız da bizi bir kez daha tanıdı. Nitekim dostumuz, düşmanımız da bizi bir kez daha tanıdı.

**Ankara'dan bir Ekim Gençliği okuru**



## Sansaryan Han önünde Kayıplar Haftası eylemi!

İHD, ICAD ve YAKAY-DER uzun yıllar işkencehane ve katliam merkezi olarak kullanılan Sansaryan (Sanasaryan) Han önünde oturma eylemi yaptı.

Oturma eyleminde ICAD adına konuşma yapan Av. Gülseren Yoleri, kaybetme suçunun sadece Türkiye'de yaşanmadığına, dünyanın birçok yerinde yaşanan bu insanlık suçunun devam eden savaşlarda hala işlenmekte olduğuna dikkat çekti.

Ümit Efe ise Sansaryan Han'ın birçok kişinin işkence gördüğü ve katledildiği yer olduğuna dikkat çekerek, hanın basamaklarında başları parçalananlardan birinin de Salih Bozışık olduğunu kaydetti. Efe, yapanlardan, yaptırılardan ve göz yumanlardan davacı olduklarını söyleyerek sözlerini sona erdirdi.

Basın açıklamasını okuyan İrfan Bilgin, "Bu işkence merkezinde yaşanan insanlık suçlarını toplumsal hafızamızda yaşatmak için buradayız." ifadelerini kullandı ve Sansaryan Han'ın hafıza müzesi olmasını talep ettiklerini söyledi.

### "Ellerinizi evlatlarımızın üzerinden çekin!"

31 Mayıs'ta Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası'nın son eylemini gerçekleştiren Cumartesi Anneleri, "Gösteri yapmak, zulme isyan etmek haktır, ellerinizi evlatlarımızın üzerinden çekin" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Hatice Kalpaklı, topluma seslenerek "İnsanlık haklarına sahip çıkıyorlar diye evlatlarımızın üzerine on binlerce silahlı polisi, onlarca TOMA'yı salanlardan, bizim vergilerimizle evlatlarımızı vuranlardan hesap sorun!" dedi.

## Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/23 \* 6 Haziran 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş  
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.  
Yayın türü: Süreli Yaygın

### Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk  
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul  
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25  
e-mail: info@kizilbayrak.net  
twitter: @kizilbayraknet  
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık  
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19  
Güngören / İstanbul



**15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi yolumuza ışık tutuyor...**

# 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!

Kapitalist sistemin 1950'li yıllarda hızla gelişmeye başlaması, işçi sınıfı saflarının da hızla genişlemesi sonucunu yarattı. İşçi sınıfı, her geçen gün artan işçi sınıfının eylemliliği, grevleri ve direnişleri ile sınıf savaşımındaki yerini almaya başlamıştı. İşçi sınıfının bilincinin gelişmesi sermaye için bir tehlikeydi ve sermaye bunun farkındaydı. Gün geçtikçe gelişen, genişleyen, bilinçlenen işçi sınıfını dizginlemek ve devlet güdümüne sokmak sermaye için bir ihtiyaçtı ve bu amaçla 1952'de devlet eliyle Türk-İş sendikası kuruldu. İşçi sınıfının çoğunluğunu çatısı altında toplayan Türk-İş, işçi sınıfının kan emicilerine karşı verdiği mücadelenin her safhasında yerini sermayenin ve devletin yanı sıra seçmiştir. Belirli bir süre tek sendika anlayışıyla sermayenin işçi sınıfını dizginleme çabası devam etmiş, ancak işçi sınıfının büyük tepkilerine yol açan bu durum 1967'de DİSK'in kuruluşunu getirmiştir. Türk-İş'ten ayrılarak DİSK'e geçişler yaygınlaşmıştır. Türk-İş'in işçiler üzerindeki etkisinin azalmaya başlaması ve DİSK'in giderek bir çekim merkezi haline gelmesi sermaye cephesinden duruma müdahale ihtiyacı doğurmuş, sınıfın örgütlenmesine yönelik saldırıların dozu arttırılmıştır. AP ve CHP'nin ortaklaşa hazırladığı bir yasayla birlikte DİSK'i bitirip Türk-İş'i eski haline getirmeyi, sınıfı el-avuç içerisinde tutmayı amaçlamışlardır.

Burjuvazi "DİSK'i kapatma" saldırısıyla işçi sınıfının karşısına çıkmış olsa da aslında gelişen işçi sınıfının

son on yıllık kazanımlarını silip süpürmeyi hedeflemektedir. İşçi sınıfının kendisini var ettiği bir yere saldırmak, sermayenin bir nevi dış gösterme girişimi, işçi sınıfının geçmişinin ve geleceğinin üzerine çizilecek çizgiyi de beraberinde getirecekti. İşçi sınıfı elbetteki bunun farkında değildi ve yapacağı eylem sadece "sendikalarını kaybetmek istemeyen" işçilerin ufkuyla sınırlı kalacaktı. Ancak direnişin yarattığı sonuçlar bunun ötesine geçerek işçi sınıfının siyasi yaşamındaki başrolünü ortaya koydu.

**"Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!"**

DİSK'in kapatılmasına karşı 2 gün sürecek olan büyük işçi yürüyüşü başlamıştı. Çeşitli fabrikalardan eyleme katılan işçiler eylemin ikinci günü iki kat sayıyla çıkmıştı sermayenin karşısına. Otosan fabrikasındaki onlarca işçi "Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!" pankartı arkasında başlamışlardı yürüyüşe. Yaşamı köleleştirilmiş, hakları her fırsatta gasp edilmeye çalışılmış ve gasp edilmiş işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyleri yoktu. İşçi sınıfı sermayenin polisine, panzerine, yasasına, yaşağına rağmen militan bir duruşla karşıladı polis barikatlarına ve kendi barikatlarıyla cevap verdi.

İstanbul'da, Gebze'de başlayan yürüyüşte binlerce

işçi şartları indirip alanları hınca hınç doldurdu. İşçi sınıfının büyük yürüyüşü devletin sıkıyönetim ilanına rağmen devam etti. 15 Haziran'da çoğunluğu DİSK üyesi olan işçilerin katılımıyla başlayan yürüyüş 16 Haziran'da Türk-İş'e bağlı işçilerin de katılımıyla kitleselleşerek sınıfının gücünü alanlara taşıdı. Direniş boyunca işgal eylemleri de meydana geldi. 16 Haziran günü gözaltılar yaşandı. Büyüyen bu direniş karşısında elbetteki sermaye devleti boş durmamış, direnişteki 3 işçiyi katletmişti. Sendikal ihanet günümüzde olduğu gibi o gün de kendini göstermiş, yaşanan olaylar üzerine DİSK Başkanı Kemal Türkler eli kanlı katilleri "şanlı ordu" olarak ilan ederek anayasaya bağlılığını bildirmiş ve yürüyüşün bitirilmesini istemişti. Ancak işçi sınıfı uğradığı ihaneti yine militan bir duruşla göğüslemiş ve sendika bürokratlarına teslim olmamıştır. Buldukları işyerlerinde iş yavaşlatma ve durdurma eylemlerine devam etmişlerdir.

DİSK yönetimi ikinci büyük ihanetini ise eylem sonrası işten çıkartılan binlerce işçiyi sessiz sedasız terk etmekle yapmıştır. Büyük işçi yürüyüşünün sonunda 3 işçi katledilmiş, işçilere ve sendika yöneticilerine beraatla sonuçlanan davalar açılmış, işten çıkartmalar yaşanmış ve yasa geri çekilmiştir.

Yüzü aşkın fabrikadan yüz binleri aşkın insanla alanları dolduran işçi sınıfı, zaferiyle sonuçlanan bu direnişte meşale olmuştur.

